

Giới thiệu Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao

Bạn đang đọc truyện Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao của tác giả Mục Tụ Hấp Trương trên trang đọc truyện online. Một nhân vật trí thức thời hiện đại, bị quấn vào giang hồ cổ đại, trong đao quang kiếm ảnh hẳn phải làm sao tiểu ngạo giang hồ. Truyện lấy bối cảnh Tiểu Ngạo Giang Hồ của Kim Dung, nhân vật chính vô tình học được bí tịch "Đại Mạc Cuồng Dao".Cuồng Dao phá Độc Cô Cửu KiếmCuồng Dao nhanh hay Tịch Tà nhanh !!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mới Tới Vùng Đất Mới.

Trời cao vời vợi, cát vàng bay phát phới, ánh nắng mặt trời chói chang như đang cười ác độc, giống như muốn đem cả sa mạc này nấu chín. Đây là một nơi mà mọi vật không có khả năng sinh sống. Đột ngột, có một bóng người đang cố gắng đào bới một cái gì.

Người này vóc dáng không cao, mặt mũi cũng rất bình thường, nhưng quần áo trên người rất kỳ quặc. Nửa phía trên mặc bộ đồ hiện đại, nửa phía dưới mặc một cái bao bố, hình như là cái quần, hai cái bao bố quần quanh hai chân, phía trên đầu đội một cái khăn trùm đầu kiểu người Ả Rập, tóm lại cả người không giống ai cả.

Mà cho dù hắn ăn mặc như thế nào, thì cũng là một sinh vật, một sinh vật sống duy nhất xuất hiện tại sa mạc mênh mông này, quả thực là khó tin. Nhưng lại càng khó tin hơn nữa, nhân vật chính của chúng ta - Vương Hạo, chính bản thân hắn cũng không rõ vì sao mình lại ở đây !

Vương Hạo chính là người trí thức bình thường trong đô thị, sống bình thường như bao người khác, cũng không có tài giỏi ở mặt nào cả, chính là loại người không tìm thấy khuyết điểm nào đáng để nói. Trong một đêm nọ, hắn đi tới một quán bar nhằm giết thời gian, sau khi uống rượu xong thì đi về nhà. Bản thân hắn cũng không hiểu sao hai chân nhũn cả ra, sau đó phát hiện mình nằm bẹp trên bãi cát. Lúc ấy, hắn thậm chí bản thân mình may mắn, bằng không cũng phải mất đi vài tỷ ADN, vài triệu tế bào da chứ không ít. Nhưng mà ngay lập tức hắn liền phát hiện ra, nơi đây không bình thường. Bởi vì nhiệt độ ở đây cực kỳ thấp, thấp đến nỗi khi hít thở đều mang theo luồng khói trắng. Hắn nhìn chung quanh rồi phát hiện, những ngôi nhà cao tầng quen thuộc biến mất, bốn bề đều toàn là cát vàng !

Lúc này Vương Hạo hoảng hốt không nhỏ, cũng mặc kệ hắn chịu hay không chịu, mặc kệ hắn gào thét khản cả tiếng, nhưng cảnh vật nơi đây cũng không thêm đề ý tới hắn. Vương Hạo sau khi phát tiết đến kiệt sức, chỉ đành phải gầy dựa sống sót. Bất kể đây là đâu, quan trọng nhất là phải sống. Vì thế, Vương Hạo liền bắt đầu hành trình đấu tranh sinh tồn đầy thử thách và chông gai.

Cho tới tận bây giờ, Vương Hạo đã trải qua mười mấy ngày, từ khi mặt trời thức giấc cho tới ông đi ngủ. Một người dưới tình huống không có thức ăn, không có nước uống mà có thể sống lâu như vậy, Vương Hạo cũng cảm thấy bản thân mình là một kỳ tích. Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, ý chí sinh tồn làm cho Vương Hạo tiếp tục gầy dựa đứng lên !

Trong mười mấy ngày này, Vương Hạo chỉ biết bản thân mình luôn hướng về một phương hướng mà bước đi. Đôi giày trên chân của hắn đã bị hư hỏng, chiếc quần bị cát mài mòn. Hắn nhặt lấy một bộ quần áo của một bộ hải cốt trên đường mặc tạm vào. Không có gì ăn, hắn liền ăn thằn lằn, bò cạp. Không có gì uống, hắn liền đào xuống đất tìm nước, thậm chí còn uống cả nước tiểu của mình. Cái này chính là mười mấy ngày gian khổ, so với hai mươi năm trước kia cộng lại còn nhiều hơn. Nếu như trên đường không có xuất hiện rất nhiều bộ hải cốt, chứng minh nơi đây đã từng có người đi qua, thì Vương Hạo cũng không biết bản thân mình có còn kiên trì tới cùng được không !

Một người trí thức 100% như hắn mà có thể sống sót trong tuyệt cảnh như thế cũng không phải dựa vào may mắn. Mấy ngày trước đó, Vương Hạo có xem qua một chuyên đề về việc sinh tồn, chương trình có nói về các bộ đội đặc chủng làm sao sống sót trong những hoàn cảnh khắc nghiệt. Bởi vì thế, mà hắn có ấn tượng sâu sắc, và có thể duy trì lâu như vậy.

Hiện tại, mặt trời đang chiếu những luồng ánh sáng gay gắt xuống bãi cát vàng, nếu như theo lẽ thường mà nói, thì đây là một hành động ngu xuẩn tìm chết. Nhưng mà Vương Hạo cực kỳ chắc chắn, hiện tại ở phía dưới đây có một mạch nước ngầm. Trong sa mạc nếu như không có nước thì không thể nào sống được. So với việc bị chết vì nóng, thà rằng liều mạng đánh cược một phen. Nếu đào ra nước thì hắn còn có thể sống sót, còn nếu như không có, thì có chết cũng không hối hận.

Sau mười mấy phút đào bới lung tung, sự cố gắng của Vương Hạo cũng mang lại thành quả. Những hạt cát phía dưới càng ngày càng ẩm ướt. Điều này làm cho Vương Hạo cực kỳ phấn chấn, nắm lấy một nắm cát cho vào miệng, tham lam hấp thu lấy lượng nước trong đó. Có lượng cát ẩm này, Vương Hạo biết mình có thể sông thêm được một ngày.

Sau khi hấp thu một chút lượng nước trong cát ẩm, Vương Hạo cảm thấy dễ chịu một chút, sức lực bản thân đã khôi phục lại một chút, vì thế hắn tiếp tục đào xuống phía dưới, nếu có thể lưu trữ nước, thì hắn có thể sống sót qua mất ngày tiếp nữa. Nhưng mà trong lúc hắn đang hăng say đào bới, thì cảm thấy ngón tay đau xót, hắn liền vội vàng rút tay mình lại, vừa nhìn liền thấy ngón tay bị một vật gì đó cắt qua, máu tươi đang chảy cuồn cuộn. Vương Hạo không do dự đem ngón tay ngâm vào trong miệng, uống hết số máu vừa trào ra.

Nếu là bình thường, Vương Hạo sẽ không uống máu của mình. Nhưng đây là sa mạc, trong máu tươi có chứa hàm lượng nước, abumin, muối khoáng...v.v. Tất cả đều là những thứ không thể thiếu, vì vậy Vương Hạo làm sao lãng phí được ! Tự nhiên phải hấp thu tất cả trở về mới được. Hơn nữa nước bọt của con người có thể sát trùng một cách hiệu quả. Vì thế cho miệng vết thương sớm khép lại, hần liền liếm sạch sẽ miệng vết thương, thuận tiện khử trùng luôn, đúng là một biện pháp không tệ.

Ngón tay bị thương không nghiêm trọng lắm, rất nhanh đã không còn chảy máu nữa. Vương Hạo muốn tìm một mảnh vải băng bó một chút, nhưng toàn thân hần cũng không có một mảnh vải nào sạch cả. Roi vào đường cùng, hần chỉ còn cách để miệng vết thương ngứa lên, sau đó dùng cánh tay còn lại tiếp tục đào xuống dưới.

Do đã bị đứt tay một lần, nên Vương Hạo cẩn thận hơn hần, cẩn thận đem vật bén nhọn kia lôi ra. Nhưng mà sau khi lôi ra xong, hần lại dờ khóc dờ cười. Vì phía dưới không ngờ là một bộ hài cốt ! Và cái thứ vừa làm đứt tay Vương Hạo chính là răng nanh của bộ xương.

Đào nước lại đào ra một bộ xương khô, thật sự là ngoài ý muốn của Vương Hạo. Nhưng vì hần đã gặp qua không ít bộ xương khô trên đường đi, nên cũng không để ý gì cả. Với lại, sau cả nửa ngày tốn sức đào ra một cái hủ, bây giờ bảo hần đổi sang nơi khác mà đào lại, hần cũng không cam lòng. Thế lực càng nhiều, liền nhiều hơn hi vọng sống sót. Cho nên Vương Hạo chỉ tránh qua vị trí bộ xương nọ, lại đào tiếp xuống.

Đào xuống không bao lâu, Vương Hạo lại thấy được một món đồ. Lúc mới đầu, Vương Hạo còn cho rằng nó chỉ là một mảnh sắt. Cái này làm cho hần vui vẻ, có một mảnh sắt bên người, sau này việc đào nước cũng không cần phải dùng tay không mà làm nữa. Vì thế hần liền dùng sức lực, đem mảnh sắt này đào ra. Thật không nghĩ đến, sau khi lấy mảnh sắt nọ ra xong, Vương Hạo mới biết đây là một thanh trường đao.

Thanh đao này không văn vẻ hoa lệ, thân đao đen nhánh không có sự thu hút nào, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác cổ xưa kỳ lạ ! Nếu như quan sát kỹ lưỡng, liền phát hiện thanh đao bị chôn dưới đất không biết năm nào tháng nào này không có một tia gỉ sét ! Thậm chí cả lưỡi đao, nơi duy nhất không có màu đen, cũng sáng như tuyết ! Phải biết rằng đây là nơi có mạch nước ngầm, nếu như sắt thép bình thường chỉ sợ không tới vài năm đã bị gỉ hết cả rồi, vậy mà thanh đao này lại không có chút nào thay đổi.

Còn có, chính là thanh đao này có hình dạng cực kỳ lạ mắt, cả thanh đao nặng khoảng hai mươi ba cân, chuôi đao dài hơn một thước, nhìn qua như một thanh đại đao cầm bằng hai tay. Thân đao thì hơi có độ cong, lưỡi đao cũng không phải là đường thẳng mà là một đường cong kỳ dị. Tuy rằng Vương Hạo mù tịt về đao, nhưng vừa nhìn đường cong của lưỡi đao, hần cũng có cảm giác hung ác, tựa hồ như mặc kệ là gặp phải vật gì, cũng đều bị nó chém thành hai khúc ! Nhưng sau khi Vương Hạo thử độ sắc bén của bảo đao thì phát hiện, thanh đao này không phải là thần binh trong truyền thuyết chém sắt như bùn !!!

Vương Hạo đùa nghịch một chút thanh đao này, trong lòng cực kỳ vui mừng. Cái này không chỉ là một công cụ đào đất, mà còn là một thứ binh khí phòng thân hữu hiệu. Coi như Vương Hạo không hiểu đao pháp, chờ sau khi ra khỏi sa mạc thì cũng có thể có được một tác phẩm nghệ thuật to lớn. Vương Hạo không biết thanh đao này có giá trị gì không, nhưng hần tin tưởng nếu như đem tới hội chợ đấu giá cũng có thể kiếm được giá tốt !

Sau khi một hồi tự sướng với lòng, Vương Hạo mới sực nhớ tới mình không còn ở thế giới cũ nữa. Trên đường đi tới, những bộ xương khô hần gặp phải, quần áo trên người họ không có một thứ nào của thời hiện đại cả, ngược lại chúng đều là trang phục cổ đại, thường thấy trong mấy phim cổ trang trên TV. Không lẽ mình xuyên không sao ? Nếu như là xuyên không, vậy thanh đao này muốn bán đi cũng không dễ, chẳng lẽ đi tới cửa hiệu cầm đồ ? Không được, hần có chút luyến tiếc.

Sau một trận miên man suy nghĩ, Vương Hạo lắc đầu cười khổ. Hiện tại hần cũng không biết có thể sống sót đi ra khỏi sa mạc nữa hay không ? Những chuyện tương lai như vậy, bây giờ suy nghĩ tới cũng còn quá sớm. Đến nỗi thanh đao này, cho dù nó có giá trên trời, nhưng hiện tại cũng như một cái xèng xúc cát mà thôi. Vương Hạo tay xách bảo đao, tiếp tục công việc đào đất to lớn.

Có thanh đao, Vương Hạo nhanh chóng đã đào ra mạch nước ngầm. Đầu tiên Vương Hạo uống cạn một ngụm nước mát, sau đó đem hai cái túi đựng nước cũ kỹ, một cái là một bầu rượu bằng đồng cùng với một cái hũ nê một góc. Đem tất cả đựng đầy nước, sau đó mới dùng tay.

Vương Hạo liếc nhìn bầu trời, thời gian cũng còn sớm, còn ba bốn giờ nữa trời mới tối. Bất quá Vương Hạo không có ý đi tiếp nữa, mà ở tại đây nghỉ ngơi một ngày. Bên người đã có đủ nguồn nước, vừa lúc có thể bổ sung nhiều nước cho bản thân. Vì thế Vương Hạo bắt đầu thu dọn một chút củi mục, bắt bọ cạp thần lẩn, chuẩn bị bữa cơm chiều.

Sinh vật sinh sống gần nguồn nước quả thật nhiều hơn những nơi khác một chút. Rất nhanh Vương Hạo liền bắt được không ít côn trùng, có vẻ chiều này sẽ có bữa cơm no. Chuyện này làm cho tâm tình của Vương Hạo tốt hẳn lên, trong một vùng đất có thể cản gió, Vương Hạo bắt đầu nhóm lửa nướng thịt.

Chờ sau khi hần ăn uống no nê, thì mặt trời cũng lặn khuất đường chân trời. Vương Hạo hiếm khi có tâm tình thưởng thức cảnh mặt trời lặn trên sa mạc, gương mặt hiện lên nụ cười. Đợi cho sau khi mặt trời lặn xuống, thì Vương Hạo mới phục hồi tinh thần, bắt đầu nghiên cứu trường đao trong tay mình.

Nếu như dùng ánh mắt thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật để xem thanh đao, Vương Hạo tự nhiên rất muốn xem kỹ càng cho tới chi tiết nhỏ nhất. May mắn rằng mặt trời còn lóe lên những tia sáng ngời, đủ làm cho Vương Hạo nhìn thấy rõ ràng.

Thế nhưng thanh đao này thật sự là ngắn gọn là dị thường, ngoại trừ đặc điểm có chút kỳ lạ ở bên ngoài, thì cũng không có nơi nào có gì bất thường để nghiên cứu cả. Bởi vậy, Vương Hạo đem ánh mắt nghiên cứu của mình nhìn sang chuôi đao. Tương phản với thân đao, hoa văn trên chuôi đao cực kỳ phức tạp, hơn nữa dựa theo một quy luật nhất định, tạo thành một đồ án lạ kỳ. Vương Hạo nhìn một hồi lâu cũng không nhìn ra đồ án này miêu tả tới cái gì !

Cái này làm cho trí tưởng tượng của Vương Hạo bắt đầu trở tài, trong tiểu thuyết luôn có những tình huống như thế, chính là xem ai có thể hiểu ra hay không. Một ngày nào đó, một người nào đó xem và hiểu được, kết quả hần liền thành một đoạn truyền kỳ. Ví dụ như "Hiệp Khách Hành" trong "Hiệp

Khách Thần Công " chẳng hạn !

Nghĩ tới đó, Vương Hạo lập tức theo mỗi góc độ khác nhau mà quan sát đồ án này, cố gắng phá giải bí mật bên trong nó. Đáng tiếc, cho tới tận nửa đêm Vương Hạo đã đem tất cả những phương pháp đều thử qua, kết quả vẫn không thu được một chút gì cả. Cuối cùng Vương Hạo đành thờ dài, cười thầm bản thân mơ mộng hão huyền.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Luyện Công Trong Lúc Sắp Chết.

Ban đêm trong sa mạc cực kỳ lạnh giá, Vương Hạo ngồi cạnh bên đồng lửa nhằm sưởi ấm, hẩn ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo trên cao, nhất thời không có cảm giác buồn ngủ.

Quá nhàm chán, Vương Hạo kéo trường đao lại gần mình. Hẩn từ nhỏ đã xem tiểu thuyết võ hiệp, đối với mơ ước võ công không bao giờ quên, chỉ mới nửa ngày làm sao có thể giết chết hy vọng của hẩn chứ ? Thanh đao này vừa nhìn không phải vật tầm thường, nếu không đem bí mật của nó nghiên cứu triệt để thì Vương Hạo hẩn làm sao có thể cam lòng chứ !

Nếu không nghiên cứu được bí mật trong hoa văn, Vương Hạo bắt đầu chuyển sang hướng nghiên cứu khác. Ý niệm đầu tiên nảy lên trong đầu, đó là Đồ Long Đao trong " Ý Thiên Đồ Long Ký " ! Trong thân đao có ẩn dấu toàn bộ tuyệt học võ công của Quách Tĩnh và Hoàng Dung, Kim Mao Sư Vương đã nghiên cứu vài chục năm mà còn tìm không ra, hay là thanh đao này cũng Đồ Long đao giống nhau ?

Ước chừng trọng lượng thanh đao này một chút, Vương Hạo liền lắc đầu. Đừng nói phong đoán, cho dù là sự thật, Vương Hạo cũng không cách nào chặt đứt thanh đao này làm hai nửa. Hiện tại Vương Hạo còn cần vào thanh đao này để sống sót, muốn chặt đôi nó ra thì đợi ra khỏi sa mạc rồi nói .

Tiếp theo, Vương Hạo lại nhớ tới một bộ tiểu thuyết không rõ tên, cũng có một bộ đao pháp phi thường, mà quyền đao phổ được giấu một cách bí mật trong chuôi đao. Bí mật này ngay cả chủ nhân của thanh đao cũng không biết, cho tới khi hẩn bị giết, đao này rơi vào tay kẻ khác mới bị phát hiện.

Đem đao bẻ gãy thì không được, nhưng chuôi đao thì tốt rồi. Chuôi của thanh trường đao này dài như thế, cho dù đứt đi một đoạn cũng không coi vào đâu. Vì thế hẩn hăng hái búng búng nghiên cứu chuôi đao. Cho dù hẩn làm thế nào cũng không phát hiện chỗ nào có thể di động được. Điều này làm cho Vương Hạo cực kỳ thất vọng, trong sự căm tức Vương Hạo tùy tay ném trường đao ra ngoài.

Trên sa mạc nhiều nhất là cát vàng, nhưng không phải không có một cục đá nào. Ngẫu nhiên một trận gió mạnh thổi ngang cuốn đi lớp cát trên mặt làm lộ ra tảng đá phía dưới. Vương Hạo chỉ tùy tay ném thanh đao một cái, nhưng may mắn làm sao thanh đao rớt xuống một tảng đá lớn, phát ra tiếng " leng keng " vang giòn. Vương Hạo không quan tâm nữa, nằm vật xuống nền cát mà ngủ. Nếu tiếp tục thức mãi như vậy thì ngày mai không còn tinh thần nữa.

Ngày hôm sau, mặt trời nhanh chóng mọc lên giữa bầu trời. Vương Hạo mới ư ể oải đứng dậy. Hẩn vốn tính ở lại đây nghỉ ngơi hai ngày, cho nên ngủ dậy muộn cũng không sao cả. Sau khi đi tìm một chút thức ăn cho no bụng, Vương Hạo nằm xuống nghỉ ngơi. Nhưng mà hẩn còn muốn nằm ngủ tiếp nữa thì làm sao ngủ được. Vừa quay đầu liền thấy ngay trường đao mình ném đi ngày hôm qua.

Vương Hạo bỏ người dậy, đem trường đao nhặt về, theo tập quán sờ sờ chuôi đao. Đột nhiên cả người hẩn run lên, cứng đờ lại một chút ! Qua hơn nửa ngày hẩn mới gian nan cuối đầu xuống, xem xét chuôi đao của thanh đao. Hẩn nhẹ nhàng rút ra, chuôi đao đã bị rút lên một đoạn, cuối cùng chuôi đao biến thành một ống sắt .

Vương Hạo nhìn chuôi đao mà ngu ngơ cả nửa ngày, sau đó đột nhiên cười lên ha hả như điên, cười ngặt nghèo không ngừng, nước mắt nước mũi tung bay tứ tung. Hóa ra chuôi đao này có thể tách ra làm hai đoạn, ở giữa dùng một chốt khóa chặt lại. Bởi vì chốt khóa được chế tạo cực kỳ bí ẩn, Vương Hạo mất sức lực chín trâu hai hổ cũng không phát hiện, ngày hôm qua ném đi, trong lúc vô tình lại bật chốt khóa này ra, vì vậy Vương Hạo mới phát hiện được bí mật bên trong đó.

Vất vả lắm mới nhìn xuống cảm giác mừng như điên của mình, Vương Hạo đem thân đao quay lại, đem thứ đồ bên trong đồ ra đất. Theo động tác của Vương Hạo, bên trong chuôi đao quả nhiên rơi ra một món đồ, Vương Hạo vội vàng nhặt lên xem, phát hiện đó là một quyển sách nhỏ hơi mỏng, trên bìa viết bốn chữ theo lối chữ Lệ (loại chữ thông dụng thời Hán) thật to : " Đại Mạc Dao Quyết "

Vương Hạo mừng như điên, vội vàng mở trang thứ nhất ra, làm cho hẩn kinh ngạc khi phát hiện mình đọc không hiểu ! Những chữ viết trong sách cũng không phải là những chữ khắc trên mai rùa khó hiểu linh tinh gì đó, mà hoàn toàn là chữ phồn thể ! Vương Hạo không có nghiên cứu gì về chữ phồn thể cả, ngay cả nhìn hình đoán chữ cũng chỉ được 50% ý nghĩa mà thôi. Chỉ nhìn mà hiểu 50%, Vương Hạo nào dám luyện tập ? Tẩu hỏa nhập ma- cái từ này cực kỳ xâm nhập lòng người, làm không tốt tức là đi tìm chết. Cho nên Vương Hạo đành thờ dài suy sụp, đem quyển sách nhỏ cất vào, chờ sau này có cơ hội học xong chữ phồn thể rồi xem lại.

Tuy rằng không thể lập tức tu luyện, nhưng cuối cùng cũng thấy được hi vọng. Trong lòng của Vương Hạo cực kỳ phấn chấn, đem chuỗi đao gắn lại thành hình dạng ban đầu. Hắn bắt đầu tưởng tượng mình trở thành một đại hiệp hoành đảo mà đứng, càng nghĩ càng đẹp, cuối cùng nhin không được nữa mà ngửa mặt lên trời cười to !

Cảm giác hưng phấn trong lòng khiến cho Vương Hạo không thể ngồi yên, lập tức đem đao phổ xem đi xem lại nhiều lần. Cố gắng nhin xuống sự hấp dẫn từ những bức vẽ sơ sài về việc tu luyện, sau đó hắn đứng dậy đi bắt côn trùng. Hắn muốn nhanh chóng ra khỏi sa mạc, tìm thầy giáo học chữ phồn thể, " lương thực " còn chưa chuẩn bị đủ thì làm sao ra được ?!

Bận công việc cả buổi trưa, các loại côn trùng có thể ăn được đều được hắn góp nhặt thành một bao lớn. Ban đêm thật vất vả mới bắt bản thân vào giấc ngủ, ngay cả trong lúc ngủ cũng hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất. Đợi cho tới sáng hôm sau, Vương Hạo đem tất cả những đồ vật có thể chứa nước được, đều đựng đầy nước. Ở bên cạnh hồ nước có bộ xương khô nọ, điều này làm cho Vương Hạo nổi lên lòng tham, hắn thăm nghĩ không chừng bộ xương này còn có thể cho hắn vài thứ tốt. Vì thế hắn liền bỏ quên ý nghĩ rời đi, mà đào ra trọn bộ hài cốt mới thôi.

Nhưng đáng tiếc, bộ xương này đã chết không biết bao nhiêu năm, lại chôn ở nơi có nước, bên người nếu có vật gì đó đều trở thành nát vụn không còn hình dạng. Bất quá cũng không phải hắn không có thu hoạch gì, Vương Hạo đào được một khối ngọc bội chẳng ra gì, cũng với ba đỉnh vàng, hơn mười lượng bạc vụn. Mấy thứ này giá trị tuy rằng không thấp, nhưng đối với người trên sa mạc mà nói, căn bản không dùng được. Nhưng mà lo lắng sau khi ra khỏi sa mạc có thể dùng đến, hắn liền đem những thứ đó cất vào.

Đem hài cốt chôn xuống một lần nữa, lúc này Vương Hạo lại một lần nữa ra đi. Sa mạc vô biên, trên đầu mặt trời gay gắt, nhưng cũng không thể nào làm tắt lòng nhiệt huyết của Vương Hạo. Một đường sai bước, bước đi dừng mãi tựa cuộn phong.

Đi đến giữa trưa ngày thứ ba thì tâm tình hưng phấn của Vương Hạo cũng không còn nữa, bởi vì hắn phát hiện một vấn đề rất trọng yếu, đó là những bộ hài cốt làm biển báo giao thông, thế nhưng không còn ! Buổi chiều ngày hôm qua hắn gặp một bộ kia, chính là bộ hài cốt cuối cùng hắn thấy. Theo như lý thuyết thì cho tới hiện tại, ít ra cũng phải nhìn thấy một bộ nữa mới đúng. Phải biết rằng đường trên sa mạc không phải dễ dàng mà đi, phần lớn đều dựa theo một lộ tuyến cố định, dần dần, trên một đường này hài cốt đã khá nhiều. Hắn đã đi gần một ngày mà không nhìn thấy một bộ hài cốt nào, cái này không bình thường chút nào !

Hiện tại Vương Hạo đối mặt một cái lựa chọn, một là tiếp tục đi tiếp, có lẽ đi tiếp một đoạn nữa sẽ gặp một bộ hài cốt khác, hai là quay đầu đi trở lại. Nếu như đi nhầm phương hướng thì còn có thể chỉnh sửa đúng lúc. Hai con đường này đều có đạo lý của nó, cũng đều có khuyết điểm cả. Con đường thứ nhất nguy hiểm ở chỗ, vạn nhất hắn đi nhầm, như vậy hắn sẽ đi vào chỗ chết, trong ngàn dặm là cát vàng, sẽ có thêm một bộ hài cốt nữa. Con đường thứ hai cũng không phải là không có nguy hiểm, chính là mặc kệ hắn đi có sai không, thì cũng chậm trễ thời gian hai ngày. Thời gian hai ngày tuy rằng không lâu, nhưng đồ ăn thức uống mà Vương Hạo mang theo không còn nhiều, lỡ như bởi vì chậm hai ngày này mà không thể đi tới nơi có nguồn nước tiếp ứng khác, hắn cũng đành chôn xác nơi đây thôi.

Sau một lúc suy nghĩ thật lâu, dưới sự kích thích của bản bí tích võ công, Vương Hạo cũng quyết định chọn tiếp tục đi tiếp. Hắn tự tin phương hướng đi không có nhầm, hơn nữa hắn mang theo thức ăn nước uống quá ít, thật sự không thể chịu đựng được sự tiêu hao, cho nên phương án thứ nhất thoát nhìn thích hợp với hắn một ít.

Nếu như đã quyết định, Vương Hạo cũng không còn do dự nữa, tiếp tục đi nhanh về phía trước. Nhưng đi nửa ngày rồi hắn liền hối hận. Bởi vì trong lúc bắt tri bắt giác, hắn rơi vào trong một vùng cát chảy ! Trên mặt đất khắp nơi đều là hố cát, nếu như không cẩn thận mà rơi vào trong đó thì cam đoan mười phần sẽ chết. Nếu hắn không dùng trường đao làm gậy, trong lúc vô ý đâm nhầm vào hố cát sâu hơn một thước, thì hắn còn không thể phát hiện đó là một hố cát chảy !

Lần này, Vương Hạo đúng là khóc không ra nước mắt. Tiếp tục đi về trước, cho dù hắn có cây gậy dò đường đi chăng nữa, tốc độ cũng sẽ chậm hơn. Ai biết cho tới lúc nào sẽ ra khỏi vùng đầy rẫy chàm bầy tử vong này ? Duy nhất một con đường đi ra, đó chính là trở về.

Vương Hạo rơi vào đường cùng, chỉ đành nản lòng xoay người quay về. Sau khi cẩn thận đi ra khỏi vùng cát chảy, rồi lại mất một ngày rưỡi nữa mới trở lại bộ hài cốt cuối cùng kia. Lúc này, đồ ăn trên người hắn đã cạn sạch, nước thì chỉ còn trong cái bình rượu bằng đồng kia một chút mà thôi. Tình huống cực kỳ nguy hiểm, ý chí muốn sống làm cho hắn tiếp tục gầy gao tới lúc này.

Sau khi cẩn thận xem xét phương hướng đường đi, Vương Hạo lại xuất phát. Lúc này hắn đi không còn sai nữa, rất nhanh liền phát hiện một bộ hài cốt. Có thể làm cho Vương Hạo cao hứng không nổi, bởi vì sau một ngày sau đó, giọt nước cuối cùng cũng đã cạn sạch ! Vì mạng sống, hắn chỉ đành dùng chiêu thức cuối cùng, uống nước tiểu của bản thân mình ! Cho dù là vậy, dưới tình trạng không có thức ăn, hắn cũng chỉ còn nhiều hơn một ngày sẽ không chống đỡ được nữa.

Vương Hạo cạn kiệt lương thực, đói lả người. Sau khi ngủ một đêm, thể lực của hắn cũng chỉ khôi phục một chút, bụng thì càng trống rỗng. Hắn gian nan đứng lên đi ra ngoài không tới một dặm đường thì lại ngã nhào xuống đất. Thật vất vả lắm mới đứng lên tiếp, đi vài bước thì lại ngã xuống. Cứ như vậy nghiêng ngả lão đảo, mãi cho tới tận trưa, cũng đi được ba dặm đường mà thôi.

Thời gian buổi trưa chính là lúc mặt trời gay gắt nhất, Vương Hạo nằm sấp trên cát, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, cảm giác sắp bất tỉnh. Vương Hạo biết mình trăm triệu lần không được bất tỉnh, nếu không mình sẽ trở thành một bộ hài cốt chỉ đường. Cho nên hắn cố hết sức bảo trì đầu óc thanh tỉnh, bảo trì ý chí sống sót. Có một thanh âm không ngừng vang vọng trong đầu hắn : " Buông bỏ thôi ! Chỉ cần chết đi sẽ không cần chịu những đau khổ này nữa ! "

Vương Hạo chôn sâu mặt của mình vào trong hạt cát nóng bỏng, giấu những giọt nước mắt không nhìn nước chảy ra . Chẳng lẽ hắn thật sự phải chết ở đây sao ? Hắn không cam lòng ! Hắn vừa lấy được bí tịch võ công, còn chưa luyện thành võ lâm cao thủ, sao có thể chết đi như vậy chứ !!!

Thật gian nan chuyển mình xoay người lại, Vương Hạo lấy bộ bí tịch trong lòng ra, từng tờ từng tờ lật xem. Trong đó có vài tấm có vẽ lộ tuyến vận khí

hành công, tuy rằng xem cũng không hiểu chú giải trên đó, nhưng theo hình vẽ cũng hiểu được vài chỗ. Đột nhiên trong đầu Vương Hạo nảy sinh một cái ý niệm, trước khi chết cũng phải ném thử mùi vị võ công là cái gì cũng tốt ! Ý nghĩ này làm cho Vương Hạo không nhận được nữa, liền nhớ kỹ lộ tuyến trong trang sách, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu vận công, đến nỗi vẫn đề tẩu hỏa nhập ma sao, hắn cũng không còn quan tâm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Con Đường Sa Mạc

"Đại Mạc Dao Quyết" chia làm ba phần, phần đầu tiên gọi là "Liệt Nhật Thần Công", chính là pháp môn tu luyện. Phần thứ hai gọi là "Cuồng phong thân pháp", chính là khinh công pháp môn. Mà phần thứ ba mới chân chính là đao pháp, gọi là "Đại Mạc Dao Quyết". Muốn tu luyện Đại Mạc Dao Quyết thì nhất định phải tu luyện Liệt Nhật Thần Công cùng "Cuồng phong thân pháp" làm trụ cột. Hiện tại Vương Hạo đang tu luyện chính là tầng thứ nhất của Liệt Nhật Thần Công.

Liệt Nhật Thần Công kỳ thật là một loại võ công tà môn, muốn tu luyện võ công này, yêu cầu duy nhất chính là dẫn thái dương chân hỏa nhập vào cơ thể ! Nhưng thái dương chân hỏa quá mức khủng bố, dẫn vào trong cơ thể thì có mấy ai chịu đựng được ? Những người tu luyện võ công này trước kia, mười người thì có chín người tự thiêu, cuối cùng trở thành một đồng tro tàn, chỉ còn lại duy nhất một người may mắn mà thôi. Coi như người cuối cùng kia muốn luyện thành, thì mỗi ngày đều phải một lần chịu đựng sự thống khổ của hỏa thiêu, chỉ có tu luyện tới tầng thứ ba trở lên, mới có thể từng bước giảm bớt, cho tới thần công đại thành lúc sau, thì mới có thể giải thoát được.

Những cấm kỵ như thế trong sách cũng có ghi lại, đáng tiếc Vương Hạo hắn xem không hiểu. Đương nhiên, nếu như hắn xem hiểu thì cũng chưa chắc có lá gan tu luyện đâu ! Nhưng khi bắt đầu tu luyện, Vương Hạo cũng biết lợi hại. Lúc này chính là lúc giữa trưa, chính là lúc mặt trời tỏa năng lượng mãnh liệt nhất, Vương Hạo chỉ cảm thấy toàn thân như bị vây trong một lò lửa cực nóng, tiếp theo thì liệt hỏa này lại chui vào bên trong cơ thể, thiêu đốt từng chỗ trong cơ thể hắn. Tế bào toàn thân hắn nứt toát ra, sự thống khổ này thật sự không thể nào diễn tả được.

Vương Hạo không kịp ứng phó, cảm giác như lâm vào địa ngục vậy, trong cổ họng hắn phát ra một tiếng gào thét của viên cổ cự thú, như đang gầm rú trước khi chết. Thân thể hắn mạnh mẽ cong lại, hai mắt mở to nhìn chăm chăm mặt trời trên đỉnh đầu, ngay cả khoe nứt ra, máu đỏ chảy dọc từ khoe nứt xuống khuôn mặt, giống như huyết lệ !

Lúc này Vương Hạo thực hận không thể chết liền tức khắc, nhưng thần trí của hắn vẫn như cũ thanh tỉnh ! Thân thể hắn thì đang chịu đựng sự thống khổ khôn xiết, còn đại não thì không ngừng vận chuyển, càng thêm cảm nhận rõ ràng mùi vị của sự thống khổ. Hắn không biết đây có phải gọi là tẩu hỏa nhập ma hay không ? Nhưng mà loại thống khổ này chính là một loại thống khổ nhất mà hắn trải qua.

Nếu như một người hơi biết võ công mà gặp phải tình huống này, phản ứng đầu tiên chính là đình chỉ vận công, coi như không thể trong tẩu hỏa nhập ma nhảy ra, thì cũng sẽ giảm thật lớn thương tổn đối với bản thân. Có thể Vương Hạo có thể từ trong tẩu hỏa nhập ma thoát ra, nhưng bản thân hắn không có tí kinh nghiệm nào cả. Hơn nữa lúc này hắn đã lâm vào tuyệt cảnh, không tẩu hỏa nhập ma mà chết thì cũng sẽ bị chết khát mà thôi. Nếu như cái nào cũng chết, thì chết mau một chút, ít giày vò một chút. Vì thế hắn vì muốn thoát khỏi thống khổ này, liền nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ vận công lên.

Chẳng phải biết, muốn thành công bước đầu tiên của "Liệt Nhật Thần Công" chính là không nên quan tâm mọi thứ mà liên tục vận công, mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này. Nói cách khác, thái dương chân hỏa ở trong người mà dừng lại trong thời gian quá dài mà không bị hấp thu, vậy cũng gây hại tới tính mạng con người. Chính là người khác cho dù biết vậy, nhưng ở trong sự thống khổ thì có bao nhiêu người có thể kiên trì được chứ ? Thần kinh đã sớm lâm vào rối loạn, trở thành điên cuồng luôn rồi !

Trải qua thời gian thống khổ một lúc lâu, thần kinh liền trở nên chết lặng. Cũng không biết đã qua bao lâu, đại não gần như chết lặng của Vương Hạo vẫn dựa theo bản năng vận chuyển nội lực theo tâm pháp tầng thứ nhất. Tầng thứ nhất của Liệt Nhật Thần Công cũng bị hắn luyện thành !

Nhưng mà Vương Hạo cũng không biết chuyện này, hắn vẫn máy móc vận công, tiếp tục luyện công. Mà hắn chỉ nhớ kỹ lộ tuyến tâm pháp tầng thứ nhất, thái dương chân hỏa bị hắn hấp thụ vào trong cơ thể cũng không ngừng rèn luyện kinh mạch của hắn.

Mặt trời dần dần ngã về tây, cuối cùng khuất sau đường chân trời. Mặt trời để lại ánh trắng sáng vàng vạc, màu trắng bạc của ánh trăng đem cát vàng trên sa mạc nhuộm thành một màu trắng tinh. Mà Vương Hạo thì vẫn còn vận chuyển tâm pháp tầng thứ nhất, căn bản không biết trời đã tối. Trời tối không có mặt trời, cho dù tiếp tục vận hành công pháp cũng không còn hấp thu thái dương chân hỏa nữa, kết quả Vương Hạo vẫn tiếp tục như thế vận công, chẳng nhưng không có tiến bộ mà còn tiêu hao nội lực. Như vậy trải qua một đêm, nội lực của Vương Hạo đã tiêu hao sạch sành sanh. Đợi cho mặt trời xuất hiện, thì lúc này hắn mới hấp thu thái dương chân hỏa. Rồi lại đến buổi tối, đem nội lực tiêu hao sạch sẽ không còn. !

Cứ thế, ban ngày hấp thu, ban đêm tiêu hao, trải qua ba ngày ba đêm ! Nội lực trong cơ thể của Vương Hạo cũng tăng trưởng lên không ít, nhưng trụ cột căn bản đã cũng cố vững chắc cực kỳ, kinh mạch của hắn cũng được rèn luyện tới mức cứng cỏi vô cùng ! Cứ như thế, pháp môn tu luyện mà chưa có ai hoàn thành, Vương Hạo hắn lại ở trong mơ mơ màng màng hoàn thành, kết quả sau này trên bước đường tu luyện của hắn, tạo nên một tác dụng to lớn.

Buổi chiều ba ngày sau đó, Vương Hạo vẫn như cũ nằm tại đó luyện công, tựa hồ ngoại trừ luyện công, hắn cũng không còn ý thức gì nữa. Lúc này, phía xa xa truyền tới thanh âm lục lạc trên cổ lạc đà, một đội lạc đà chở không ít hàng hóa đang từ phía xa đi tới.

Vương Hạo ở trong ánh trăng mờ nghe được tiếng lục lạc như gần như xa, nhất thời từ trong trạng thái vận công tỉnh lại. Có người đi qua, hắn có thể được cứu ! Nhưng mà hắn nằm nơi này phơi nắng ba ngày, hàm lượng nước trong thân thể đã tổn thất cực kỳ nghiêm trọng, giọng nói đã sớm mất, một chút thanh âm cũng không phát ra được. Cái này còn chưa tính, hắn thậm chí cử động một chút cũng rất khó khăn, cả người như một cây khô vậy ! Kỳ thật hắn luôn luôn luyện công, đem nhiệt năng của mặt trời chuyển hóa thành nội lực, nhưng hắn phạm phải một sai lầm lớn là tiêu hao sạch sẽ, có thể sống tới bây giờ đã là một kỳ tích rồi !

Vương Hạo phát hiện bản thân mình không thể nhúc nhích được, nhất thời trong lòng hắn liền khẩn trương lên, liệu mạng muốn hoạt động. Có thể hắn muốn đứng lên đi nữa, thì cũng chỉ có thể nhúc nhích cánh tay mà thôi. Điều này làm cho Vương Hạo vừa vội vừa sợ, nếu như hi vọng sống sót cứ như vậy trôi qua bên người, hắn sẽ tức mà chết mất !

May mắn thay, Vương Hạo nằm trên con đường mà đội buôn phải đi qua, khi bọn hắn đi tới nơi này thì không thể không nhìn thấy Vương Hạo. Đi ở phía trước đội ngũ là một lão giả, khuôn mặt ông đầy nếp nhăn tựa như lấy dao khắc lên khối gỗ vậy, ông liếc mắt liền nhìn thấy Vương Hạo, lập tức khoát tay ý bảo mọi người dừng lại.

Lão giả dừng lại, đội ngũ phía sau đều ngừng lại. Lão giả đi tới ôm lấy Vương Hạo, phía sau truyền tới thanh âm lạnh lạnh :

- Lão Khoái, tại sao dừng lại vậy ?

Lão Khoái quay đầu lại nói :

- Ông chủ, có một người trẻ tuổi té xỉu, nếu không cứu hắn chỉ sợ hắn sẽ chết ! '

Ông chủ nọ cười trên một con lạc đà, đi tới trước mặt. Chỉ thấy hắn mặc trên người một thân quần áo hoa lệ, dáng người gầy gộc, tuy rằng trên mặt nở nụ cười lấy lòng, nhưng đôi mắt cực kỳ âm tàn. Nghe lão Khoái nói thế, hắn liền lập tức không kiên nhẫn nói :

- Lão quần chi sự sống chết của hắn ? Chúng ta cũng không rảnh đi quản hắn !

Lão Khoái vội vàng cầu xin :

- Ông chủ, cứu mạng một người hơn xây tháp bảy tầng ! Chúng ta thường đi trên sa mạc, ai dám nói không có sơ suất chứ ? Có lẽ người cứu người này, tương lai người này liền cứu người một mạng sao ! '

Ông chủ nọ trừng mắt, nói :

- Ít lời già mồm lại đi ! Trên đời này làm gì có chuyện gì trùng hợp như vậy ? Ta là ông chủ, ta nói như thế, nhanh chóng đi thôi, nếu như đi chậm trễ, trước khi đi tới ốc đảo kế tiếp mà mọi người uống hết nước dự trữ thì mọi người phải chết !

Lão Khoái thấy ông chủ lạnh nhạt thế, nhin không được cười lạnh nói :

- Ông chủ, người nếu không ba ngày lau mình một lần thì nước của chúng ta cũng đủ dùng đó !

Ông chủ thấy lão Khoái dám động chạm tới hắn, nhất thời giận dữ nói :

- Lão Khoái, đừng tưởng ngươi là người dẫn đường tốt nhất trong sa mạc này, ta muốn đối phó ngươi so với giết chết một con kiến cũng không khó khăn hơn !

Lão Khoái cũng hoàn toàn trở mặt, nói :

- Họ Khoái ta tuy rằng chỉ là một người nhỏ bé, nhưng không phải là loại người dễ khi dễ đâu ! Ông chủ người nếu như nói thế, ta còn nói gì nữa đây ! Ta mặc kệ, thỉnh ngài tìm người khác cao minh hơn đi !

Lúc này, những người bên cạnh nghe thế đều luống cuống, trong đó có một người trẻ tuổi nói :

- Lão Khoái, người đừng mặc kệ nha ! Sa mạc này mới đi được một nửa, quãng đường lại còn dài mà, không có người dẫn đường, chúng ta không chắc có thể đi ra ngoài đâu !

Một người nói thế, những người khác đều nhao nhao lên không cho lão Khoái đi. Lần này thì ông chủ cũng lộ vẻ luống cuống, nếu như lạc đường trong sa mạc, đó là chuyện không thú vị chút nào. Những người này toàn bộ sẽ chết ở đây cũng không phải là chuyện lạ. Ông chủ hắn chính là loại người cảm được mà buông được, thấy mình không thể đắc tội lão Khoái, liền vội vàng bò tới nói :

- Lão Khoái, người cũng không thể dễ dàng nói lời này, người nếu mặc kệ chẳng lẽ muốn đem mấy người chúng ta ném vào trong sa mạc sao ? Lúc này ta vâng đầu, ta xin lỗi lão, tặng tiền công cho lão, được chưa ?

Lão Khoái chỉ chỉ Vương Hạo, hỏi :

- Vậy hần thì sao đây ? Ngươi có quân hay không ?

Ông chủ đành phải nói :

- Quân, ta quân còn không được sao !

Sau đó quay đầu lại nhìn những người khác nói :

- Vài người đến đây mau, giúp lão Khoái đem người này mang theo !

Vương Hạo nghe thấy bản thân được cứu, tâm tình cũng buông lỏng, rốt cuộc nhìn không được lệch đầu sang một bên, rồi sau đó bất tỉnh không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng thì Vương Hạo cũng tỉnh lại. Bất quá lúc này hần cũng không nhúc nhích được, ngay cả mí mắt không thể mở ra, chỉ cảm giác được chính mình bị trôi trên lưng lạc đà. Bên tai truyền đến một thanh âm nho nhỏ, chỉ nghe thấy lão Khoái nói :

- Trụ Tử, sau này ngươi không được phép loạn xuất đầu nữa, biết không ?

Thanh âm của một người trẻ tuổi vang lên :

- Lão Khoái, lão cũng đừng không phân biệt tốt xấu chứ ! Ta xuất đầu còn không phải vì giúp lão sao ?!

Lão Khoái nói :

- Ta biết tâm lòng tốt của ngươi, nhưng ông chủ của chúng ta là một người cay nghiệt, sau này hần muốn trả thù, ta còn không có gì, ở địa phương quan ngoại này, hần vẫn không thể làm gì ta. Nhưng ngươi lại bất đồng, hần nếu muốn giết chết ngươi dễ như giết một con kiến !

Trụ Tử khinh thường nói :

- Chỉ dựa vào hần à ? Chỉ sợ hiện tại hần còn chưa nhìn ra ta giúp đỡ lão đâu ! Lão Khoái ngươi chính là lạc đà của sa mạc, chỉ cần có ngươi thì sẽ không bao giờ lạc đường, nhưng thời tiết hiện tại đúng là tốt, không gió không cát, đường đi lại quen thuộc. Nếu như không có ngươi ta cũng có thể trở về được. Ngược lại là lão, tự mình một người, lại mang theo một cái rùm rả. Nếu như lão rời khỏi đội thì trở về rất khó khăn. Chuyện này chúng ta cũng biết, cho nên liền dụ dỗ cái đồ ngu ngốc ông chủ kia !

Lão Khoái cười mắng :

- Thằng nhỏ này, tưởng mình đủ lông đủ cánh rồi sao ? Ta nói cho ngươi biết, ngươi còn kém xa lắm !

Trụ Tử vội vàng cười làm lành nói :

- Đúng thế, đúng thế. Chúng ta không thể tính toán thời gian nào có thể tốt nhất để đi, vạn nhất xảy ra chuyện gì còn phải dựa vào ngài !

Hai người nhỏ giọng nói chuyện, Vương Hạo đều nghe rõ ràng cả. Xem ra bản thân mình đúng là ếch ngồi đáy giếng, ngay cả lão Khoái tinh thông sa mạc đến như vậy cũng không dám một người đi ra sa mạc, chính mình chỉ dựa vào một buổi chuyên đề trên TV lại tin tưởng mười phần, mình không chết ở đây đúng là mười phần may mắn !

Sau khi thanh tỉnh không đầy một lát, Vương Hạo cảm thấy không thể duy trì được, liền hôn mê nữa !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thiên Tai So Ra Còn Kém Nhân Họa

Ngay khi Vương Hạo tỉnh lại một lần nữa, hần phát hiện tình huống bản thân đã tốt hơn nhiều, tối thiểu thì cổ cũng không còn tê liệt đau đớn nữa, có thể thoáng phát ra thanh âm. Hơn nữa hần có thể mở mắt được rồi. Điều này làm cho hần mừng như điên. Bởi vì chuyện này có thể chứng minh, thân thể của mình đang từng bước khôi phục, cái mạng nhỏ của mình đã được bảo vệ !

Vương Hạo mở mắt đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Nơi này hần là bên trong một trường bông, lều trại cũng không lớn, nằm xuống hai người liền chật

chội ngay. Hơn nữa, lúc này đang là buổi tối, nhưng cũng chưa muộn lắm bởi vì xuyên qua khe hở của lều trại có thể thấy ánh lửa bên ngoài. Xem ra bây giờ cũng khoảng tám, chín giờ gì đó. Mượn dùng ánh lửa le lói, Vương Hạo phát hiện mình được chiếu cố rất khá, quần áo trên người đã được thay đổi hoàn toàn, trong bụng cũng không còn cảm giác đói khát nữa, xem ra đã dùng qua lương thực. Trong miệng vẫn còn lưu lại hương vị, làm cho Vương Hạo chắc lưỡi, thờ dài một tiếng : " Còn sống là tốt rồi ! "

Trong lúc Vương Hạo đang cao hứng, đột nhiên trước mặt hắn sáng ngời, nguyên do là một người xốc lên lều trại đi vào. Người này chính là lão Khoái, hắn vừa vào thì thấy Vương Hạo đang nhìn hắn, vì vậy liền mỉm cười, nói :

- Chàng trai trẻ quả nhìn thân thể rất tốt, nhanh như thể liền khôi phục .

Vương Hạo há miệng muốn nói lời cảm ơn, nhưng tiếc rằng thanh âm của hắn quá nhỏ bé, rất khó làm cho người ta nghe rõ hắn đang nói cái gì. Bất quá lão Khoái cũng hiểu được hắn muốn nói gì, liền khoát tay cười nói :

- Cậu không cần nói, tuy rằng thân thể của cậu khôi phục cũng khá rồi, nhưng khoảng cách khôi phục hoàn toàn cũng còn sớm. Cậu đã tỉnh, ta cũng có thể dứt cho cậu ăn dễ dàng hơn. Ta đỡ cậu, cậu đem bát cháo này uống cạn đi nhé .

Nói xong, lão Khoái đem Vương Hạo ngồi dậy, đem mấy tấm nệm để phía sau hắn, sau đó từng múng từng múng cháo dứt cho hắn ăn. Vương Hạo vừa uống cháo vừa tự hỏi bản thân mình trong lúc hôn mê đã ăn như thế nào ? Không lẽ chính là miệng đói miệng trong truyền thuyết kia ? Vừa nghĩ tới lão Khoái vừa già vừa xấu như vậy dùng miệng mớm cho mình, Vương Hạo suýt chút nữa phun đồ ăn ra . Cảnh tượng như vậy thật là đáng sợ, Vương Hạo vội vàng đem ý nghĩ này vứt bỏ sau đầu. Đáp án của câu đố này thì hắn không biết cũng tốt, miễn cho hắn phải đem những thứ ăn trong mấy ngày này nôn ra hết, làm chậm trễ quá trình khôi phục thân thể.

Sau khi dùng chút cháo, Vương Hạo cảm thấy một trận mệt mỏi, lão Khoái nhìn ra tình trạng của hắn liền để cho hắn nằm xuống nghỉ ngơi. Sau khi Vương Hạo nằm xuống cũng không nói gì nữa mà lâm vào giấc ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, đội buôn cất bước ra đi. Vương Hạo vừa được lão Khoái cứu tỉnh lại, nhưng thân thể vẫn suy yếu, cũng bị trói trên lưng lạc đà. Tuy rằng như thế không được thoải mái, nhưng cũng bớt đi công việc này nọ, ít nhất người ta cũng không cần đặc biệt chiếu cố hắn.

Vương Hạo ngủ đã đủ, lại đang trên lưng lạc đà bị xóc nảy, cho nên luôn luôn tỉnh táo. Lúc này, hắn có thể nhìn rõ ràng toàn diện đội buôn này. Đội buôn này kích thước không lớn cũng không nhỏ, ước chừng có khoảng ba bốn mươi người, bảy tám chục con lạc đà. Trên lưng của toàn bộ lạc đà đều mang không ít bao tải, cũng không biết bên trong đựng cái gì nữa. Vương Hạo có thể một mình chiếm lấy một con lạc đà, đó là bởi vì còn lạc đà này lúc trước chỉ dùng chở thức ăn, nước uống. Sau khi dùng xong thức ăn nước uống, thì vốn nó sẽ được chia sẻ một ít hàng hóa với những con lạc đà khác. Nhưng bây giờ lại bị hắn chiếm cứ, ngoài hắn ra, lạc đà cũng chỉ vắt và một chút.

Một đường đi về phía trước, Vương Hạo thấy trước mắt của mình từng cơn cát xuất hiện liên miên không dừng, hắn đã sớm không còn kiên nhẫn nữa. Dưới sự nhăm nhẩn hắn liền nghĩ tìm một người tâm sự một chút. Nhưng mà ngay khi hắn vừa nói ra một câu yếu ớt, thì đã bị lão Khoái trừng mắt một cái. Nguyên do đi trong sa mạc xa xôi, thiếu thốn nhất là nước. Vì bảo trì lượng nước trong cơ thể không bị thoát đi, cho nên có một quy củ bất thành văn, đó là nếu không có chuyện quan trọng thì không được nói chuyện.

Vương Hạo bị trừng mắt nên cũng đành im lặng không nói nữa. Thế nhưng không khí trầm mặc này thật sự làm cho hắn khó chịu. Trước kia chỉ có một mình hắn thì cũng không sao, nhưng mà hiện giờ nhiều đồng bạn như thế mà không được nói chuyện, làm cho người ta càng thêm khó có thể nhẫn nại được. Mắt thấy mặt trời càng lên cao, Vương Hạo dứt khoát dừng việc luyện công giết thời gian.

Có thể sống tới bây giờ, Vương Hạo tự hiểu rằng " Liệt Nhật Thần Công " đã có tác dụng, cho nên đối với việc tu luyện càng thêm chuyên tâm. Tuy rằng quá trình luyện công cực kỳ thống khổ, nhưng vì có thể giống như đại hiệp trong tiểu thuyết tung hoành giang hồ, cho dù ở niên đại nào cũng có nhiều hơn một phần mạng sống, vì thế hắn tiếp tục gian nan kiên trì tới cùng !

Nhưng mà Vương Hạo lại xem nhẹ một chuyện, chính là luyện công cần phải an ổn ngồi ngay ngắn, chứ ở trên lưng lạc đà thì làm sao có thể bình tĩnh được chứ ? Một cái không tốt có thể xóa bỏ mọi thứ, hậu quả rất nghiêm trọng. Nhưng người không biết thì không sợ, Vương Hạo cố tình cứ làm như vậy, nhưng trời lại để cho hắn thành công !

Kỳ thật chuyện này cũng nhờ hắn lúc trước hắn tu luyện liên tục ba ngày, ba ngày kia liên tục lặp lại hấp thu thái dương chân hỏa sau đó lại tiêu hao sạch sẽ, làm cho trụ cột của hắn cực kỳ vững chắc, nội lực trong kinh mạch của hắn đã muốn hình thành một lộ tuyến cố định, không cần hắn dùng tâm dẫn đường nữa, chân khí có thể tự nhiên theo đó mà vận chuyển. Cho nên lúc này hắn mới có thể trên lưng lạc đà xóc nảy mà luyện công được. Lúc mới bắt đầu còn có chút trì trệ, nhưng sau một khoảng thời gian sau thì hắn liền quen thuộc. Rốt cuộc Vương Hạo cũng luyện thành một cái dị năng, chính là tùy thời tùy chỗ có thể vận công, để cho tốc độ hồi khí của hắn so với người khác nhanh hơn.

Cứ như vậy, vừa đi vừa luyện công, thoáng chớp mắt đã hơn mười ngày trôi qua. Trong hơn mười mấy ngày này, thân thể của Vương Hạo dùng một tốc độ hồi phục làm cho người khác khó tin. Đến cuối cùng, ngoại trừ những vết thương ngoài da ra thì thân thể của Vương Hạo đã không còn vấn đề gì nữa. Mà Liệt Nhật Thần Công của hắn cũng lên một bậc thang mới, mơ hồ có dấu hiệu có thể đột phá tầng thứ nhất, tiến vào tầng thứ hai.

Nội lực có đột phá, Vương Hạo kim nén không được mà bắt đầu tu luyện " Cuồng phong thân pháp " cùng " Đại Mạc Đạo Quyết ". Nhưng mà hắn xem công phu trên bí tịch cũng không tìm hiểu được gì. " Cuồng phong thân pháp " còn dễ nói, đối với yêu cầu nội lực bản thân rất cao, chỉ cần đạt được trình độ nhất định thì mới có thể làm cho bộ thân pháp này hiện ra uy lực.

Mà Đại Mạc Đạo Quyết cũng có chút quỷ dị, bộ đạo quyết này đến có mười ba chiêu đến đi cực kỳ đơn giản, Vương Hạo rất nhanh liền rèn luyện. Có thể nói là rèn luyện, vì Vương Hạo không thể nào phát ra chút uy lực nào cả ! Trong thương đội cũng có một số hộ vệ có chút ít võ công, Vương Hạo hướng bọn hắn xuất ra Đại Mạc Đạo Quyết thì bị bọn hắn dễ dàng phá giải, ngược lại còn bị cười nhạo một trận.

Điều này làm cho Vương Hạo cực kỳ buồn bực, hắn đoán rằng bộ đao quyết này không phải về bùa cho có đó chứ ? Ngay cả mấy hộ vệ tự xưng thân thủ nhị lưu cũng đánh không lại, không lẽ bí tịch mình gửi hết kỳ vọng vào trong nó chỉ là loại võ công tam lưu sao ? Nhưng Vương Hạo lại không cam lòng, cảm giác "Liệt Nhật Thần Công" có thể làm cho bản thân mình khôi phục lại nhanh như vậy, khẳng định không đơn giản, đao pháp đồng bộ với nó thì làm sao chỉ có thể là kỹ năng vẽ bùa chứ ? Nhất định là trong đao phổ còn có điều gì đó mà hắn chưa hiểu rõ.

Một ngày kia, sau khi đội buôn trải qua bao gian nan lận lội, cuối cùng cũng tới một tiểu lục châu. Đội buôn vội về một chỗ đường xa liền quyết định nghỉ ngơi chỉnh đốn vài ngày, để cho mọi người thả lỏng nghỉ ngơi sau những ngày chịu đựng sự dày vò của sa mạc. Vương Hạo thì sao cũng được, dù thế nào thì tâm trí của hắn cũng đặt vào trong bí tịch, càng thêm nhiều thời gian nghiên cứu thì có thể tìm hiểu rõ ràng thêm !

Sau khi đội buôn tới được ốc đảo liền trở nên hưng phấn, sau khi hạ trại liền mở một đại hội thịt nướng, mọi người vui chơi giải trí, không ít một số kẻ uống rượu. Chỉ riêng mình Vương Hạo ăn qua loa vài thứ rồi sau đó đi tới một góc sáng sủa tiếp tục sự nghiệp võ học vĩ đại của mình.

Trong lúc bất tri bất giác đã tới canh hai. Dạ tiệc cũng đã tan tành, Trụ Tử chạy tới kêu hắn nên đi nghỉ ngơi. Trong mười mấy ngày này, Vương Hạo cùng với Trụ Tử đã cực kỳ quen thuộc, hai người tuổi xấp xỉ nhau, nên chơi thân hơn mấy kẻ khác, cho nên nói chuyện với nhau cũng không quá bần khoản. Trụ Tử thấy hắn đang nghiên cứu đao pháp, liền chế nhạo :

- Vương đại ca, ta đã nói sớm rồi, cái đao phổ cùi bắp của người nên vứt đi thì hơn. Chờ khi nào về tới Lan Châu ta sẽ giới thiệu người với một vị võ sư giỏi nhất học nghệ, so với thứ này còn mạnh mẽ hơn không ít đó ! Bất quá nói thật nhé, tuổi của chúng ta bây giờ mà đi học võ đã chậm rồi, cho dù sư phụ người là cao thủ đệ nhất thiên hạ cũng không thể làm cho người trở thành cao thủ nhất lưu. Người học võ đã bắt đầu rèn luyện từ khi còn nhỏ, còn người hiện giờ mới bắt đầu cố gắng thì có học nhiều hơn nữa cũng toi công mà thôi !

Wương Hạo tức giận nói :

- Nếu rảnh thì đi ngủ đi, đừng có ở đây mà ba xạo nữa !

Trụ Tử cười hắc hắc hai tiếng, cũng không để ý tới lời nói của Vương Hạo mà đặt mông ngồi ở bên cạnh hắn, cùng hắn nói chuyện phiếm. Lúc này Vương Hạo đang buồn rầu, có người đến giải buồn đúng là cầu còn không được. Hai người liền tại nơi hẻo lánh này chém gió lung tung vang vọng cả rừng núi.

Ánh lửa trong doanh trại cũng dần dần lụi tắt, những người khác đều đi ngủ cả rồi, ngay cả Trụ Tử nhìn không được cũng tựa vào gốc đại thụ nhắm mắt ngủ ngon lành. Đúng lúc này, Vương Hạo chợt nghe một tiếng như sấm rền từ xa vang đến. Vương Hạo liền lập tức bật dậy, vội vàng ngẩng đầu nhìn. Có thể trong màn đêm mờ mịt hắn chẳng có thể nhìn được gì xa. Chỉ có thanh âm nhưng không thấy gì cả, một cảm giác sợ hãi không biết bắt đầu len lỏi vào tâm hồn Vương Hạo, làm cho hắn khẩn trương cả lên, liền vội vàng lay Trụ Tử kể bên, muốn cho hắn cũng nghe thấy.

Chờ cho tới khi Trụ Tử hoàn toàn tỉnh táo lại, thì âm thanh sấm rền đã tới trước mặt ! Hóa ra đó là mấy chục con tuần mã cũng nhau chạy băng băng nên tạo thanh âm như thế. Lúc này hộ vệ của đội buôn cũng phát hiện kỳ sự đó, sợ tới mức khẩn cả giọng nói :

- Mã tặc ! Mã tặc đến đây, mọi người

Còn chưa đợi hắn nói xong, một trận mưa tên như tia chớp bắn qua, xuyên thấu cổ họng của hắn, làm cho những lời còn lại của hắn không thể nói ra khỏi miệng.

Máu tươi từ cổ họng hộ vệ nó vọt bắn ra, đầu mũi tên sắc bén xuyên thẳng qua, gương mặt hộ vệ nọ vặn vẹo đau đớn cùng với tiếng cười cuồng vọng của lũ cướp, tất cả những chuyện này đều là sự thực, làm cho Vương Hạo, một người từ nhỏ sống trong hòa bình, liền lập tức phát động !

Thời gian hắn trên sa mạc nhìn thấy những bộ hài cốt cũng không cảm thấy cảm xúc gì cả, đó là bởi vì người bị chết hoặc là động vật, tất cả đều vì thiên tai mà chết. Chết vì bệnh, chết vì khát, cùng với bị giết chết hoàn toàn khác nhau ! Hiện tại xuất hiện cảnh tượng giết người trước mặt hắn, làm sao không khiến Vương Hạo không khỏi khiếp sợ chứ !

Ngay tại khi Vương Hạo còn sững sờ thì bọn mã tặc đã vọt vào đại doanh, nhìn thấy lều trại liền phóng ngựa về đó, không ít người ngủ say bị vó ngựa đạp trúng mà chết. Có một số phản ứng nhanh chóng liền trong trường phòng chạy thoát, nhưng cũng không may mắn thoát khỏi vì bọn mã tặc phóng ngựa đuổi theo, loạn đao vung lên, đầu người giống như bị cắt lúa vậy, bay thẳng lên cao. Từng cột máu tươi trong cổ bắn vọt lên trời cao !

Gặp được tình trạng như vậy, phản ứng đầu tiên của Vương Hạo là nhanh chóng ẩn nấp. Hiện tại vị trí của hắn phi thường dễ trốn, nếu như may mắn thì còn có thể sống sót. Nhưng mà Trụ Tử thì không nghĩ như thế, hắn hét to :

- Lão Khoái ! Lão Khoái còn bên trong, chúng ta mau cứu hắn mau !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Đao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Đột Phá Trong Sinh Tử.

Vương Hạo gắt gao đè chặt Trụ Tử xuống, ghé vào tai hắn nói :

- Không được, ngươi không được đi ! Bọn mã tặc có khoảng mấy chục người, ngươi đi ra chính là chịu chết ! Chẳng những không cứu được lão Khoái mà còn có thể đem bản thân mình chết đi !

Kỳ thật Vương Hạo nói những lời này cực kỳ lý trí, nhưng mà Trụ Tử suy nghĩ lại bất đồng, hắn đẩy tay Vương Hạo ra, mắng "

- Con mẹ nó mày nói chuyện thú lắm ! Nếu không có lão Khoái thì mày còn sống tới bây giờ sao ? Lão Khoái giống như cha của tao, muốn tao trốn ở chỗ này nhìn hắn bị giết, tao không phải là súc sinh, tao không làm được ! Mày cút đi cho tao, mày không cứu, tao đi !

Trụ Tử nói xong liền nhảy dựng lên, dưới ánh lửa sát khí tận trời mà chạy đi. Lúc này Vương Hạo mới kịp phản ứng, những lời nói của Trụ Tử làm cho tim hắn như bị dao cắt vậy. Hắn không phải là một súc sinh vong ân phụ nghĩa, phản ứng vừa rồi hoàn toàn chỉ là bản năng cầu sinh mà thôi. Nhưng mà Trụ Tử vì việc nghĩa không sợ hy sinh liền xông ra ngoài, làm cho Vương Hạo hắn tựa như mình là một súc sinh vậy ! Điều này làm cho Vương Hạo bị thật lớn đá kích, mờ mịt không hiểu phải làm sao ?!

Trụ Tử lao ra, lúc này bọn mã tặc đã phát hiện ra hắn, trong đó có một tên đầu trần đang nhe răng cười cười, quay đầu ngựa chặn đường của hắn lại. Trụ Tử dĩ nhiên cũng không sợ, ngay khi hai bên tiếp cận nhau thì hắn đột nhiên giương tay, một tảng đá đánh tới cái đầu hói của người nọ. Người hói đầu bất ngờ không kịp phòng thủ bị tảng đá nện ngay sống mũi. Lần này làm cho hắn đau quá, mũi của hắn bị đánh gãy ngang, máu mũi cùng nước mắt trộn lẫn vào nhau chảy ra, kết quả hắn bỏ lỡ cơ hội chém giết Trụ Tử. Trụ Tử cũng nhân cơ hội này lăn một vòng tại chỗ, chạy trốn khỏi ngựa của hắn tiếp tục chạy về phía trước.

Sau khi Trụ Tử tiến lên, chỉ thấy trên lưng lão Khoái bị chém một đao, miệng vết thương hơn một thước lớn đang đầm đìa máu tươi, lão đang chật vật chạy trốn. Phía sau lão đi theo một tên gia hỏa trong tay cầm loan đao, đang không nhanh không chậm đi theo phía sau, vừa đi vừa cuồng tiếu, hiển nhiên hắn đang trêu đùa con mồi của mình. Trụ Tử vừa nhìn thấy liền nổi xung lên, nhanh chóng chạy thẳng tới, phóng người nhảy tới, đập mạnh vào lưng tên kia.

Lão Khoái nhìn lại, thấy Trụ Tử liều mạng cứu hắn, nhất thời ánh mắt đỏ lên, cũng vọt trở lại. Không biết lão lấy từ đâu ra khí lực nữa, liền lập tức túm lấy loan đao của mã tặc nọ, xoay tay một cái đã chém rớt đầu tên mã tặc.

Bọn mã tặc trêu đùa con mồi, kết quả bị giết chết. Những tên mã tặc khác làm sao chịu bỏ qua, lập tức năm sáu kẻ vây quanh hai người. Bọn này vây quanh làm cho lão Khoái cùng Trụ Tử lâm vào tuyệt cảnh. Bọn họ vừa giết chết một tên mã tặc là đã vượt xa người thường rồi. Hiện tại đối mặt nhiều người như vậy làm sao có đường sống chứ ?

Lão Khoái thấy tình thế không tốt, vội vàng nói với Trụ Tử :

- Lát nữa ngươi phải nghe ta, ta gọi ngươi chạy là ngươi liền nhanh chóng chạy đi, biết không ?

Trụ Tử nếu chịu chạy đi một mình, căn bản đã không quay trở lại, hắn lập tức phản đối : " Không được ! Nếu chết thì cùng chết, nếu sống thì cùng nhau sống ! "

Lão Khoái liền cá giận, hét to :

- Thằng nhóc này, dám không nghe lời của ta sao ! Sống sót, chỉ cần sống sót mới có thể trả thù, ngươi nghe rõ không ?

Không để Trụ Tử kịp trả lời, một tên mã tặc đã ngắt lời, nói :

- Dám giết chết huynh đệ của lão tử, còn muốn chạy trốn báo thù sao ? Lão già kia, ngươi nằm mơ đi !

Lão Khoái cũng không kịp khuyên Trụ Tử nữa, liền nổi giận gầm lên một tiếng, loan đao trong tay hướng tới bọn mã tặc mà vọt tới. Bọn mã tặc thấy hắn còn dám phản kháng, cũng giục ngựa vọt lên. Hai người một người đi từng bước, lão Khoái lại không biết võ công gì cả, kết quả không nói cũng biết. Nhưng lão Khoái là người sống lâu thành tinh, ngay khi song phương vừa tiếp cận thì đột nhiên ngã xuống đất lăn một vòng, loan đao chém tới đùi ngựa. Một chiêu này của hắn mục đích không phải đá thương người, mà là phải chém ngã bọn mã tặc này. Chỉ cần bọn mã tặc ngã xuống thì vòng vây xuất hiện lỗ hổng, Trụ Tử có cơ hội chạy thoát.

Nhưng mà tên mã tặc kia cũng không đơn giản, trong lúc nguy cấp liền thúc mạnh vào hông ngựa, làm cho con ngựa dừng đứng hai vó trước lên trên. Một đao của lão Khoái thất bại, không đợi hắn tiếp tục vung lên đao thứ hai thì vó ngựa đã hạ xuống, vừa vện đâm nát bụng hắn, nhất thời đem lão Khoái chảy máu lênh láng. Lão Khoái cũng không quên cấp cho Trụ Tử một con đường sống, hai tay ôm lấy đùi ngựa không cho con ngựa này bước chân ra, sau đó hét to với Trụ Tử : " Chạy ! Chạy mau đi ! ... "

Trụ Tử vốn là phải cứu lão Khoái, hiện tại phải nhờ lão Khoái cứu hắn, hơn nữa hắn tận mắt thấy lão Khoái sẽ chết, hắn làm sao chịu bỏ chạy cơ chứ ? Trụ Tử gào thét một tiếng, đánh tới bọn mã tặc. Tên mã tặc kia đã sớm chuẩn bị, loan đao vung lên, đầu của Trụ Tử bị chém xuống, thi thể không đầu của Trụ Tử rơi phịch xuống đất, đầu cùng thân thể cách nhau gần vài chục trượng.

Đầu Trụ Tử rơi xuống đất lăn mấy vòng, cho tới khi dừng lại thì khuôn mặt đầy máu đang đối diện với phương hướng của Vương Hạo. Vương Hạo nhìn thấy Trụ Tử chết không nhắm mắt, chỉ cảm thấy trong cơ thể bùng lên một ngọn lửa vô danh, làm cho cả người hắn phát run, hai mắt chuyển sang màu đỏ như máu !

Lão Khoái

Trụ Tử

" A !!! " Vương Hạo cũng không nhìn được nữa, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, trong lòng hắn tràn đầy sát khí làm cho gương mặt hắn vặn vẹo cực kỳ dữ tợn, hắn liền nhấc trường đao xông ra ngoài ! Hôm nay cho dù là chết, cũng phải chết cho giống một đấng nam nhi ! Bằng không, cũng không mặt mũi nào mà sống trong đất trời này nữa !

Lúc này trong doanh trại, người của đội buôn đã bị giết gần hết, chỉ còn có ba người hộ vệ có võ công không tệ lắm đang mượn đồng lửa cùng chứng ngại vật mà du đấu với bọn mã tặc. Vương Hạo vừa xông ra, lập tức làm cho toàn bộ đám mã tặc chú ý. Người hói đầu lúc trước bị Trụ Tử đánh gãy mũi vừa lúc ở gần Vương Hạo nhất, trong lòng của hắn bởi vì ngoài ý muốn mà bị thương mà cực kỳ giận dữ. Hắn vừa trông thấy Vương Hạo liền không chút nghĩ ngợi chém tới một đao, trong miệng còn mắng :

- Cấp cho lão tử nát bát đi, để mạng lại cho ta !!!

Lúc này Vương Hạo đã tiến vào một trạng thái giống như mộng du vậy, cả người sôi trào nhiệt huyết, đối mặt với một đao của người hói đầu hắn cũng không e ngại chút nào mà cực kỳ tinh táo. Hắn nhìn thấy quỹ tích của loan đao vẽ ra, tính toán thời cơ hợp lý, hai tay nắm chặt lấy trường đao, đột nhiên chém xéo xuống. Chỉ nghe " Đang " một tiếng lớn, loan đao trong tay người hói đầu lập tức bị đánh bật ra ngoài. Làm cho giữa thân của hắn mở rộng ra bại lộ trước mặt Vương Hạo. Vương Hạo cũng không khách sáo, trường đao thuận thể chém chéo lên trên, dễ dàng chém trúng cổ người hói đầu ! Chỉ một chút đã đem đầu hói chém xuống đất, cái đầu lăn tròn trên mặt đất một khoảng xa, vừa lúc đi tới đầu của Trụ Tử làm bạn !

Một đao chém chết người hói đầu, bọn mã tặc nhất thời đều cả kinh, thậm chí cả bản thân Vương Hạo cũng kinh ngạc cực kỳ. Một chiêu đao vừa rồi tuy rằng đơn giản, nhưng thật sự là thông thạo, hòa hợp tự nhiên, đồng thời lại mạng lại khí phách mười phần ! Một chiêu này chỉ là nhất thức trong Đại Mạc Đao Pháp, nhưng trong lúc Vương Hạo luyện tập chưa từng có cảm giác như thế cả !

Vương Hạo còn sững sờ thì bọn mã tặc đã la hét ầm ĩ vang trời. Người giết đồng bọn của chúng, tự nhiên chúng không dễ dàng buông tha, cho nên cả đám sôi nổi giục ngựa vọt tới, phải đem Vương Hạo chém ở dưới ngựa !

Bọn mã tặc xông tới ầm ầm, lập tức khiến cho Vương Hạo từ trong sững sờ tỉnh lại. Nhưng lúc này hắn cũng không tìm thấy cảm giác vừa rồi, đối mặt với kỵ binh hùng hổ như thế, cảm xúc bối rối lại làm chủ tâm trí hắn. Vương Hạo tự biết không thể địch lại, liền vội vàng xoay người bỏ chạy !

Nhưng cho dù hắn chạy nhanh đi nữa, cũng không thắng được bốn vó ngựa. Cho nên rất nhanh hắn đã bị đuổi tới phía sau. Mã tặc đuổi tới trước nhất cúi người vung lên một đao. Vương Hạo nghe thấy tiếng vó ngựa phía sau, vội vàng lẩn sang bên cạnh, vừa vặn tránh được một đao này. Nhưng còn chưa đợi hắn đứng dậy thì bọn mã tặc cũng tới, giục ngựa phóng tới người của hắn, muốn đem hắn giẫm nát.

Vương Hạo bị buộc lâm vào tuyệt cảnh, mắt thấy vó ngựa trước mắt nhanh chóng thành lớn. Vương Hạo liền liều mạng nổi lên dũng khí, cho dù chết, cũng muốn mang theo mấy tấm da lưng ! Trường đao bật ngang một cái, ở trên đầu vẽ thành một vòng tròn. Chỉ một vòng tròn đơn giản, thế nhưng chém đứt bốn chân ngựa, phé đi ba con ngựa !

Ba con ngựa nọ đau đớn hí vang, một con vừa ngã liền đem ba tên mã tặc đè xuống dưới, nhất thời bọn chúng giãy dụa không đứng lên được. Vương Hạo xoay người nhảy lên, cầm đao làm dáng. Về mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn mã tặc. Lúc này hắn đã có kinh nghiệm, cái gì cũng không muốn để ý, tận lực đem tạp niệm trong đầu đuổi ra ngoài, làm cho bản thân duy trì trạng thái này. Chỉ có trong trạng thái này, hắn mới có thể phát huy ra Đại Mạc Đao Pháp tinh túy, cũng mới có thể sống sót dưới sự vây công của bọn mã tặc !

Những tên mã tặc khác thấy Vương Hạo đột nhiên phát uy, cũng nhìn không được sợ hãi, nhưng lúc này bọn chúng muốn dừng lại cũng không được, đành phải kiên trì xông tới. Mà Vương Hạo cũng không khách sáo, trường đao múa may, máu tươi bắn ra tung tóe ! Từng thi thể người ngựa rơi xuống quanh hắn, hình thành một cái vòng tròn, trong chớp lát làm cho bọn mã tặc không chết cũng bị thương ! Nhất thời tiếng rên rĩ kêu gào vang vọng cả ốc đảo !

Vương Hạo đứng ở giữa đồng huyết nhục bầy nhầy, cả người đều bị máu tươi làm cho ướt sũng, ánh mắt lộ ra sát khí trùng điệp, trường đao trong tay mơ hồ phát xuất là tia sáng màu hồng, ở trong thân đao không ngừng phát ra thu vào. Đó là Vương Hạo chỉ mới luyện thành tầng thứ nhất của Liệt Nhật Thần Công, không nghĩ tới lại làm cho thanh đao này phát sinh dị tượng.

Đám mã tặc còn lại đều bị Vương Hạo dọa sợ, trong đó có một tên mặt sẹo, khoảng bốn mươi năm mươi tuổi nhìn thấy thân đao của Vương Hạo xuất hiện dị tượng, nhất thời liền sợ hãi cực kỳ, hoảng sợ nói :

- Đại ... Đại Mạc Cuồng Đao Đúng thế Đại Mạc Cuồng Đao, mọi người mau chạy đi !

Nói xong, cũng không thèm đợi người khác kịp phản ứng, hắn là người thứ nhất quay đầu bỏ chạy ! Những người khác thấy lão mã tặc bỏ chạy, sự sợ hãi trong lòng đột nhiên tăng lên tới mức không thể khống chế, tất cả nhanh chóng quay đầu bỏ chạy. Chỉ nháy mắt hơn chục tên mã tặc chạy xa không còn thấy bóng dáng đâu cả, chỉ để lại thi thể khắp nơi trên mặt đất cùng con đường đầy bụi mù.

Thấy bọn mã tặc chạy đi cả, lúc này Vương Hạo lập tức quỳ rạp xuống đất. Vừa rồi hắn thật sự là vượt qua khỏi trình độ phát huy của bản thân, nội lực nồng nặc của mình đã tiêu hao sạch sẽ. Nếu như bọn mã tặc to gan một chút, chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể đẩy ngã hắn !

Vương Hạo chỉ cảm thấy khí lực cả người như bị rút đi vậy, miễn cưỡng bám lấy trường đao để cho thân thể không ngã xuống. Hắn thì thảo mắng : " Thiệt là con mẹ nó vô công quý quái, công suất vận chuyển cũng quá lớn đi ... "

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Muội Muội

Cả đám mã tặc đã chạy trốn, chỉ còn lại một ít tên bị thương không chạy được. Bọn chúng thấy Vương Hạo không còn sức lực chống đỡ nữa mà ngã xuống thì nhất thời rục rịch. Nhưng còn không đợi bọn chúng động thủ thì hai hộ vệ còn lại trong đội buôn đã chạy tới, một đao kết liễu tính mạng.

Sau khi giải quyết toàn bộ bọn mã tặc, hai hộ vệ liền đi tới cạnh Vương Hạo, cực kỳ cung kính mà nói :

- Vương thiếu hiệp, lần này ít nhiều có cậu, hai người bọn tôi mới thoát được một mạng. Xin cậu nhận lấy cúi đầu của chúng tôi !

Lần đầu tiên Vương Hạo chịu người khác cúi lạy như thế, hắn có lòng muốn nâng bọn họ dậy, nhưng tiếc rằng bản thân không còn sức lực nữa nên cũng đành nói yếu ớt :

- Hai vị không cần đa lễ, mau mau đứng lên đi ! Vương mỗi càng thêm hổ thẹn. Nếu tôi xuất thủ sớm một chút thì sẽ không có nhiều người chết như vậy

Có một người hộ vệ vội vàng nói :

- Vương thiếu hiệp không nên tự trách bản thân, bọn mã tặc tới quá thành linh. Nên không ai chuẩn bị trước cả. Có lẽ đó chính là vận mệnh của chúng ta !

Vương Hạo thở dài một hơi. Hắn im lặng một lúc thì nói :

- Hiện tại ta cực kỳ mệt mỏi, bản thân không thể đi được nữa. Làm phiền hai vị đỡ ta đến bên kia để cho ta nhìn lão Khoái cùng Trữ Tử lần cuối !

Hai hộ vệ tự nhiên không có ý kiến gì cả, một người một bên đỡ Vương Hạo đứng dậy, bước chậm rãi tới trước mặt lão Khoái cùng Trữ Tử. Khiến cho Vương Hạo vui mừng chính là cho tới bây giờ lão Khoái còn thoi thóp. Nhưng vì phần bụng của lão đã bị vó ngựa dẫm nát cho nên không còn hi vọng cứu sống được nữa. Vương Hạo quỳ xuống, ôm lấy đầu ông, vội vàng gọi lên :

- Lão Khoái ! Lão tỉnh lại đi ! Lão Khoái

Ánh mắt của lão Khoái từ từ mở ra, ông thấy Vương Hạo đang ôm lấy mình thì một nụ cười vui mừng hiện rõ trên gương mặt. Ông dùng thanh âm yếu ớt nói :

- Tiểu tử cậu còn sống sao, vậy là tốt rồi, tốt rồi ! Đáng tiếc Trữ Tử hán

Lúc này một hộ vệ đã nhặt đầu Trữ Tử trở về, gắn liền với phần thân thể của hắn, đặt bên cạnh lão Khoái cùng Vương Hạo. Ngoài dự đoán của mọi người, lão Khoái cũng không bị thương bao nhiêu, mà ông chậm rãi nói :

- Trữ Tử, tên nhóc này rất có tâm huyết, nhưng đáng tiếc cho thằng này !!!

Sau đó ông quay đầu nhìn Vương Hạo và nói :

- Vương tiểu ca, cậu xem chúng ta có vài phần quen biết mà chấp nhận sự thỉnh cầu của ta, được chứ ?

Lão Khoái không lấy ân cứu mạng ra nhờ vả, mà chỉ nói rằng " vài phần quen biết " mà thôi. Điều này làm cho Vương Hạo không thể nào từ chối được, hắn liền vội vàng nói :

- Lão cứ nói đi, chỉ cần ta còn một hơi thở thì sẽ nhất định giúp cho lão thỏa đáng !

Lão Khoái nói :

- Lão Khoái ta chỉ cô đơn một mình, không vợ không con, chết đi thì có sao đâu ! Chỉ cần đào một cái hố chôn xuống là xong. Nhưng mà Trữ Tử thì

còn có một cô em gái nhỏ nữa. Bây giờ hấn vừa mới mất, nha đầu kia sẽ không còn nơi nương tựa nữa. Vương tiểu ca này, em gái của Trữ Tử đành phải nhờ cậu !

Ánh mắt Vương Hạo lưng trông lệ nóng, hấn gật đầu nói :

- Lão cứ yên tâm đi, từ nay về sau, em gái của huynh đệ Trữ Tử chính là em gái của Vương Hạo ta. Nếu ai dám động tới một sợi tóc của nàng thì ta sẽ lấy mạng của hấn !

Lão Khoái cười vui vẻ, nói thêm :

- Có những lời này của cậu thì ta yên tâm rồi. Cậu nhớ kỹ, em gái của Trữ Tử tên là Yến Tử, ở tại ngõ hẻm thứ ba ở Lan Châu, cửa nhà rất dễ dàng tìm thấy, dễ tìm vô cùng. Đứa bé đó, cũng là một cái số khổ. Nếu như có thể, cậu Ài, mà thôi, quên đi. Đến lúc đó cậu sẽ biết nên làm thế nào, đành phải xem ở cậu thôi. Cuối cùng, ta tiếp tục nhờ cậu một điều nữa. Đó là bây giờ ta cũng không còn sống nổi nữa, có thể một giờ hai khắc còn chưa chết được, rất là tội lỗi. Vương tiểu ca, cậu đưa ta đi một đoạn đi !

Wương Hạo trăm triệu không thể nghĩ tới lão Khoái lại đưa ra một cái yêu cầu như thế, liền vội vàng nói :

- Lão Khoái, lão đừng bi quan như thế ! Lão sẽ sống, lão cố gắng chịu đựng , nhất định phải chịu đựng a !

Lão Khoái cười nhẹ một tiếng, nói :

- Cậu vẫn là người trẻ tuổi, vẫn chưa biết rõ sinh tử ra sao. Lão Khoái ta ở trên sa mạc lăn lộn cả một đời, có thể còn sống tới ngày hôm nay đã là may mắn rồi. Nếu có chết cũng không còn gì mà nuối tiếc nữa. Người sống trên con đường này, ai mà không dùng đầu mà làm việc chứ ? Ta đã sớm nhận thấy rồi, cậu còn lừa dối ta làm chi ?!

Wương Hạo bị tâm tình của lão Khoái làm cho không biết nói gì cho phải. Hấn quả thật rất là yếu ớt về mặt tâm tính. Sống trong thời hiện đại, người có bệnh ung thư cũng yêu cầu được cái chết êm ái. Đó chính là sự từ bi giữa người với người, làm cho người mất không phải chịu khổ sở nữa. Nhưng nếu muốn hấn tự tay tiễn lão Khoái một đoạn đường thì hấn không thể nào làm được.

Wương Hạo chần chờ một lúc lâu, mới hướng tới một người hộ vệ nhờ hấn giúp đỡ :

- Hai vị đại ca, lão Khoái không chịu đựng được rồi. Hay là các người tới tặng hấn đi một đoạn đường đi !

Tính cách hai người hộ vệ còn mạnh hơn Vương Hạo nhiều lắm, có một người yên lặng đập đầu với lão Khoái, sau đó rút đao ra. Hấn cắt một cái ở động mạch bên gáy của lão. Chỉ thấy máu tươi phun như suối. Một đao như thế cũng không gây ra đau đớn gì nhiều mà còn ngược lại làm cho lão Khoái làm vào hôn mê vì mất máu, sau đó nhẹ nhàng mà chết.

Wương Hạo đứng trơ mắt nhìn lão Khoái chết trước mắt mình, nước mắt của hấn nhịn không được nữa mà chảy xuống, ướt đầm gò má. Hai hộ vệ cũng không khuyên hấn, chỉ yên lặng tìm công cụ. Bắt đầu ở trong một góc của ốc đảo mà đào một hố ta, chuẩn bị chôn thi thể những người xấu số. Vương Hạo không thể khoanh tay đứng nhìn được, hấn cũng mạnh mẽ chống đỡ thân thể mệt mỏi của mình mà tiến tới giúp đỡ . Đáng tiếc tốc độ của hấn quá chậm, chỉ một lần hạ cuộc là ba lần thở dốc. Nếu như phân biệt ba người đào riêng mỗi cái hố, thì chỉ sợ hai hộ vệ đã đào xong một cái hố mà Vương Hạo hấn cũng đào không xong một cái mộ chôn người !!!

Ba người đào quần quật cho tới khi mặt trời hừng đông, rốt cuộc cũng đào xong một cái hố đủ lớn. Sau đó đem mọi người trong đội buôn chôn xuống. Còn bọn mã tặc thì cứ để xác của chúng tại đó, làm thức ăn cho sài lang hổ báo ăn lót dạ vậy ! Sau đó, ba người ở lại nghỉ ngơi một ngày, cho tới khi bầu trời chuyển sang màu đen thì Vương Hạo mới khôi phục sức lực. Ba người làm một chút gì ăn rồi thương lượng tiếp theo nên đi đâu !

Hai người hộ vệ kia, một kẻ tên là Lý Hồ, một kẻ gọi là Trương Đại Sơn. Cả hai đều là hộ vệ của một ông chủ đội buôn lớn. Nhưng mà bây giờ ông chủ của họ đã bị giết chết, hai người bọn họ mà trở về thì chắc chắn không có gì là may mắn cả. Cho nên cả hai đều nguyện ý đi theo Vương Hạo, mọi chuyện đều do Vương Hạo quyết định. Vương Hạo cũng không có kế hoạch gì cụ thể, chỉ có duy nhất một chuyện là hấn phải đi tới Lan Châu. Đem em gái của Trữ Tử chăm sóc chu toàn. Sau đó thì cũng không biết nên làm gì tiếp theo, tốt nhất sau này tính tiếp vậy !

Ba người với lòng hăng hái không cao, sau khi ăn qua loa vài món thì tự động đi nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày hôm sau, ba người chuẩn bị hành lý. Hàng hóa mà đội buôn lưu lại, bọn hấn không chiếm lấy thì phí cơ hội trời ban. Cho nên cả ba đem mấy chục con lạc đà xâu thành một chuỗi rồi vội vàng rời đi .

Lý Hồ cùng Trương Đại Sơn đã đi qua con đường sa mạc này hai lần, nghe nói khoảng cách từ đây cho tới Lan Châu cũng không còn xa. Hơn nữa ở ốc đảo đã bổ sung không ít nước uống . Cho nên trên đường đi cả ba cũng không cần tuân theo quy củ không được nói chuyện dọc đường, mà vừa đi vừa tán dóc.

Trải qua một phen chém gió lung tung, Vương Hạo cũng biết bản thân mình đi đến thế kỷ thứ mấy. Hóa ra bây giờ là thời đại nhà Minh, năm Vạn Lịch. Người Mông Cổ phương bắc đã sớm lạc hậu. Mà đội buôn này chính là buôn bán với người Mông Cổ. Chuyện này làm cho Vương Hạo khá là bất ngờ, hấn cứ nghĩ đây là con đường tơ lụa, cùng buôn bán với người phương Tây. Sau đó hấn mới vỡ lẽ, con đường tơ lụa ở triều Nguyên đã bị phá hủy hoàn toàn. Cho tới nhà Minh, nhà Thanh thì con đường này không còn tồn tại nữa.

Mặt khác, Vương Hạo còn hỏi xem việc của giang hồ. Từ sau khi hấn lượm được Đại Mạc Dao Quyết thì luôn luôn mơ tưởng tới hình dáng của thế giới giang hồ, cũng không biết nó có bộ dáng ra sao nữa ! Đáng tiếc chính là Lý Hồ cùng Trương Đại Sơn vốn không phải là người giang hồ, giang hồ trong lời nói của bọn hấn chỉ là tin vĩa hè mà thôi. Giá trị tham khảo hầu như bằng không .

Có một chuyện làm cho Vương Hạo cảm thấy hứng thú, chính là bọn mã tặc rút lui vì một lão mã tặc hô một câu "Đại Mạc Cuồng Dao ". Cái này mới làm cho Vương Hạo tìm thấy đường sống trong chỗ chết. Nhưng cũng thế, hai người Lý Hổ, Trương Đại Sơn chưa bao giờ nghe qua từ này cả. Cái này làm cho Vương Hạo cảm thấy hai người này quả thực ăn hại mà, cái gì hỏi cũng không biết !!!

Một đường đi không nói chuyện, ba người trải qua hơn mười ngày lận lộn đường xá xa xôi thì cũng đi ra khỏi sa mạc, đặt chân tới Lan Châu. Bởi vì Vương Hạo không có chút ý niệm buôn bán nào trong đầu cả, cho nên bán tung bán tháo toàn bộ hàng hóa ra ngoài. Kể cả mấy chục con lạc đà cũng bán với giá thấp. Cuối cùng thu được một ngàn hai trăm lượng bạc. Đây chỉ là kết quả buôn bán nhanh chóng của hắn, chứ chỉ ít có thể bán được giá gấp đôi.

Sau khi bán tháo hàng hóa, Vương Hạo đem số bạc chia đều làm ba phần. Ba người bọn hắn mỗi người lấy một phần. Lý Hổ cùng Trương Đại Sơn bởi vì không còn chỗ nào đi mới đi theo Vương Hạo. Bây giờ thấy nhiều bạc như vậy mà mình lấy đi nên hai người cũng có chút do dự. Nhưng sau đó cũng tự cầm lấy bốn trăm lượng rồi chia tay, mỗi người mỗi ngả ! Bốn trăm lượng bạc cũng không phải là con số nhỏ, có thể mua được bốn, năm mươi mẫu ruộng tốt, dư dả trở thành một tiểu địa chủ rồi ! Nếu có thể sống an ổn thì ai lại nguyện ý uống máu trên đao chứ ? Cho nên cả hai đều lựa chọn cầm số bạc đi về nhà .

Sau khi chia tay hai người họ, chuyện thứ nhất Vương Hạo cần phải làm là tìm kiếm muối muối của Trữ Tử. Theo như địa chỉ mà lão Khoái nói cho Vương Hạo, hắn cũng tìm được con hẻm nhỏ xíu nọ, sau đó tìm thấy cổng nhà. Nhưng làm cho Vương Hạo kinh ngạc chính là nhà cửa này rộng lớn sạch sẽ, mặt tiền của một cửa hàng xa hoa, nhìn thế nào cũng là một nhà giàu có. Nếu đây là nhà của Trữ Tử thì hắn làm gì phải theo đội buôn xuyên sa mạc ой bức, chịu dày vò chứ

Vì cẩn thận nên Vương Hạo tìm người hàng xóm xung quanh hỏi thăm, xem xem đây là nhà nào . Nhưng sau khi hắn hỏi thăm thì biết được, hóa ra nhà này không phải là cửa hàng của nhà giàu có gì hết, mà chính là một thanh lâu kỹ viện quy mô lớn ! Chính là bây giờ là ban ngày ban mặt, nên việc buôn bán của bọn họ còn chưa mở cửa, cho nên thoạt nhìn như một khu nhà cao cấp .

Vừa nghe đây là kỹ viện, trong lòng Vương Hạo thầm nổi giận. Muối muối của Trữ Tử cũng chính là muối muối của hắn, làm sao có thể ở địa phương như vậy chứ ? Vì thế hắn không chút nào chần chừ, liền đi tới cổng chính gõ ầm ầm. Sau nửa ngày gõ cửa, từ bên trong mới truyền ra một thanh âm còn chưa tỉnh ngủ :

- Ai nha ? Sớm thế mà đã phá cửa rồi à ! Bây giờ còn chưa tới giờ mở cửa đâu ! Nếu muốn tìm gái thì buổi tối lại đến !

Wương Hạo giận dữ hét to :

- Mẹ nó, ít nói lời thừa đi ! Mau mở cửa ra cho lão tử, nếu không ta sẽ phá cửa mà vào !

Người bên trong cũng không hề đồ, mà dùng giọng quái dị nói :

- Ôi chà chà ! Còn có người dám đến nơi này phóng hỏa à, lá gan không nhỏ a ! Tốt, ta mở cửa cho ngươi, bản thân ta muốn xem tên đầu đất này từ đâu mà tới !

Cổng lớn " cách cách " một tiếng rồi mở ra, một nam nhân đầu trâu mặt ngựa bước ra, ngực ưỡn cao bụng hóp lại, đứng sừng sững trước kia. Hắn dùng ánh mắt đánh giá Vương Hạo từ trên xuống dưới. Thấy sau lưng Vương Hạo có một thanh trường đao, thì sát khí trên mặt bỗng dưng biến mất. Hắn biết đây là một người không dễ dàng chọc vào, trong phút chốc liền thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ, chấp tay nói :

- Vị thiếu hiệp này, không biết xưng hô ra sao ? Giờ này tới Di Hồng viện của chúng tôi chắc có chuyện gì quan trọng chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nhân Vật Quan Trọng

Wương Hạo chống nạnh đứng đó, cũng không thèm nhìn tới tên nam nhân canh cửa kia, nói :

- Đi, gọi người có thể làm chủ của tụi bây ra đây !

Wương Hạo càng sĩ diện, làm cho người nam nhân nọ vội vàng nói :

- Đại gia, xin mời ngài vào. Ngài vào phòng khách chờ một chút, ma ma nhà ta lập tức xuống ngay !

Wương Hạo ngồi xuống trong phòng khách, liền có một tiểu nha hoàn bưng trà lên, đặt trên tay của Vương Hạo, tiện thể ném cho hắn một ánh mắt mỉ

hoặc. Vương Hạo làm bộ như không thấy, nâng chén trà hóp một miếng, cảm thấy khẩu vị không hợp nên liền để qua một bên. Hắn ngồi ngay ngắn tại chỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu nha hoàn kia thấy Vương Hạo không thèm để ý tới nàng, liền tức giận hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài. Nàng lần này đi ra, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Vương Hạo. Nửa canh giờ sau, ngay cả một bóng người cũng không xuất hiện. Điều này làm cho lửa giận trong lòng Vương Hạo dần dần tăng vọt, hắn quyết định chờ một lát, nếu còn không có người nào xuất hiện liền sẽ đốt trụ nơi này, đoạt Yến tử mà đi ! Dù sao thì thiên hạ rộng lớn, hắn mang theo Yến tử ra đi thì ai còn có thể cản hắn lại ?!

Vương Hạo cũng không cảm thấy được, tính cách của hắn trong lúc bất tri bất giác đã trở nên càng ngày càng nóng nảy. Nhất là sau khi giết người thì không thèm xem mạng người vào đâu cả ! Hiện tại bị kỹ viện bắt ngồi đợi, tự nhiên hắn nổi trận lôi đình.

Rốt cục thì sự kiên nhẫn của Vương Hạo cũng hết, hắn mạnh mẽ đứng dậy, rút đao ra chém một nhát lên bàn, hét to :

- Tạm dừng tại đây đi ! Nếu không có ai trả lời thì ta sẽ giết người phóng hỏa !

Vương Hạo vừa dứt câu, một tiếng cười to hào hùng truyền đến, nói :

- Người trẻ tuổi đúng là không biết trời cao đất dày, động một chút là rút đao liều mạng. Ngươi cho là một mình ngươi có thể nhấc lên bao nhiêu gọn sống đây ?

Vương Hạo nhìn lại, chỉ thấy một đại hán râu quai nón tầm khoảng bốn mươi tuổi, trong tay đeo hai quyền bằng thiết, phía sau hắn còn có hai hán tử đi theo, cước bộ mạnh mẽ trầm ổn, vừa nhìn cũng đoán là hảo thủ không sai !

Người râu quai nón đi vào, trực tiếp ngồi ở ghế chủ vị, hai hán tử nọ vẫn như cũ đứng đằng sau hắn. Râu quai nón nói :

- Tại hạ Hồ Mạnh, ở vùng Tây Bắc có một cái biệt hiệu là Bắc Thần Thương. Không biết vị tiểu huynh đệ này xưng hô ra sao, sư môn là người nào ?

Vương Hạo không biết người lạ mặt trên giang hồ, trong lúc gặp mặt đều có vài câu nói lấy lệ. Chỉ khi nào biết được nội tình của đối phương thì mới đề ra quyết định tốt nhất là dùng cứng rắn hay tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Vương Hạo cũng không hiểu, nên nói rõ ràng :

- Tại hạ Vương Hạo, không môn không phái. Ta lần này tới Di Hồng viện của các ngươi là muốn tìm một người. Người này ta phải đem đi, hi vọng Hồ tiên bối không khó xử cho ta !

Hắn quả thật không môn không phái không nơi nương tựa, cái này làm cho Hồ Mạnh yên tâm không ít, cười ha ha nói :

- Đâu có đâu có, không biết Vương tiểu huynh đệ cần tìm người nào vậy ? Ta sẽ gọi nàng tới.

Vương Hạo nói :

- Nàng kêu là Yến Tử, có một vị ca ca gọi là Trụ Tử. Ta chịu sự nhờ vả của ca ca nàng chăm sóc muối muối của hắn. Nếu Hồ tiên bối có thể giúp đỡ thì tại hạ vô cùng cảm kích !

Hồ Mạnh cười to một hồi liền nói :

- Đâu có đâu có, người đâu, còn không mau đem vị cô nương Yến Tử kia ra !

Một người bảo tiêu phía sau hắn đáp ứng một tiếng, đi gọi người. Không lâu sau đó, bảo tiêu này trở lại bậm bậm nói :

- Trang chủ, đã tra qua, Yến tử kia đã sớm cải danh, gọi là Yến Hồng !

- Yến Hồng ? Yến tử chính là Yến Hồng à ? Hồ Mạnh có chút kinh ngạc đứng lên, suy nghĩ một chút liền nói với Vương Hạo :

- Vương thiếu hiệp, ngươi đem tới cho ta khó khăn không nhỏ đó !

Vương Hạo lơ đãng nói :

- Hồ tiên bối người giàu nứt đổ vách, còn lo thiếu một tiểu nha đầu sao ?

Hồ Mạnh lắc đầu nói :

- Tiểu nha đầu sao ? Cái tiểu nha đầu này thật không đơn giản ! Yến Hồng bây giờ chính là danh bài đứng đầu của Di Hồng viện chúng ta, hơn nữa còn trong sạch, người có biết một tiểu nha đầu như thế giá trị bao nhiêu tiền không ?

Vương Hạo nhướng mày nói :

- Ngươi nói đứng đầu thì là đứng đầu, nói trong sạch thì trong sạch sao ? Ta làm sao biết đó là sự thật chứ ? Ngươi mau đem nàng ra đây, ta nhìn thấy rồi nói sau !

Hồ Mạnh nói :

- Cũng được, bình thường muốn gặp Yên Hồng cô nương, không có mười lượng bạc thì đừng nghĩ tới. Hôm nay cho người gặp mặt một lần. Đi, gọi Yên Hồng tới !

Rất nhanh, một thân ảnh mặt váy xanh nhạt, gương mặt trắng tinh khôi không một chút phấn son đã được dẫn tới phòng khách. Vương Hạo vừa nhìn thấy người thiếu nữ này liền sững sờ, người thiếu nữ này thật đúng là rất xinh đẹp. Tuy rằng nàng chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, nhưng đã làm cho người ta có một cảm giác kinh diễm ! Nếu sau năm sáu năm nữa, thật sự là một đóa hoa hại nước hại dân . Nhưng quan trọng nhất, người thiếu nữ này có một nét đẹp thông minh. Nàng chỉ lẳng lặng đứng ở đây, cũng làm cho người ta cảm nhận được đó là một ngọn gió, làm cho người ta cảm giác sự trừu tượng.

Vương Hạo rất kỳ quái, cái tên Trữ Tử kia lớn lên cũng tầm thường mà, tại sao lại có cô em gái xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế ?

Cô gái hướng Hồ Mạnh thi lễ một cái, nói :

- Yên Hồng bái kiến trang chủ, hôm nay gọi Yên Hồng tới không biết có chuyện gì cần phân phó ?!

Hồ Mạnh chỉ vào Vương Hạo nói :

- Vị Vương thiếu hiệp này nói rằng hắn là bằng hữu của ca ca ngươi, muốn gặp ngươi.

Cô gái nghe nói thân phận của Vương Hạo thì sắc mặt hơi biến một chút, nhưng vẫn trầm tĩnh nói :

- Bái kiến Vương thiếu hiệp

Vương Hạo gật gù đầu, nói :

- Nàng gọi là Yên Hồng à ? Tên thật của nàng là gì ? Ca ca của nàng gọi là gì ?

Yên Hồng nói :

- Ta gọi là Kim Yến Nhi, ca ca tên là Kim Trữ

Vương Hạo lại hỏi :

- Lần cuối nàng cùng ca ca gặp mặt là lúc nào, nàng có biết hắn đi đâu không ?

Yên Hồng nói :

- Lần cuối ta cùng với ca ca gặp mặt là hai tháng trước, hắn nói hắn muốn đi theo lão Khoái đi phía bắc trường thành.

Lúc này Vương Hạo có thể xác định Yên Hồng này chính là em gái của Trữ Tử, liền thấp giọng nói :

- Yên tử, ta mang tới cho ngươi một tin xấu, ca ca của ngươi hắn đã ... đã chết ! Chúng ta ở bắc trường thành gặp phải bọn mã tặc, cả đội buồn bị giết chết chỉ còn lại ba người. Ta chịu sự nhờ vả của ca ca ngươi nhờ chăm sóc ngươi, ngươi cố nén bi thương đi !

Kim Yến Nhi đột nhiên nghe được tin ca ca Trữ Tử mất đi, vốn là khiếp sợ không tin, sau đó thì nước mắt đã ướt đầm đôi mắt, nhưng không khóc ra tiếng mà như một người gỗ, không động đậy một chút nào. Nhưng loại cảm giác đem bị thương dần xuống đáy lòng này làm cho người ta cảm thấy nàng lúc này cực kỳ bi kịch. Vương Hạo sợ nàng bị thương quá độ, vội vàng đi tới phía trước, vỗ lưng của nàng nói :

- Muốn khóc cứ khóc đi, khóc lên sẽ dễ chịu hơn

Kim Yến Nhi nhìn Vương Hạo nửa ngày, giống như muốn xác định chân thật tâm ý của hắn. Sau đó mới bộc phát, nắm lấy tay áo của Vương Hạo mà chôn mặt vào trong mà khóc. Cánh tay của Vương Hạo không dám cử động, chỉ có thể tùy ý Kim Yến Nhi đem tay áo của mình làm khăn lau nước mắt vậy !

Khóc một hồi lâu, Kim Yến Nhi mới dần dần ngưng thanh âm bi thương. Vương Hạo giúp nàng ngồi xuống một bên, sau đó nhìn Hồ Mạnh nói:

- Hồ tiền bối, Kim Yến Nhi từ nay về sau chính là muội muội của ta, ta muốn mang nàng rời đi, Hồ tiền bối có ý kiến gì không ?

Hồ Mạnh như đã sớm dự đoán trước Vương Hạo sẽ nói thế, nên cười hắc hắc nói :

- Mang nàng rời đi cũng có thể, nhưng ngươi không thể cứ như thế mà mang nàng rời đi chứ ! Yên Hồng khi tám tuổi đã bị cha mẹ bán vào Di Hồng viện của ta. Ta nuôi nàng năm năm, mất thấy chỉ cần thêm một năm nữa là có thể đón khách, ngươi mang nàng đi rồi, tiền ta bỏ ra trên người nàng chẳng phải ném xuống sông cả sao ?

Vương Hạo nói :

- Hồ tiền bối nói có lý, vậy ngươi ra cái giá đi, chỉ cần hợp lý ta sẽ bồi thường !

Hồ Mạnh vỗ bàn một cái, nói :

- Tốt ! Vương thiếu hiệp quả nhiên thông khoái ! Một khi đã như vậy ta cũng không khách khí. Yên Hồng ở Di Hồng viện năm năm, ăn toàn là sơn hào hải vị, mặc chính là tơ lụa gấm vóc. Thường ngày sinh hoạt đều có nha hoàn chăm sóc. Hơn nữa ta còn mời danh sư từ kinh thành tới dạy nàng cầm kỳ thư họa. Có thể nói cuộc sống Yên Hồng trải qua như một tiểu thư vậy. Cho nên, ta muốn ngươi năm ngàn lượng, giá này không tính là cao chứ ?!

Vương Hạo không khỏi gật gật đầu, năm ngàn lượng quả thật không cao. Tuy nói mấy năm nay Kim Yến Nhi có tiêu phí, nhưng cũng chưa hơn một ngàn lượng. Nhưng vì Hồ Mạnh làm kinh doanh, kinh doanh xác thịt, cho nên cũng không thể cho hắn kiếm tiền. Vì vậy Vương Hạo sáng khoái nói :

- Tốt, cho ta thời gian ba ngày. Ba ngày sau ta sẽ mang năm ngàn lượng bạc lại đây. Hi vọng đến lúc đó Hồ tiền bối sẽ không nuốt lời !

Hồ Mạnh biến sắc, kêu lên :

- Ngươi nói gì ? Năm ngàn lượng bạc ? Ta vừa nói chính là năm ngàn lượng bạc sao ? Ta nói chính là năm ngàn lượng vàng ! Giống như Yên Hồng là danh bài đầu bảng, nếu như là ở Giang Nam thì một đêm có thể bán một hai ngàn lượng vàng. Ngươi muốn năm ngàn lượng bạc mang nàng đi sao. Vương thiếu hiệp ngươi cũng đừng nói đùa chứ ?!

Mới vừa rồi Vương Hạo còn cảm thấy Hồ Mạnh này là người hiểu tình lý, có thể cuối cùng hắn muốn chính là vàng. Thì lúc đó hắn liền giận dữ, lạnh lùng nói :

- Hồ tiền bối, lão đang nói đùa sao ? Năm ngàn lượng vàng, dùng để đúc thành người vàng cao hơn Kim Yến Nhi cũng còn được nữa đó !

Hồ Mạnh nói :

- Người vàng thì tính ra gì, Yên Hồng so với người vàng còn đáng giá hơn ! Chỉ cần nàng ở lại chỗ này của ta, nàng có thể cho ta năm vạn lượng, năm mươi vạn lượng ! Ta mới chịu năm ngàn lượng của ngươi thì đã xem ở phần người giang hồ đồng đạo rồi đó. Ngươi nếu không có tiền, thì đợi cho tội nàng tàn hoa ít bướm, lúc đó có thể mang nàng đi !

Lửa giận của Vương Hạo giống như bị dội xăng lên vậy, lập tức cháy bùng tới mức không thể nhẫn nại được nữa, đưa tay cầm lấy chuỗi đao. Kim Yến Nhi ở bên cạnh hắn vội vàng nói:

- Vương đại ca, không nên động thủ, ngươi đáng không lại bọn hắn đâu !

Hồ Mạnh cười nói:

- Yên Hồng nói đúng. Vương thiếu hiệp, ngươi nếu muốn đánh, ngoại hiệu Bắc Thần Thương của ta cũng không phải để trưng bày đâu ! Thủ hạ của ta gồm năm sáu trăm huynh đệ cũng không phải hạng bất tài ! Hừ, người đầu, bắt hắn đánh cho ta ! Còn tiểu tiện nhân này, dám làm trò trước mặt ta chăm sóc ngoại nhân, hiện giờ ta muốn phá trình nàng !

Hai bảo tiêu bên cạnh Hồ Mạnh nghe thấy thế, lập tức vọt tới Vương Hạo. Mà Vương Hạo bị lời nói Hồ Mạnh muốn phá trình Kim Yến Nhi kích thích, đột nhiên hắn đánh văng tay của Kim Yến Nhi ra, trường đao bổ tới hai bảo tiêu. Hai bảo tiêu cũng có chuẩn bị, phân biệt rút ra binh khí, bảo tiêu Giáp đón trường đao của Vương Hạo. Bảo tiêu Ất thì một kiếm đâm tới người chàng !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Đao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nghĩa Chi Sở Tại

Mất thấy kiếm của đối phương đâm tới mình, Vương Hạo cũng không tránh né, tùy ý kiếm bảo tiêu Ấy đâm thấu bờ vai của mình, sau đó dùng cơ thể kẹp cứng thân kiếm. Đao trong tay giống như cuồng phong bạo vũ hướng bảo tiêu Giáp bổ tới. Bảo tiêu Giáp bị sự điên cuồng của Vương Hạo dọa nhảy dựng lên, nhất thời liền luống cuống tay chân, chương pháp hoàn toàn mất sạch.

Bảo tiêu Ất thấy đồng bọn nguy cấp, cũng vội vàng rút kiếm ra tiếp tục đâm. Nhưng kiếm của hắn bị Vương Hạo kẹp lấy không rút ra được ! Thừa cơ hội này, trường đao Vương Hạo chém ra liên tục, cuối cùng một đao chém rút một bàn tay bảo tiêu Giáp ! Bảo tiêu Giáp cầm lấy cánh tay bị đứt nằm lăn lộn trên mặt đất, tiếng kêu thảm như phá tan nóc nhà mà đi.

Bảo tiêu Ất bị sự điên cuồng của Vương Hạo hù sợ, Vương Hạo quay lại đối mặt với hắn thì hắn đã sợ tới mức ngay cả kiếm cũng không cần. Liên tiếp

lùi lại phía sau, cuối cùng xoay người bỏ chạy ! Vương Hạo cũng không quản hấn, chỉ thả lỏng bả vai, đem thanh kiếm này rút ra. Tùy ý để máu tươi nhuộm đỏ nửa người, ngay cả chân mày cũng không nhú lại một chút nào cả, tựa hồ miệng vết thương không phải ở trên người của hấn vậy. Vương Hạo dùng đao chỉ vào Hồ Mạnh nói :

- Hồ tiền bối, Kim Yến Nhi ta muốn đem đi, ngươi có ý kiến gì không ?

Hồ Mạnh bị sự hào hùng của Vương Hạo hù dọa, lắc đầu liên tục tỏ vẻ không có ý kiến. Vương Hạo quay đầu lại nói với Kim Yến Nhi :

- Nàng nguyện ý theo ta sao ?

Kim Yến Nhi cũng bị hành động của Vương Hạo làm cho cảm động, có thể vì một câu hứa hẹn mà không tiếc tánh mạng bản thân, có thể thấy được hấn cùng với ca ca của mình giao tình không tầm thường, vì thế kiên định gật đầu. Hai người không ai nói gì, sóng vai đi ra ngoài. Hồ Mạnh không dám tiếp tục nói với Vương Hạo gì nữa, mà lại kêu lên với Kim Yến Nhi :

- Yên Hồng, ngươi cũng biết tình huống của ngươi. Ngươi nếu rời đi thì tánh mạng khó giữ được !

Có thể sau khi Kim Yến Nhi nghe xong lời của hấn, chẳng những không quay đầu lại mà ngược lại còn chạy nhanh hơn vài bước, chạy theo phía sau Vương Hạo. Vương Hạo dừng bước, hỏi nàng :

- Hấn nói thế có ý gì ? Nói lại cho rõ đi !

Kim Yến Nhi nói :

- Vương đại ca, trong chốc lát ta không chờ được nữa, thăm nghĩ mau rời khỏi nơi đây ! Việc này chúng ta đi ra ngoài sẽ nói sau , được không ?

Vương Hạo nghĩ nghĩ, gật đầu nói :

- Cũng tốt, chúng ta đi thôi.

Hai người đi khỏi Di Hồng viện, dưới sự chỉ dẫn của Kim Yến Nhi cả hai cũng đi tới chỗ ở của Trữ Tử . Nơi ở của Trữ Tử thoạt nhìn như một xóm nghèo vậy, bốn phía nhà cửa thấp bé, dơ bẩn. Người đi lại trên đường đều xanh xao vàng vọt, áo quần rách rưới. Tuy rằng quần áo trên người Kim Yến Nhi không hoa lệ cho lắm, nhưng so với người ở đây cũng tốt hơn nhiều lắm. Hơn nữa nàng lại là một tuyệt sắc mỹ nữ, đi lại ở nơi này làm cho người ta khó chịu không nói nên lời.

Nhưng mà chính bản thân Kim Yến Nhi cảm thấy thực thụ thái, giống như cả chuyện ca ca của mình mất đi cũng quên sạch . Trên gương mặt mang theo nụ cười ngọt ngào, lúu rúu kể lại cuộc sống của nàng cùng Trữ Tử đã từng trải qua, nào là đi bắt côn trùng, nào là đi giao thiệp với ai, đủ loại linh tinh. Bất kể là ngọt ngào hay khổ cực, từng chuyện từng chuyện đều đọng lại thành một ký ức tốt đẹp nhất.

Sau khi vào nhà Trữ Tử, trước hết Kim Yến Nhi để cho Vương Hạo ngồi xuống, chính mình lại bận rộn thu dọn lại căn nhà này, vừa thu dọn nàng vừa than thở :

- Anh của tôi luôn như thế, nhà cửa lúc nào cũng vừa dơ vừa lộn xộn, cũng không biết thu dọn lại gì cả. Mỗi lần tôi về cũng phải dọn dẹp cho ông, không tới vài ngày thì đâu lại vào đấy !... Ca ca nói cần kiếm đủ tiền chuộc tôi ra, có thể ông nào biết được. Hồ trang chủ chính là chủ nhân ăn tươi nuốt sống, đời này hấn cũng đừng kiếm đủ bạc mà chuộc tôi ra. Còn không bằng cưới một người vợ, để cho Kim gia còn người nói dối tông đường ... Tôi cứ tưởng rằng chỉ cần ca ca sống tốt, ta sống thế nào cũng không sao cả. Nhưng thật không nghĩ tới, ca ca hấn ...

Vương Hạo ngồi ở đằng kia, lắng lắng nghe những lời lầm bầm của Kim Yến Nhi, không có một chút cảm giác không kiên nhẫn nào cả. Ở trong thời đại này, những người bản cùng khôn khéo chẳng những chịu lấy sự khôn khéo, còn phải đối mặt với quan phủ, kẻ có tiền, du côn, thổ phi, thiên tai uy hiếp. Một ngày nào đó mà mất mạng cũng không có chút gì ngạc nhiên cả.

Dần dần, sắc trời cũng tối lại. Rót cuộc Kim Yến Nhi cũng thu dọn xong ngôi nhà tồi tàn này. Tuy rằng không tới mức sạch sẽ không một hạt bụi, nhưng cũng sạch sẽ chỉnh tề đi rất nhiều. Chỉ nhìn sơ qua cũng làm cho người ta cảm giác ấm áp. Vương Hạo tán thưởng nói :

- Yên tử, cô đúng là một cô gái khó có được, cảm kỳ thư họa mọi thứ đều thông, ngay cả việc nhà cũng làm tốt như thế. Tương lai ai cưới cô chính là kẻ đó kiếp trước tu luyện mấy đời đó !

Kim Yến Nhi buồn bã cười, nói :

- Vương đại ca, tuy rằng ta còn trong trắng nhưng cũng từ Di Hồng viện đi ra, vận mệnh tốt nhất bất quá cũng là tiểu thiếp của những kẻ có tiền. Hàng ngày bị bà chủ trách mắng ... Ái, quên đi, không nói tới chuyện này nữa. Vương đại ca, trời cũng đã tối rồi, ngươi nhất định phải rời đi nơi này. Hồ trang chủ ở trước mặt người đã đánh mất da mặt như thế, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, dưới tay hấn có trên trăm người hung ác, một mình người không thể ứng phó được ...

Vương Hạo cắt đứt lời của nàng, nói:

- Ta muốn đi thật đơn giản, vậy còn cô ? Nghe lời nói của cô, cô không muốn đi theo ta sao ? Vì cái gì chứ ?

Kim Yến Nhi buồn bã nói :

- Người không phải muốn biết Hồ trang chủ vì cái gì nói ta rời khỏi hẳn liền chết sao ? Hiện giờ ta nói cho người biết. Từ sau khi ta bị bán vào Di Hồng viện thì đã bị bức ăn một loại thuốc, gọi là " Khoái hoạt đan ". Loại thuốc này ăn vào làm cho người ta có cảm giác lâng lâng vô cùng thoải mái, cho nên mới gọi là " Khoái hoạt đan ". Thế nhưng thuốc này có độc, chỉ cần người ăn qua một lần là phải ăn thường xuyên, bằng không sẽ bị khó chịu không nói nên lời. Ta đã thấy nhiều lần, có người phạm sai lầm. Hồ trang chủ không đánh nàng không mắng nàng, nhưng lại không cho nàng ăn khoái hoạt đan, các nàng liền chịu cảm giác khó chịu, hẳn không thể chết đi vậy. Quan trọng nhất là loại chất này không có giải được, chỉ có thể tiếp tục dùng tiếp. Mà khoái hoạt đan chỉ có Hồ trang chủ mới có, cho nên hẳn chưa bao giờ sợ thù hạ phản bội hẳn.

Vương Hạo nghe xong chấn động, cái này chính là độc dược sao ? Có thể lập tức hẳn cảm giác không đúng. Những kẻ nghiện ngập thời hiện đại cũng xanh xao vàng vọt, tinh thần có sắc bệnh, nhưng Kim Yến Nhi đã ăn nhiều năm như thế nhưng bên ngoài lại khỏe mạnh vô cùng.

Khoái hoạt đan rốt cuộc là loại thuốc nào, Vương Hạo không thể suy đoán, hẳn lại càng thêm khiếp sợ chính là Kim Yến Nhi biết rõ một khi rời đi sẽ chết mà vẫn theo hẳn rời đi !

Đối với vấn đề lớn này, Kim Yến Nhi chỉ cười cười, nói :

- Lúc đầu ta bị bán vào Di Hồng viện cũng nghĩ tới sau khi cha mẹ cầm tiền sẽ tự sát. Tuy rằng lúc đó ta còn nhỏ tuổi, cũng không đọc qua sách vở, nhưng ta biết đối với con gái mà nói, trinh tiết còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình. Nhưng mà ta có thể tự sát sao, Hồ trang chủ đã uy hiếp ta, nếu ta chết thì hẳn sẽ đem gia đình của ta giết chết ! Ta không có lựa chọn, chỉ giống như cái xác không hồn vậy. Sau đó cha mẹ ta qua đời, cả nhà chính là vương bận duy nhất của ta. Hiện giờ cả nhà cũng đã chết, ta còn sống làm gì nữa ? Chẳng lẽ đi theo những tên nam nhân kia sao ?

Vương Hạo nhìn tiểu cô nương vừa mới mười ba tuổi này, trong lòng không biết có mùi vị gì. Ở trong xã hội hiện đại, một cô gái tuổi cỡ nàng chỉ sợ còn không hiểu biết cái gì đâu. Vậy mà cô bé trước mắt này có lối suy nghĩ còn chín chắn hơn cả người trưởng thành nữa ! Ngay cả khi đối mặt với lựa chọn cái chết, nàng vẫn bình tĩnh tự nhiên như thế. Điều này làm cho Vương Hạo không khỏi cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần !

Sau một hồi trầm mặc, Vương Hạo mới nói :

- Yến tử, người con gái xinh đẹp, thiên lương, thông minh như nàng chính là ân huệ mà trời ban tặng nhân gian. Nàng là đại biểu của vẻ đẹp nhân loại, cho nên nàng không thể nào chết được ! Ta đã từng thề với cả nhà nàng, sau này ta chính là thân ca ca, có ta ở đây, ta sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào động tới một sợi tóc của em ! Em yên tâm, ta nhất định sẽ tìm thuốc giải cho em, coi như Hồ Mạnh không có thì trên đời này cũng còn rất nhiều danh y. Nhất định sẽ có người có thể chữa khỏi. Hiện tại em theo ta đi, trước tiên tìm một nơi ẩn nấp, sau đó ta sẽ đi tìm cái tên Hồ Mạnh kia !

Kim Yến Nhi lắc đầu nói :

- Vương đại ca, cảm ơn lời khích lệ của anh, nhưng chính em còn biết, chỉ cần người con gái nào như em sẽ không có kết quả tốt. Em theo bên anh, chỉ sợ mang tới phiền phức cho anh mà thôi. Giống như giờ đây, nếu không có em, anh cũng không phải gặp Hồ trang chủ. Vương đại ca, anh ...

Vương Hạo kiên định lắc đầu, nói :

- Em không cần phải nói gì cả, ta muốn nói cho em rõ. Từ sau khi ta cùng cả nhà em trải qua tràng đại họa giết chóc cả đội buôn, ta đã nhận ra một điều. Nếu là chuyện nên làm thì mặc kệ trả giá bao nhiêu ta cũng phải làm ! Đối với cái chết của cả nhà em, trong lòng ta luôn áy náy. Nếu như ta không thể bảo hộ được em, thì không bằng ta chết đi còn hơn ! Hiện tại, em cùng với ta đi thôi. Ta là ca ca của em, có chuyện gì cứ để ta làm chủ !

Nói xong, cũng không thèm quan Kim Yến Nhi có ý kiến gì, hẳn liền kéo nàng chạy ra ngoài. Nhưng mà khi hai người bọn họ vừa tới cổng nhà thì chung quanh đột nhiên đèn đuốc sáng rực, đem cả ngõ nhỏ này thấp sáng rành mạch. Tiếp theo là giọng nói của Hồ Mạnh truyền tới :

- Còn muốn chạy sao ?! Đã quá muộn rồi !!! Thăng nhóc họ Vương cùng con tiện nhân Yên Hồng kia. Ngày hôm nay ta sẽ cho bọn bây biết, Bắc Thần Thương ta không thể nào đắc tội được ! Người đâu, bắt tên cho ta !

Hồ Mạnh vừa dứt câu, vô số mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn tới. Vương Hạo vừa thấy không tốt, lập tức xoay người lại ôm lấy Kim Yến Nhi. Dưới chân đạp một bước, cả hai tựa như đạn pháo bay ngược trở về nhà. Mặc dù phản ứng nhanh như thế, nhưng lưng của Vương Hạo cũng trúng hai mũi tên .

Vương Hạo đem hai mũi tên rút ra, ném qua một bên. Kim Yến Nhi thấy thế kinh hoàng nói :

- Vương đại ca, người bị thương có nặng không ?

Vương Hạo cười nói :

- Ta không sao, ta luyện công phu có chút đặc thù, miệng vết thương sẽ tự động cầm máu và phục hồi ngay. Lúc trước trên vai ta trúng một kiếm, cũng không cần dùng thuốc chữa thương, không phải vẫn tốt sao !

Vương Hạo thật ra không có nói dối, ở trên ốc đảo khi hẳn cùng bọn mã tặc sống mái với nhau, hẳn đã phát hiện ra điểm này. Nội lực của Liệt Nhật Thần Công có thể làm cho vị trí bị thương tự động co rút lại, miệng vết thương khép lại và thời gian đông máu so với người thường càng nhanh hơn. Cái này làm cho Vương Hạo có tiền vốn để liều mạng, lấy tổn thương đổi lấy tổn thương của đối phương, và người có hại vĩnh viễn là người khác.

Lúc này, Hồ Mạnh lại đang ở bên ngoài là hét om sòm :

- Hai người bọn bây nghĩ trốn trong phòng sẽ an toàn sao ? Hay là đội chúng ta từng bước xông vào để cho người tiêu diệt một vài người đẽm lưng à ? Ta nói cho bọn bây biết, không có cửa đâu ! Lão tử không ngu, sẽ không mắc lừa bọn bây đâu ! Các người không phải là con rùa đen rút đầu chứ ? Ta đây sẽ nướng thịt rùa ! Cho ta đốt, đốt chết bọn hần !

Theo tiếng ra lệnh của Hồ Mạnh, có mười mấy cây đuốc được ném vào trong nhà, rất nhanh đã đem tắt cả đồ đạc trong phòng bắt lửa ! Kim Yến Nhi lại vội vàng nói :

- Vương đại ca, anh không cần lo cho ta, chính anh chạy trốn đi ! Đội ngày sau trở về báo thù cho ta !

Cái cảnh này làm cho Vương Hạo nhớ lại Trụ Tử, lúc trước lão Khoái cũng nói với hần như thế. Nhưng Trụ Tử lựa chọn đồng sinh cộng tử. Cho nên Vương Hạo liền cười một cách sáng khoái, nói :

- Chết thì chết, cái mạng của ta vốn được người nhặt về. Cho dù chết ở chỗ này thì có sá gì ! Yến tử, ta giúp người !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Giết Ra Trùng Vây

Kim Yến Nhi ngơ ngác nhìn Vương Hạo quay mặt lại, trong lòng trao dằng đủ loại tư tưởng. Cô gái trong thời đại này mười bốn tuổi đã có thể lập gia đình. Kim Yến Nhi cũng dự định khi nàng mười bốn tuổi sẽ bán đi tấm thân xử nữ của mình. Hơn nữa tư tưởng của Kim Yến Nhi thành thực vượt xa độ tuổi, cho nên mặc dù trong mắt Vương Hạo nàng vẫn là con nít, nhưng thực tế thì nàng đã biết yêu. Chỉ một câu "Ta sẽ giúp em" của Vương Hạo làm cho Kim Yến Nhi miên man bất định.

Vương Hạo thì không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại thì nhiệm vụ hàng đầu của hần là làm sao đem Kim Yến Nhi đi ra ngoài an toàn ! Hần liếc mắt nhìn quanh căn phòng nhỏ này, nơi này vật có thể dùng để cản mũi tên cũng không nhiều lắm. Cuối cùng hần thấy một cái nồi lớn màu đen, lập tức hai mắt phát sáng lên, đưa tay đem nồi thiết kéo xuống dưới, sau đó quay đầu hỏi Kim Yến Nhi :

- Yến tử, trong nhà em có dây thừng không ? Mau tìm đi !

Kim Yến Nhi vẫn còn đang ngẩn người, bị Vương Hạo rống lên một cái thì sững sốt, vội vàng nói :

- À , có ! Em đi tìm xem !

Trong lúc Kim Yến Nhi đi tìm dây thừng thì Vương Hạo lại đem cái ghế ba chân duy nhất trong nhà xách lại đây. Kim Yến Nhi tìm đến dây thừng, Vương Hạo bảo nàng nằm cuộn trong nồi thiết. Thân hình của Kim Yến Nhi nhỏ nhắn, nếu cố gắng cuộn tròn thì cũng có thể chứa nổi. Sau đó Vương Hạo đem nồi thiết cột vào trên ghế, rồi đem ghế dựa vọt vào trên lưng của mình. Đáy nồi thiết hướng ra ngoài, còn miệng nồi thì được thân thể Vương Hạo ngăn trở. Cứ như thế, chỉ cần Vương Hạo không chết thì Kim Yến Nhi sẽ không gặp chút nguy hiểm nào cả.

Sau khi chuẩn bị tốt thì gian phòng rách nát này cũng không chịu đựng nổi bị thế lửa đốt tới. Vương Hạo vung trường đao lên, đem xà nhà chém đứt. Xà nhà lúc này đã bị đốt như một cây cột lửa, sau khi bị chặt đứt thì càng cháy mạnh hơn. Vương Hạo tung ra hai cước, đem hai đoạn xà nhà đá bay ra ngoài, đánh tới đám người ở ngoài sân.

Hồ Mạnh dẫn theo thủ hạ không ít, nhưng phần lớn là du côn đầu đường xó chợ. Đột nhiên thấy hai đoạn xà nhà cháy phừng phực bay tới, tất cả sợ tới mức la lên thất thanh. Thừa dịp bọn hần chạy loạn, Vương Hạo liền quát lên một tiếng chói tai, thân mình như một mũi tên bắn vọt ra. Hồ Mạnh thấy thế, vội vàng hét to :

- Bắn tên, mau bắn tên !

Đang tiếc đám du côn cũng không phải là quân đội, tuy rằng trong tay có cung tên đầy đủ nhưng ở trong tay của bọn họ không phát ra được ba thành uy lực. Đang trong lúc hỗn loạn, Hồ Mạnh cho dù thúc giục cỡ nào đi chăng nữa, thì chỉ có vài mũi tên bắn ra, còn đa phần đều bay xiêu xiêu vẹo vẹo, căn bản không thể uy hiếp Vương Hạo.

Vương Hạo phát cuồng hô to lên, đối với cung tên bắn tới hần căn bản không cần né tránh. Sau khi ngánh kháng hai mũi tên thì đã vọt vào đám người. Đánh giáp lá cà, thì những tên du côn này lại càng không phải là đối thủ của Vương Hạo ! Cả ba người bị hần chém trúng, những người khác cũng lâm vào hỗn loạn. Phàm là Vương Hạo đi tới đâu thì mọi người sôi nổi tránh đi.

Hồ Mạnh thấy thế mười phần lo lắng, liên tục quát lớn :

- Tiến lên hết cho ta ! Hắn chỉ có một người, cho dù lợi hại cũng không địch lại nhiều người như vậy ! Ai có thể lấy đầu của hắn, ta thưởng ngàn lượng vàng !

Cái gọi là dưới trong thường tất có người đứng cầm. Hồ Mạnh vừa phát ra trọng thương một ngàn lượng, nhất thời đem những tên lưu manh này kích thích hẳn lên, cả đám lao đầu vào Vương Hạo mà đánh tới. Bất đắc dĩ Vương Hạo đành quát to :

- Kê nào ngăn ta thì chết !

Trương đao trong tay của hắn tung bay tàn nhẫn, người mà bị hắn chém trúng đều máu thịt bay tứ tung. Hắn hy vọng có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn dọa lui những người đang bị lòng tham làm mờ mắt này.

Đáng tiếc, tham lam có thể làm cho người ta điên cuồng. Thủ đoạn của Vương Hạo có hung ác đi nữa thì cũng khó mà dập tắt được khát vọng của những kẻ này. Vương Hạo chỉ cảm thấy càng ngày đi tới càng khó khăn. Người chung quanh càng lúc càng đông lên. Điều này làm cho hắn càng thêm nôn nóng, đột nhiên hắn ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng. Chân khí trong cơ thể đột nhiên bùng nổ. Ở trên trường đao xuất hiện dị tượng, một ngọn lửa màu đỏ sậm lưu động trên thân đao, giống như được phủ lên một tầng máu huyết vậy ! Cho dù chỉ cắt ra một vết thương nhỏ, cũng làm cho cơ thể có cảm giác như bị nhét một luồng lửa vậy, đem ngũ tạng lục phủ đều nướng cháy !

Lần này, thì cảm giác sợ hãi bắt đầu lan tràn. Vương Hạo ở trong mắt của bọn họ không khác gì quỷ thần vậy ! Trọng thương của Hồ Mạnh cũng đã mất đi tác dụng, bị Vương Hạo đột phá vòng vây. Sau khi Vương Hạo lao ra khỏi đám người, không biết ma quỷ xui khiến làm sao đột nhiên thốt ra một câu :

- Hồ Mạnh, thù ngày hôm nay, Đại Mạc Cuồng Đao ta nhớ kỹ, ngày sau sẽ báo đáp !

Hồ Mạnh nhìn theo bóng lưng càng lúc càng xa của Vương Hạo, trong lòng cực kỳ kinh hãi, hắn quay sang trái hỏi bên phải :

- Đại Mạc Cuồng Đao ? Các ngươi có nghe nói qua chưa ?

Thủ hạ của hắn sôi nổi lắc đầu, lúc này Hồ Mạnh mới yên tâm phần nào, cho bản thân thêm can đảm, nói :

- Dừng ! Nghĩ rằng tùy tiện cho mình một biệt danh thì có thể hù dọa người khác sao ? Lần sau hắn còn dám tới, ta sẽ biến hắn thành con trùng trong hố phân ! Cuồng Đao, chỉ có thể ở trong hố phân mà thôi !

Cho dù mạnh mẽ nói thế, nhưng trong lòng Hồ Mạnh vẫn sợ hãi vô cùng. Hắn cãi bướng nói vài câu liền không nói nữa, đành phải vung tay lên, mang theo tàn binh bại tướng trở về .

Vương Hạo một đường chạy gấp, sau khi chạy tới vùng núi nhỏ đầy loạn thạch phía ngoài thành, hắn tìm một nơi bí mật sau đó dừng chân nghỉ lại. Trong khi chiến đấu hắn cũng bị thương hơn mười chỗ, tuy rằng nội lực của hắn quái dị, nhưng cũng có chút không chịu đựng nổi. Vương Hạo đặt mông ngồi dưới đất, thở dốc nửa ngày mới đem nỗi thiết trên lưng cởi xuống, để cho Kim Yến Nhi đi ra. Nhưng sau khi hắn đỡ nàng ra thì phát hiện sắc mặt Kim Yến Nhi xanh trắng, hàm răng nghiến lại, đã sớm hôn mê bất tỉnh rồi !

Cái này làm cho Vương Hạo sợ hãi, tranh thủ ôm nàng vào trong ngực, vỗ nhẹ nhàng gương mặt của nàng nói :

- Yến tử, Yến tử ! Em tỉnh ! Em bị làm sao vậy ?

Kim Yến Nhi chậm rãi mở mắt, nhìn nhìn Vương Hạo, gian nan nói :

- Vương đại ca, em ... độc tái phát ...

Vương Hạo nói :

- Độc ? Là Khoái Hoạt Đan ? ... Yến tử, em phải tiếp tục kiên trì, em nói cho ta biết, khoái hoạt đan phát tác, có thể lấy mạng người lập tức hay không ? Ngoại trừ khó chịu ra, còn có cái gì không ổn không ?

Hàm răng của Kim Yến Nhi đập " cạch cạch " liên hồi, nàng nhẹ lắc đầu, nói :

- Độc phát ... sau đó, sẽ khó chịu ... Ba ngày, sau ba ngày ... nếu như còn ... không ăn ... ăn Khoái Hoạt Đan thì mới... mới có thể chết

Vương Hạo nghĩ nghĩ, nói :

- Như vậy đi, ta đem em đánh bất tỉnh, sau đó phải đi tìm thuốc giải cho em. Em yên tâm, có ta ở đây, sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu !

Kim Yến Nhi lộ ra một nụ cười khó khăn, nói :

- Vương đại ... ca , ta ... tin tưởng anh !

Vương Hạo cắn chặt răng, một chưởng gõ vào cổ Kim Yến Nhi, đem nàng đánh bất tỉnh. sau đó tìm một động không lớn, trước tiên hắn chui vào xem xét một chút, thấy cái sơn động này hoàn toàn là do tảng đá hình thành, không có một con côn trùng linh tinh gì cả. Lúc này hắn mới an lòng mà đem Kim Yến Nhi đặt vào, rồi dùng nỗi thiết che miệng động lại. Tiếp tục xóa bỏ dấu vết trên đồng loạn thạch, xong tất cả hắn liền đứng dậy trở về thành Lan

Châu.

Lúc này Hồ Mạnh vừa mới trở lại Di Hồng viện. Sau khi đem toàn bộ thủ hạ đuổi ra ngoài hết, hắn mới ngồi phệt trên ghế thái sư, một bên lau mồ hôi lạnh trên trán, một bên cân nhắc sự tình ngày hôm nay. Có lẽ hắn càng nghĩ càng thêm chột dạ.

Hồ Mạnh tuy rằng tự xưng là Bắc Thần Thương, nhưng hắn biết rõ bản thân mình. Hắn căn bản chỉ dọa người mà thôi. Năm đó hắn vừa đoạt được phối phương Khoái Hoạt đan, liền hùng tâm nổi dậy muốn làm thành một phen sự nghiệp, thừa dịp một cao thủ hạng nhất dùng thương đi đến Di Hồng viện để tiêu dao khoái hoạt thì hắn hạ độc vào trong rượu. Thật không nghĩ đến, tính cách của tên cao thủ kia cực kỳ kiên cường, cố nén thống khổ trong cơ thể mà cùng với Hồ Mạnh liều mạng ! Lúc ấy Hồ Mạnh sợ tới mức hết hồn, hao tổn không ít thủ hạ dưới tay, lại còn dùng vôi cùng với cục gạch tiến lên đánh lén. Vất vả lắm mới giết chết cao thủ nọ, cuối cùng trên người của hắn chiếm được một quyển bí quyết thương pháp.

Sau khi hắn đoạt được bản bí tịch thương pháp kia, Hồ Mạnh mơ tưởng mình có thể trở thành võ lâm cao thủ. Nhưng mà lúc đó hắn đã có tuổi - ba mươi tuổi. Cho dù có cố gắng học cũng chỉ có thể học được động tác võ thuật đẹp mắt mà thôi. Hơn nữa hắn không phải là hạng người có nghị lực gì hơn người cả, chỉ luyện được một lát thấy hiệu quả không tốt, khó coi nên ném sang một bên không luyện nữa. Kết quả là hắn cũng không được xem là tam lưu thân thủ. Sau khi hiểu ra sự chênh lệch giữa người giang hồ và lưu manh, hắn cũng không dám trêu chọc người giang hồ chân chính nữa. Cũng bởi vì thế, mặc dù Hồ Mạnh có Khoái Hoạt Đan trong tay, cũng chỉ là đầu lĩnh của đám lưu manh vùng biên giới mà thôi.

Hiện tại, Vương Hạo ở trong mắt của hắn hiển nhiên cũng là một người giang hồ nhất lưu. Tuy rằng võ công của Vương Hạo còn không đáng nhắc tới, nhưng sự liều mạng cùng lòng nhiệt tình này, lại làm cho đáy lòng của Hồ Mạnh đối với người giang hồ càng thêm sợ hãi ! Hắn thầm hối hận, vì sao bản thân nhất thời ngu ngốc, vì mấy ngàn lượng vàng mà chuyện quan trọng nhất cũng đành quên !

Bây giờ oán thù đã kết xuống, Hồ Mạnh cũng đành phải đổi mặt. Khẳng định Vương Hạo sẽ tiếp tục đến tìm hắn, đến lúc đó hắn phải ứng phó làm sao ? Hồ Mạnh dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, nói thầm : " Cơ quan, cạm bẫy, độc dược, vôi, lưới bắt cá ... Mặc kệ, tất cả đều phải chuẩn bị một bộ mới được. Tiêu tử này có chút bất thường, chuẩn bị càng nhiều thì càng có cơ hội nắm chắc."

Trong khi Hồ Mạnh đang suy nghĩ kế hoạch thì đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng hét thảm, Hồ Mạnh bị dọa tới mức run rẩy, suýt ngã từ trên ghế xuống đất. Hắn lấy lại bình tĩnh, quát lớn :

- Bên ngoài sao lại thế này ? Kẻ nào giả thân giả quý ?

Người ngoài cửa phòng vẫn chưa trả lời, mà sợ hãi kêu lên một tiếng. Hồ Mạnh vừa mở cửa nhìn lại, thì thấy thủ hạ của mình giống như gặp quỷ vậy. Hồ Mạnh tức giận vừa định chửi bậy, liền thấy cách đó không xa, một ánh sáng màu hồng chột lóe chột tắt ! Đối với đạo hồng quang này, Hồ Mạnh quá quen thuộc, chính là dị tượng trên đạo Vương Hạo.

" Má ơi ! Nhanh như vậy hắn đã tới rồi sao ? ! " Lúc này Hồ Mạnh mới biết vì sau thủ hạ ngoài cửa lại sợ hãi chạy trốn, bởi vì bị Vương Hạo hù sợ, cuối cùng chỉ còn một mình Hồ Mạnh !

Lúc này Hồ Mạnh cảm thấy hai chân mềm nhũn, té xuống chạy trốn. Chờ cho tới khi hắn chạy tới cửa sau thì ngoài cửa chính " Oanh " một tiếng lớn. Vương Hạo một tay cầm đao, một tay mang theo một người đang run rẩy xông vào. Vừa thấy Hồ Mạnh đang muốn chạy trốn, Vương Hạo hét to :

- Đứng lại cho lão tử !

Lúc này Hồ Mạnh làm sao dám dừng lại, liền phát huy tốc độ gấp đôi ngày thường hướng cửa sau phóng đi. Nhưng hắn vừa chạm tới cánh cửa thì phía sau có một vật gì đó bay tới, lướt sát qua lỗ tai của hắn đập vào trên cánh cửa.

" Đồng ! "

Một thanh âm vang lên. Hồ Mạnh cúi đầu nhìn xuống, phát hiện đó là một cái đầu người máu chảy đầm đìa ! Ánh mắt của đầu người nó còn không nhắm lại, trong tròng mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, nhìn trừng trừng Hồ Mạnh. Lúc ấy cả người Hồ Mạnh tê rần, tay vịn trên cánh cửa, thế nhưng làm thế nào cũng không mở được nó ra !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Lời Thề Không Tính.

Vương Hạo bỏ thi thể không đầu trong tay xuống, đi nhanh tới trước mặt Hồ Mạnh, thì hắn phát hiện cánh cửa này phải kéo từ bên trong ra. Hồ Mạnh lại đẩy ra ngoài, chẳng trách hắn không thể nào mở cửa thoát được. Điều này làm cho trong lòng Vương Hạo hiểu rõ, xem ra Hồ Mạnh này thật sự sợ hãi, bằng không sẽ không thể nào quên hướng mở cửa được !

Nếu Hồ Mạnh sợ hãi thế, vậy cũng tốt. Vương Hạo dùng sống đao gỗ gõ lên đầu Hồ Mạnh, nói :

- Hồ tiền bối, ta là khách vừa mới tới, làm sao ngươi lại muốn chạy đi chứ ? Thậm chí những người khác cũng chạy không còn một mống, đây không phải là đạo đãi khách đâu nha !

Hồ Mạnh bị sức nóng trên thân trường đao kích thích làm cả người mềm nhũn. " Phác thông " một tiếng liền quỳ rạp xuống đất, cuống quýt dập đầu nói :

- Vương thiếu hiệp, tha cho ta đi ! Ta quả thật là óc heo nên mới đắc tội Vương thiếu hiệp. Yên Hồng cô nương ngại cứ việc mang đi, ta cũng không ... dám nữa ! ... Không không, ta sẽ cho ngài một ngàn lượng bạc , không, đúng là vàng, vàng ..

Vương Hạo cũng lười cùng hắn nói chuyện vô nghĩa, trường đao đặt trên cổ Hồ Mạnh, nói thẳng :

- Ta chỉ muốn thuốc giải ! Ngươi hiểu ta đang nói gì chứ ?!

Hồ Mạnh tự nhiên hiểu được, nhưng cũng vì thế mà hắn càng thêm sợ hãi, buồn rầu nói :

- Vương thiếu hiệp, ta thật không có thuốc giải a ! Nếu như ta có giải được thì đã không cần phải tiếp tục ăn khoái hoạt đan kia ! Vương thiếu hiệp, lời của ta nói đều là thật, ngài liền tha cho ta đi !

Vương Hạo đã sớm biết thuốc phiện thật là không dễ dàng từ bỏ, nhưng hắn vẫn hi vọng. Hắn nhìn thái độ của Hồ Mạnh, chỉ sợ thật sự không có thuốc giải. Rơi vào thế bí, Vương Hạo đành phải tạm hỏi :

- Vậy phối phương khoái hoạt đan này của ngươi từ nào có ?!

Hồ Mạnh nói :

- Phối phương này là ta từ một đạo sĩ du hành có được. Mười mấy năm trước, vị đạo sĩ nọ đi tới Lan Châu, lừa gạt ta ăn khoái hoạt đan. Chờ đến khi ta phát độc thì muốn thu ta làm thủ hạ của hắn, thay hắn vợ vệt của cải. Lúc ấy ta chịu không nổi dày vò, liền giả bộ đáp ứng hắn. Rồi sau đó thừa dịp hắn không chuẩn bị mà bắt lấy hắn, buộc hắn giao ra thuốc giải. Đạo sĩ nọ bị buộc nên nói không có thuốc giải, chỉ có thể mỗi ngày ăn từng viên khoái hoạt đan mới có thể sống sót. Cuối cùng ta bắt hắn giao ra phối phương rồi sau đó giết chết hắn.

Vương Hạo cười lạnh nói :

- Năm đó ngươi cũng có vài phần tâm huyết nha , dám mạo hiểm trong trạng thái độc phát nguy hiểm mà đem đạo sĩ bắt, thực giỏi đấy ! Ta có chút kỳ lạ, năm đó ngươi dám phản kháng để duy trì sinh mệnh vì sao hôm nay lại chịu khuất nhục như thế ? Những lời thực ngươi đã nói hết, ngươi không sợ ta cũng cưỡng bức ngươi giao ra phương thuốc rồi giết chết ngươi ?

Hồ Mạnh sợ hãi, rụt rè nói :

- Đương ... đương nhiên là sợ ! Bất qua ta hiểu, Vương thiếu hiệp chính là người hiệp nghĩa chân chính, nhất ngôn cửu đỉnh, một lời nói giá ngàn vàng ! Nếu Vương thiếu hiệp chịu phát xuống lời thề, sau khi được phương thuốc sẽ không thương tổn ta, ta cam nguyện chấp tay dâng phương thuốc cho ngài !

Vương Hạo giả bộ tức giận, nói :

- Muốn ta thề à ? Ngươi tính mình là thứ gì ? Ngươi nếu không giao ra phương thuốc, ta sẽ từng chút từng chút hành hạ ngươi !

Lúc này Hồ Mạnh lại biểu hiện cường ngạnh, hắn biết nếu hắn không chiếm được sự cam đoan của Vương Hạo thì chính mình sẽ mất mạng. Cho nên hắn cắn răng không nói lời nào. Vương Hạo tức giận vung tay vung chân, đấm đá Hồ Mạnh túi bụi. Hồ Mạnh bị đánh kêu đau thảm thiết, nhưng hắn vẫn cố tình chịu đựng !

Bất đắc dĩ, Vương Hạo đành phải nói :

- Tốt, ngươi không phải muốn ta thề sao ? Có thể ! Mạng chó của ngươi so với mạng của muỗi muỗi ta căn bản không đáng một xu tiền ! Hiện tại ta thề với trời, nếu ngươi đem phương thuốc cho ta, ta tuyệt đối không tổn thương ngươi. Nếu trái lời thề, trời tru đất diệt !

Vương Hạo đối với loại chuyện thề thốt này chưa bao giờ xem là thực cả, người hiện đại ai còn tin tưởng mấy lời thề này chứ ? Hắn sớm liền định lừa lấy phương thuốc rồi sau đó giết người diệt khẩu. Nhưng mà ngay khi hắn chữ cuối cùng của lời thề vừa bay khỏi miệng, thì trên bầu trời một tiếng sấm vang lên, làm cho Vương Hạo hoảng sợ ! Trong lòng hắn cân nhắc, hay là trong thế giới này thì lời thề có tác dụng ? Thiệt con mẹ nó, xuyên không lại có nhiều chuyện huyền diệu xảy ra, ai dám nói lời thề không thành hiện thực ? Xem ra phải cẩn thận mới được !

Vương Hạo ở nơi này kinh hãi, thì Hồ Mạnh ở bên kia cười như điên, hét to :

- Ông trời đã biết, Vương thiếu hiệp lời thề của ngươi được ông trời lắng nghe ! Ngươi nếu là dám làm trái lời thề thì ông trời sẽ trừng phạt ngươi ! Ha ha

Vương Hạo tức giận đập hắn một cước, nói :

- Ông trời cần trừng phạt ta, cũng phải đợi sau khi ta làm trái lời thề. Còn người bây giờ còn không mau đem phương thuốc giao ra đây, nếu không hiện tại ta đánh người cũng không tính làm trái lời thề chứ !

Lúc này Hồ Mạnh mới phát hiện bản thân có chút đắc ý vênh vao. Nếu làm cho Vương Hạo nổi khùng, trước tiên hắn đánh mình tàn phế rồi tiếp tục lấy phương thuốc, vậy cũng không thể tính được gì. Vì thế hắn vội vàng nói :

- Đừng đánh, đừng đánh ! Ta sẽ đem phương thuốc cho người ! Ta mang người đi thư phòng, ta đem phương thuốc viết xống cho người .

Vương Hạo cũng không vô nghĩa, một tay nắm lấy Hồ Mạnh, sau đó đạp một cước vào mông hắn. Hồ Mạnh vội vàng bước nhanh hơn, vội vàng đem phương thuốc cho hắn để miễn cho tiếp tục bị đánh.

Tới thư phòng, Hồ Mạnh lập tức trải một trang giấy, nghiền nát bút viết xuống một cái phương thuốc. Vương Hạo vừa nhìn thấy phát hiện mặt trên dùng ba mươi mấy loại dược liệu, hơn nữa còn ghi phân lượng mỗi loại rõ ràng cùng với công việc phối chế ra sao. Cho dù một người không có bất cứ kiến thức đông y gì cũng hoàn toàn có thể dựa theo phối phương này mà pha chế ra.

Vương Hạo kiểm tra phương thuốc một lần, phát hiện trong phương thuốc có chữ "Nha phiến", trải qua việc hỏi thăm cẩn thận thì xác định đây chính là cây thuốc phiện. Cái này làm cho Vương Hạo càng thêm tin tưởng khoái hoạt đan này chính là độc phẩm !

Đã có phương thuốc, nhưng nếu muốn chế ra thuốc cũng không thể có ngay lập tức. Cho nên Vương Hạo nói thêm :

- Trong tay người hẳn còn có khoái hoạt đan nữa chứ ? Đều lấy ra đây !

Hồ Mạnh hiểu được nếu không thể lập tức ăn vào khoái hoạt đan, thì tính mạng của Kim Yến Nhi sẽ gặp nguy hiểm. Tính mạng của nàng khó giữ được thì chắc chắn Vương Hạo cũng không tuân thủ cái gì lời thề. Cho nên hắn sáng khoái lấy một bình sứ trong lòng ra, cung kính đưa cho Vương Hạo.

Vương Hạo nhận lấy, mở ra nhìn nhìn, bên trong có hơn mười viên thuốc nhỏ như hạt đậu, nhất thời hắn cả giận nói :

- Ta muốn người đem toàn bộ khoái hoạt đan giao ra đây. Người chỉ mượn vài viên nhằm ứng phó ta, không còn muốn sống nữa chẳng ?

Về mặt của Hồ Mạnh đau khổ, nói :

- Vương thiếu hiệp minh giám, người xem phương thuốc này, cũng nên biết phối chế thuốc này cực kỳ phiền phức. Ta tin nếu người khác có phương thuốc thì mỗi tháng chỉ có thể chế được trên dưới hai trăm viên mà thôi. Ta dùng thuốc này không chế sáu người, hơn nữa bản thân còn phải dùng. Hiện tại đã đến cuối tháng, thật sự là không có nữa ! Với lại số này cũng đủ nửa tháng, người nếu nắm chắc một chút thì hoàn toàn có thể kịp.

Vương Hạo xách trường đao đi ra, bày ra một bộ mặt bá đạo, một đao bổ đôi cái bàn trước mặt Hồ Mạnh làm hai khúc, nói :

- Ta nói không kịp chính là không kịp. Người có phải muốn ta giết người bây giờ sao ?

Hồ Mạnh vội vàng khoát tay, nói :

- Đứng, đứng, đứng. Ta lấy, ta lấy ngay còn không được sao ?

Hồ Mạnh bị bắt buộc nên phải bắt đầu đi, đành phải ở trong khắp ngõ ngách trong giá sách sờ soạng một chút, cái giá sách so với người còn cao hơn kia bỗng nhiên phát ra tiếng động "cách, cách" rồi di động sang bên cạnh ba thước, để lộ ra một cánh cửa ngầm đủ một người đi vào. Hồ Mạnh tiến vào trong cửa ngầm, Vương Hạo theo sát hắn đi vào.

Sau khi đi vào cửa ngầm, chính là đi xuống một cầu thang đá. Sau khi đi xuống vài chục trượng, cũng đi tới một mật thất được xây bằng đá. Mật thất có thể tích không nhỏ, ngoài trừ trong mấy vách có một cái thùng lớn ra, thì những chỗ khác đều chít đóng đủ loại dược liệu. Trong đóng dược liệu có một bãi đá, bên trên có chít đóng các loại bình thuốc lớn nhỏ. Đây là nơi Hồ Mạnh dùng để điều chế thuốc.

Sau khi Hồ Mạnh đi vào, ở trong góc dược liệu sờ cả nửa ngày, mới lấy ra ba bình sứ nhỏ, đưa cho Vương Hạo nói :

- Đây là bình thường ta tích góp một ít, chỉ còn có nhiều đó, người cầm đi đi.

Vương Hạo nhận lấy ba bình sứ, đem tất cả mở ra xem xét, thấy bên trong cũng là những viên thuốc như thế. Lúc này hắn mới thở phào một hơi, cất mấy bình sứ vào trong lòng. Quay đầu đi tới cái thùng lớn phía ngoài, dùng dao bật nắp rung lên, nhất thời cả mật thất lóe lên ánh sáng đẹp đẽ ! Bên trong đều là vàng bạc châu báu, ngoài ra còn có một chút ngân phiếu !

Vương Hạo cười nói :

- Không thấy nha, người vẫn còn rất có tiền đó ! Vừa lúc ta đang thiếu tiền, tùy tiện lấy một ít. Hồ tiền bối không để ý chứ ?!

Hồ Mạnh gượng cười, nói :

- Không để ý, không để ý, Vương thiếu hiệp cứ lấy tự nhiên !

Vương Hạo đem toàn bộ ngân phiếu trong rương thu hết vào trong lòng, lại chọn lựa những châu báu tốt nhất bỏ vào một bao. Tuy rằng trong rương còn hơn phân nửa, nhưng theo giá trị mà nói thì số hần lấy có giá trị tiền nhiều hơn ! Hồ Mạnh ở bên cạnh thấy thế trong tim quặng đau, nhưng cũng không dám nói nhiều.

Sau khi lấy được đồ vật cần lấy, Vương Hạo áp giải Hồ Mạnh trở về thư phòng. Hồ Mạnh thầm nghĩ bản thân không có việc gì, nhưng Vương Hạo lại nói :

- Những viên thuốc nguoi cho ta, ta còn không biết là thật hay giả. Cho nên còn muốn phiền toái nguoi theo ta một chuyến, chờ cho muối muối ta uống thuốc xong thì ta mới có thể thả nguoi đi . Đi thôi !

Lý do của Vương Hạo làm cho Hồ Mạnh không thể nào cự tuyệt được, đành phải gật đầu đáp ứng. Vì mau chóng đuổi tên ôn thần Vương Hạo này đi, Hồ Mạnh còn chủ động đưa ngựa ra cưỡi ra khỏi thành, như thế có thể mau một chút. Vương Hạo tự nhiên sẽ không phản đối mà áp Hồ Mạnh lên ngựa phóng đi.

Hai người cưỡi hai con ngựa tốt, một đường chạy tới ngoài thành. Tới vùng núi loạn thạch, Vương Hạo tìm được sơn động kia, đem đất đá lấy ra, bế Kim Yến Nhi từ trong động đi ra. Hần lấy bình sứ trong lòng ra, đổ ra một viên thuốc cho nàng uống xuống. Khoan hay nói, thuốc này hoàn toàn thật hữu hiệu. Về mặt tràn đầy về thống khổ của Kim Yến Nhi, sau khi uống viên thuốc xong thì hoàn toàn giãn ra, thậm chí hiện lên vẻ vui mừng.

Hồ Mạnh thấy Kim Yến Nhi không có việc gì, liền nịnh nọt nói :

- Vương thiếu hiệp, lệnh muối đã muốn không có việc gì, phương thuốc cũng đã tặng cho ngài, ta có thể trở về chứ ?!

Vương Hạo cười hắc hắc, nói :

- Nguoi không cần đi trở về !

Không đợi Hồ Mạnh kịp phản ứng, Vương Hạo dùng dây thừng buộc nôi thiết, đem Hồ Mạnh trói chặt lại. Hồ Mạnh hét to :

- Vương thiếu hiệp, nguoi không thể như vậy, nguoi đã thế không tổn thương ta, chẳng lẽ nguoi không sợ ông trời trừng phạt nguoi sao ?

Vương Hạo xé vạt áo Hồ Mạnh xuống, nhét vào trong miệng của hắn, nói :

- Ta không tổn thương nguoi a ! Ta chỉ đem nguoi trói lại, cho nguoi ngồi trong thạch động này thanh tĩnh lại mà thôi !

Tuy rằng Hồ Mạnh nói không ra lời, nhưng trong lòng lại thầm mắng. Vương Hạo làm cái này chính là muốn mạng của hắn ! Trong thạch động tuy rằng an toàn, nhưng đợi cho tới lúc độc phát tán thì hắn không phải chờ chết ư ? Lúc này Hồ Mạnh hỏi hận đừng nói ra, lúc ấy làm sao lại có dùng khí liều mạng nói với Vương Hạo chứ ? Bằng không sẽ không rơi xuống kết cục hiện tại chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp Được Đệ Nhất Cao Thủ.

Sau khi bỏ Hồ Mạnh vào trong sơn động nằm chờ chết, Vương Hạo liền ôm lấy Kim Yến Nhi cưỡi trên một con ngựa, dắt theo một con ngựa khác rời khỏi thành Lan Châu. Bây giờ thì hành lý của hắn đã sung túc, lại có ngựa thay cho việc đi bộ, cho nên dọc đường đi cực kỳ tiêu dao. Đến nỗi chuyện trái lời thề thiên lôi đánh chết, căn bản là Vương Hạo không nhớ nữa. Cái loại người như Hồ Mạnh nếu như không giết đi sẽ không còn đạo lý !

Sau một ngày đi đường, Vương Hạo cùng với Kim Yến Nhi đi tới một trấn nhỏ. Vương Hạo cảm thấy mình cưỡi ngựa không được tốt lắm, mà có chút khó coi nữa. Mà Kim Yến Nhi cưỡi ngựa thì càng vụn về hơn, cho nên hắn quyết định bỏ tiền ra mua một chiếc xe ngựa thật to, lại thuê một tài xế giỏi. Hai con tuần mã nọ chỉ đành phải ủy khuất làm người kéo xe mà thôi. Nhưng mà sau khi Vương Hạo ngồi lên xe ngựa thì hắn lại phát hiện, chiếc xe ngựa thời đại này không có tính năng giảm xóc này, hay nói đúng hơn là có nhưng quá kém. Sau khi chuẩn bị kỹ lưỡng, Vương Hạo cùng với Kim Yến Nhi mới thoải mái tiến tới kinh thành.

Mục tiêu của Vương Hạo là kinh thành, bởi vì nhiệm vụ hàng đầu của hắn bây giờ là phải chữa trị chất độc trên người Kim Yến Nhi cho tốt. Tuy rằng trong tay hắn có phương thuốc bào chế, nhưng cũng không thể để cho cả đời nàng làm kẻ nghiện ngập được !

Tuy rằng sắc mặt của Kim Yến Nhi không có vẻ bệnh tật gì, nhưng thuốc này chính là thuốc phiện, càng ăn nhiều thì càng không có lợi. Cho nên hắn nhất định phải tìm ra phương pháp cai nghiện, mà muốn cai nghiện thành công thì phải tìm được thầy thuốc giỏi. Mà muốn tìm thầy thuốc giỏi, thì trong thời đại này, còn có ai tốt hơn ngự y nữa chứ ? Cho nên Vương Hạo muốn đi tới kinh thành.

Sau ba ngày đi đường, thì hai người bọn họ gặp phải một phiền toái khác !

Hôm nay, xe ngựa của bọn họ đang cất vó chạy dài trên đường. Thì bỗng nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng vó ngựa. Ngay từ đầu Vương Hạo còn không chú ý, thật không ngờ người này sau khi đuổi tới xe ngựa thì ngăn cản xe ngựa lại, lớn tiếng hỏi :

- Đứng lại ! Người trong xe là ai ? Đi ra đây cho ta !

Phu xe thấy có người cản lại, sợ tới mức tranh thủ xe ngựa dừng lại liền quỳ lạy dưới đất, hét to :

- Ta chỉ là người bọn họ thuê mà thôi, không nên !

Quý củ của bọn lục lâm, là mặc kệ là cướp người nào, nếu phu xe cùng với những người khuân vác không phản kháng thì cũng không bị giết. Huống hồ hần vừa được Vương Hạo thuê có ba ngày, cũng chưa có lòng trung thành gì cả, phản ứng như thế là hợp lý hợp tình.

Vương Hạo cũng nghe thấy lời nói bên ngoài, nên vén màn xe nhìn ra ngoài, chỉ thấy có một con ngựa đang ăn cỏ ở đằng xa, phía trên là người gù mập mập đang ngồi. Trên mặt của người này đầy vết ban trắng, phía đông một mảng, phía tây một mảng, tất cả đều là màu đen. Hơn nữa trên lưng của hần nổi lên một khối cao cao, bộ dáng cực kỳ xấu xí.

Bây giờ thì Vương Hạo cũng không còn sợ cướp đường nữa, bèn đưa tay rút trường đao, nhảy xuống xe ngựa, chỉ đao vào người gù hỏi :

- Con quỷ xấu xí từ đâu mà tới, thức thời thì nhanh chóng rút đi ! Bằng không đừng trách đao của ta vô tình, sẽ đem ngươi biến thành ma quỷ !

Người gù nọ bị chửi là con quỷ xấu xí liền nhất thời giận dữ, giục ngựa vọt tới, cũng không cần dùng binh khí gì, một trảo bắt tới Vương Hạo. Dĩ nhiên Vương Hạo không sợ, một đao chém tới cánh tay của hần. Thật không nghĩ đến cánh tay của người gù không biết làm như thế nào mà uốn cong một cái, lướt qua trường đao, một phát chop lấy bả vai Vương Hạo. Bả vai của Vương Hạo bị chop chặt, hần cảm thấy một cỗ khí nóng từ bả vai tiến vào, thân thể của hần liền mềm nhũn, không còn một chút sức lực nào cả !

Lần này làm cho Vương Hạo cực kỳ chấn động, nhưng hần cũng không chịu thua như thế. Tay hần cầm đao không nổi, liền quay đầu lại cắn vào cánh tay người gù nọ. Người gù vốn tưởng rằng Vương Hạo sẽ không còn phản kháng, không thể nào nghĩ tới Vương Hạo lại liều mạng chịu nội lực của mình đánh trúng mà hả miệng cắn vào tay mình ? Hần hơi giật mình một cái, đành phải co tay lại, làm cho Vương Hạo cắn vào không khí. Cứ như thế, dù Vương Hạo thoát thân nhưng cũng bị đánh bại bởi một chiêu, hần cũng không bị thương.

Một người một ngựa liền lướt qua nhau, trong lòng cả hai đều cực kỳ nghiêm túc. Vương Hạo giật mình vì võ công của người gù này quá cao, làm cho hần không có chút lực nào hoàn thủ cả. Còn người gù nọ cũng giật mình vì dũng khí của Vương Hạo, lấy mạng mình đổi lấy sự tổn thương của đối phương, cho nên thái độ của hần thận trọng hơn lên.

Vương Hạo là người đầu tiên nói :

- Lấy thân thủ của các hạ chắc không phải làm chuyện cướp đường, tựa hồ có chút không biết trọng dụng nhân tài ! Còn chưa thỉnh giáo cao danh của các hạ, xưng hô ra sao ?

Người gù ngạo nghễ đáp :

- Ta chính là Tái Bắc Danh Công Mộc Cao Phong ! Thăng nhóc, ngươi chính là kẻ tự xưng Đại Mạc Cuồng Đao - Vương Hạo phải không ?

- Tái Bắc Danh Công Mộc Cao Phong ?

Vương Hạo nhướng đôi chân mày, cảm thấy cái tên này hình như nghe quen quen, nhưng nhất thời không nhớ rõ. Cho nên ôm quyền nói :

- Ta là Vương hạo, không biết Mộc tiên bối đặc biệt tới tìm kẻ vô danh ta có gì chỉ bảo ?

Mộc Cao Phong cười ha ha nói :

- Ngươi còn biết mình là kẻ vô danh. Nếu biết mình là hạng vô danh tiểu tốt, lại còn dám tự xưng Đại Mạc Cuồng Đao, chẳng phải nhạo báng người ta sao ? Vừa rồi ta đã thử qua, chân khí trong cơ thể ngươi chứng thật là Liệt Nhật Thần Công của Đại Mạc Cuồng Đao sáu mươi năm trước, xem ra vận số cực chó của mi mà đoạt được bí tịch của hần. Bất quá hòa hầu tu vi của mi còn quá nhỏ bé, muốn kế thừa danh hào Đại Mạc Cuồng Đao còn kém xa lắm ! Nhóc con, mi mau đem bí tịch đưa cho ta, ta sẽ thả cho mi một con đường sống, còn nếu không, đừng trách ta hạ thủ ngoan độc !

Nghe Mộc Cao Phong nói như thế, đột nhiên Vương Hạo nhớ tới lai lịch của người gù này. Trong đại tác phẩm " Tiểu ngao giang hồ " của Kim Dung, hần là một trong hai thế lực trắng trợn cướp đoạt Tịch Tà kiếm phổ nhất. Phe thứ nhất trực tiếp tiêu diệt toàn giả của Phúc Uy tiêu cục chính là phái phái Thanh Thành. Còn phe thứ hai chính là Tái Bắc Danh Công Mộc Cao Phong ! Cả hai phe thế lực, một kẻ so với kẻ kia còn vô sỉ, ngoan độc, âm hiểm hơn. Chính là Mộc Cao Phong này đây ! Thanh danh âm hiểm ngoan độc của hần đã sớm truyền ra ngoài rồi !

" Không lẽ thế giới này chính là thế giới của tiểu ngao giang hồ ? ... Mộc Cao Phong này thật là có lòng tham với việc cướp bóc bí tịch Tịch Tà kiếm phổ. Còn không biết vì sao hần lại muốn giành cả Đại Mạc Đao Quyết chứ ... " Trong giây lát Vương Hạo liền biết rõ vị trí thế giới này, chính là thế giới trong tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung. Nhất thời Vương Hạo có chút sững sờ, ngay cả cường địch trước mặt cùng quên tuốt !

Đúng lúc này, giọng nói của Kim Yến Nhi từ trong xe ngựa truyền ra :

- Đại ca cẩn thận !

Vương Hạo đột nhiên tỉnh ngộ, giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Mộc Cao Phong đang bay nhanh tới, muốn thừa dịp hấn thất thần mà chế trụ hấn. Vương Hạo biết người trước mặt chính là Mộc Cao Phong, tự nhiên không có chút chần chừ nào, quát khẽ một tiếng, chân khí truyền vào trong trường đao. Nhất thời ngọn lửa hồng bốc lên, trường đao đâm thẳng vào Mộc Cao Phong !

Mộc Cao Phong thấy trường đao của Vương Hạo xuất hiện dị tượng thì lấp bắp kinh hãi, muốn rút binh khí ra ngăn cản nhưng không kịp, chỉ đành dừng thân giữ không trung, thân hình muốn chuyển hướng tránh sang nơi khác. Vì vậy, nhất thời hấn có chút luống cuống tay chân.

Mộc Cao Phong vừa loạn, chính là cơ hội cho Vương Hạo. Trường đao chém thẳng vào hai chân Mộc Cao Phong. Phản ứng của Mộc Cao Phong cực nhanh, hai chân vội vàng co rút lại, biến thành đầu dưới chân trên. Hấn tung ra một chưởng đánh tới Vương Hạo. Mà Vương Hạo lại kể tục cách đánh liều mạnh, không thèm tránh né mà đâm thẳng một đao. Đao của Vương Hạo so với đao bình thường còn dài hơn, và Mộc Cao Phong lại đang dùng tay không cận chiến. Vì vậy Vương Hạo cùng Mộc Cao Phong đánh giáp lá cà, hấn cũng không đợi Mộc Cao Phong đánh tới mình thì đao của mình đã đâm thủng người Mộc Cao Phong rồi. Cho nên, Mộc Cao Phong đành bất đắc dĩ cắn chặt hai răng, dùng song chưởng kẹp lấy thân đao.

Trường đao của Vương Hạo bị Mộc Cao Phong kẹp lấy, cục diện liền biến chuyển thành trận so đấu nội lực. Nhưng mà nội lực nhỏ nhoi của Vương Hạo làm sao là đối thủ của Mộc Cao Phong ? Nội lực hai bên vừa tiếp xúc lẫn nhau thì Vương Hạo đã phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng lòng ngoan cố của Vương Hạo cũng nổi dậy, hấn cũng không thêm dè ý nội tạng bản thân bị vụn vụn mà liều mạng đem nội lực cơ thể chuyển vào trong thân đao.

Mà Mộc Cao Phong cũng cảm thấy không chịu nổi, vì nội lực của Vương Hạo cực kỳ quái dị, song chưởng của hấn đang kẹp chặt thân đao giống như đang kẹp lấy một khối sắt hồng vậy. Da thịt trên hai cánh tay đã bị nướng chín cả rồi ! Tuy rằng hấn biết nếu bản thân kiên trì một chút thì có thể giết chết Vương Hạo tại chỗ, nhưng lúc đó hai cánh tay chắc chắn sẽ phải phế bỏ ! Mộc Cao Phong đâu muốn dùng cả đôi tay của mình mà đổi mạng với Vương Hạo chứ, cho nên ngay khi chân hấn vừa chạm đất thì quát vang một tiếng, lách mình bay ngược trở về.

Mộc Cao Phong chủ động rút lui, lúc này Vương Hạo mới nhặt lại một mạng trở về, tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi. Hấn dùng trường đao làm chỗ dựa, miễn cưỡng mới đứng thẳng người. Hấn cười hắc hắc , nói :

- Người gù, móng vuốt của ngươi không có vấn đề gì chứ ? Chắc chưa bị nướng thành móng heo chứ ? Ha ha ha

Mộc Cao Phong tức muốn sôi máu, nhìn xem đôi tay của mình, chỉ thấy da thịt trên tay đều chín một nửa, có vài chỗ lộ ra cả xương trắng hếu ! Có thể thấy hấn bị thương không nhẹ, nếu không chữa trị kịp thời, chỉ sợ bàn tay này sẽ phải chặt bỏ mà thôi . Cho nên hấn hung hăng dậm chân một cái, nói :

- Tiểu tử, coi như hôm nay ngươi gặp may mắn, hôm nay gia gia tạm bỏ qua cho ngươi, chờ ta trị xong thương tổn thì nhất định cho ngươi biết muốn sống không được, muốn chết không xong ! Hừ !

Vừa nói dứt câu, hấn liền nhảy vọt lên ngựa, giục ngựa phóng đi. Ngoài miệng Vương Hạo vẫn như cũ không chịu thua, cười to nói :

- Hoan nghênh lần sau lại tới, nhớ lúc đó mang theo một cái bao tay nhá ! Tốt nhất không nên xài loại vải bông, mà phải dùng thạch miên ,... Khụ khụ ...

Không đợi hấn nói xong, thì cảm thấy trước ngực đau xót, nhịn không được lại phun ra một ngụm máu tươi. Trường đao cũng không chống đỡ được thân hình của hấn, làm cho hấn suy sụp rồi ngã xuống. Còn không chờ tới lúc hấn ngã trên mặt đất, thì đã bị một đôi tay nhỏ bé ôm lấy. Không biết từ lúc nào Kim Yến Nhi đã nhảy xuống xe, đỡ lấy Vương Hạo, vừa khóc vừa nói :

- Đại ca, đại ca ! Ngươi thế nào rồi ? Ngươi không thể xảy ra chuyện gì a !

Vương Hạo mở to mắt, nhìn nhìn ánh nắng chói chang trên bầu trời, mỉm cười nói :

- Yến tử, ngươi đừng khóc nữa ta không sao đâu . Trước tiên ngươi đem tên phu xe kia đuổi đi, người nọ không đáng tin. Sau đó chúng ta tìm rồi khỏi đại lộ tìm một chỗ trốn tốt nhất, phòng chừng không tới vài ngày ta sẽ bình phục ngay thôi !

Kim Yến Nhi gật gù đầu mà cái hiểu cái không, trước hết gọi người phu xe nọ lại, giúp nàng đem Vương Hạo nâng lên xe, rồi sau đó cho hấn vài lượng bạc rồi đuổi đi. Nơi này chỉ còn lại hai người Kim Yến Nhi và Vương Hạo, Kim Yến Nhi đành phải đảm nhiệm vai trò tài xế, vội vội vàng vàng giục ngựa đi được hơn mười dặm đường. Sau đó mới từ đại lộ đi vào trong vùng hoang dã. Rồi sau hơn mười dặm đường thì mới ngừng lại trong một sơn cốc.

Vương Hạo thấy Kim Yến Nhi chọn chỗ này cực kỳ bí mật, nhưng vấn đề là trong sơn cốc thời gian có ánh nắng quá ít, đối với việc khôi phục thương thể của hấn rất bất lợi. Nhưng đã tới chỗ này cũng chỉ chịu như thế mà thôi. Sau khi Kim Yến Nhi đem tới vài nhánh cây rừng đặt vào cùng một chỗ, rồi trải lên trên một lớp chăn bông, đặt Vương Hạo nằm trên đó, rồi để cho con ngựa kéo lên một gò núi nhỏ gần đó.

Đồi núi nhỏ này trụi lủi, không có một cành cây ngọn cỏ, vừa lúc không có che đi ánh nắng mặt trời. Vương Hạo nằm xuống chỗ này, bắt đầu nhắm mắt vận công.

Ánh nắng nóng bỏng làm cho Kim Yến Nhi ngồi cạnh chừng bên cạnh Vương Hạo cảm thấy choáng váng, nhưng Vương Hạo lại cảm thấy thoải mái khó có được. Thái dương chân hỏa tiến vào trong cơ thể hấn, tuy rằng trước sau như một đều đem kinh mạch của hấn mát xa, một cảm giác vừa đau vừa ngứa. Nhưng sau khi đau đớn đi qua, thì các vết thương bắt đầu chuyển biến tốt đẹp ..

Chương 12: Công Lực Tiến Nhanh

Sau khi mặt trời lặn xuống núi, cuối cùng thì Vương Hạo cùng tử trong trạng thái nhập định mà tỉnh lại. Hắn vừa mở mắt liền thấy vẻ mặt tiêu tụy của Kim Yến Nhi ở bên cạnh. Ánh nắng chói chang đối với Vương Hạo là một liều thuốc bổ, nhưng đối với Kim Yến Nhi mà nói, thì chính là một sự khổ hình ! Nhưng Kim Yến Nhi vẫn chung thủy ở tại nơi đây, khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn giờ đây đã đỏ bừng vì nắng.

Vương Hạo đau lòng, nói :

- Yến tử, làm sao muội một mực ở nơi này ? Muội không cần canh chừng cho ta !

Kim Yến Nhi cười cười, nói :

- Muội không sao. Muội nghe người ta nói, trong việc tu luyện kiên kỵ nhất là bị quấy rối, nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Nơi đây là vùng dã ngoại, vạn nhất nếu có một con rắn, con thằn lằn hay thỏ chẳng hạn chạy tới, quấy rối huynh thì không tốt. Tuy rằng muội không thể giúp huynh được cái gì, nhưng ở nơi này đuổi côn trùng cũng tạm được !

Vương Hạo sờ sờ đầu của nàng, nói :

- Đưa ngón, coi như có ở lại đây canh chừng ta, thì cũng phải tìm đồ che nắng gì chứ ! Nhìn người này, da cũng rám đen cả rồi !

Kim Yến Nhi bị Vương Hạo sờ đầu, có chút không vui, quay đầu tránh khỏi tay của Vương Hạo, nói :

- Đại ca chắc đã đói bụng rồi, thương thể của huynh còn chưa tốt, không nên cử động. Để muội đi tới xe ngựa lấy thức ăn.

Kim Yến Nhi uốn éo vài cái, hiển lộ những đường cong đã dần hình thành của mình, đi xuống đồi lấy thức ăn. Vương Hạo hần hần bản không phát hiện ra tâm tư của tiểu nha đầu này, hần chỉ thấy thân hình của Kim Yến Nhi xoay vòng, còn tưởng rằng do đường sơn đạo gấp ghe khó đi, tiểu nha đầu lại không cẩn thận nên vấp phải . Cho nên hần cẩn thận dặn dò một câu :

- Khi xuống núi cẩn thận một chút, kéo trượt chân đó !

Kim Yến Nhi âm thầm liếc mắt một cái, thầm nghĩ : " Đúng là đôi mắt quyến rũ cấp cho kẻ mù xem , đại ca ngu ngốc sao lại không hiểu phong tình gì cả ! "

Kỳ thật đây chính là chênh lệch tư tưởng của hai người. Vương Hạo từ trong hiện đại đi tới đây, trong mắt hần thì nàng chỉ là một tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi, căn bản là một đứa con nít. Nhưng trong con mắt của người xưa, thì nàng chính là một cây vạn cảnh đào sắp thành thực rồi. Cho nên nam nhân khác nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp của Kim Yến Nhi đều chảy nước miếng rờn rờn, còn Vương Hạo chỉ sờ đầu nàng mà thôi, làm cho tiểu nha đầu vô ích lộ ra eo nhỏ xinh xắn.

Vương Hạo vốn chuẩn bị đi một chuyến đi dài, cho nên mang theo thức ăn không ít. Kim Yến Nhi đem một thức ăn, hai người ở trên đỉnh đồi ăn no bụng. Vương Hạo ở trên đỉnh đồi cũng không có tiện cho lắm, cho nên Kim Yến Nhi quay trở lại đem chăn bông lên, lấy trời làm mùng lấy đất làm giường mà ngủ. Ít ra chăn bông cũng mang theo quá nhiều, chứ không ban đêm gió bắc thổi thì cả hai không thể chịu nổi.

Cứ như thế hai người sống ở đỉnh đồi qua ba ngày, liên tục ba ngày phơi nắng cũng khiến cho năng lượng trong người Vương Hạo sung túc, nội thương dùng một tốc độ khôi phục bằng mắt thường có thể thấy. Sau đó, cả hai còn muốn tiếp tục đi. Nhưng Vương Hạo lo lắng sợ gặp phải Mộc Cao Phong nên đi chuyển không còn đơn giản nữa. Vạn nhất bị hần đuổi theo, lúc đó cũng không dễ dàng mà đuổi hần đi nữa.

Tự một mình không thể nào nghĩ ra biện pháp nào tốt, Vương Hạo bèn gọi Kim Yến Nhi tới, cả hai cùng nhau thương lượng. Vương Hạo muốn đổi con đường đi khác, nhưng lập tức hần bị Kim Yến Nhi bác bỏ, nói rằng nếu đổi đường đi cũng chỉ có thể dọc theo đại lộ mà đi. Chỉ cần ở ven đường Mộc Cao Phong hỏi thăm nghe ngóng thì có thể tìm ra tung tích hai người bọn họ. Dưới tốc độ của khoái mã đuổi theo, cả hai vẫn thoát không được hần. Vương Hạo đề nghị hóa trang thì nàng liền nói, dù hóa trang ra sao , bọn hần cũng chỉ có hai người. Chỉ cần Mộc Cao Phong cẩn thận một chút, cũng không khó phát hiện ra.

Không còn cách nào nữa, Vương Hạo đành nhờ Kim Yến Nhi nghĩ kế. Kim Yến Nhi nghĩ nghĩ một chút, nói :

- Không bằng như vậy, võ công của đại ca ngày tiến ngàn dặm. Sao huynh không ở lại chỗ này tu luyện vài ngày, chờ sau khi công lực tiến lên một bước còn lo chuyện đi đường nữa sao ?

Vương Hạo lắc đầu nói :

- Không được, chất độc trên người của muội càng sớm giải quyết thì càng tốt. Để thời gian càng kéo dài, thì quá trình trị liệu lại càng thêm khó .

Kim Yến Nhi cười nói :

- Chất độc trên người của muội đã hơn bốn năm rồi, đã sớm thấm vào trong xương cốt. Trước tiên mười ngày nửa tháng cũng không tốt lên được bao nhiêu cả. Đại ca, muội biết huynh lo lắng cho muội, nhưng vạn nhất để Mộc Cao Phong đuổi tới, lúc đó huynh không có một chút khả năng đánh trả hấn, còn muội chỉ là một cô gái nhỏ yếu, không biết kết cục sẽ bị thảm tới mức nào. Chẳng phải so với chất độc trên người muội nghiêm trọng hơn, đứng không ? Đại ca, huynh nghe lời của muội đi !

Đối với cảm giác vô lực khi đứng đối diện với Mộc Cao Phong, Vương Hạo hấn không muốn gặp lại nữa. Rơi vào đường cùng, Vương Hạo đành phải đáp ứng ở lại nơi này tu luyện cho tốt, tranh thủ đem Liệt Nhật Thần Công đề thăng lên một tầng cảnh giới . Nói vậy, cho dù Mộc Cao Phong lại đến thì hấn cũng có khả năng liều mạng.

Nhưng Vương Hạo lại không biết, thật ra Kim Yến Nhi cũng có một chút tâm tư của riêng mình. Mười ba năm trước kia, nàng luôn luôn phải chịu đựng nhần nhục, hoặc là lo lắng cho sinh mạng của người nhà. Chỉ trong thời gian ba ngày này, nàng trải qua cực kỳ thoải mái. Cuộc sống như thế mới làm cho nàng vui vẻ, mỗi ngày ngồi bên người Vương Hạo canh chừng cho huynh ấy, nhìn thấy huynh ấy, nhớ kỹ huynh ấy. Tiểu nha đầu cực kỳ thỏa mãn, ước gì cuộc sống cứ như vậy lâu hơn một chút.

Nhưng mà Vương Hạo lại không giống với Kim Yến Nhi, hiện tại tâm nguyện lớn nhất của hấn chính là giải trừ chất độc trên người nàng. Vì có thể mau chóng lên đường, nên mỗi ngày hấn đều liều mạng mà luyện công. Mỗi ngày khi mặt trời mọc hấn liền bắt đầu luyện công, cho tới khi mặt trời lặn về tây mới thôi. Hấn càng liều mạng như vậy, thì chân khí trong cơ thể lại càng lớn mạnh hơn. Mà chân khí rất nhanh lớn dần, cũng làm cho sự thống khổ bị thiêu đốt càng thêm gấp mấy lần. Nếu không phải từ lúc đầu tu luyện , kinh mạch của hấn đã được rèn luyện mạnh mẽ hơn người thường. Chỉ sợ hấn đã sớm không chống đỡ được.

Mặt khác, khiến cho Vương Hạo vui vẻ chính là, Kim Yến Nhi quả nhiên học rộng tài cao. Quyền bí tịch kia Vương Hạo xem không hiểu, trải qua sự giải thích của Kim Yến Nhi làm cho Vương Hạo cảm giác trở nên thông hiểu hấn. Nhưng mà những cấm kỵ trong sách nói tới làm cho kẻ luyện thành thần công trong u mê như Vương hạo nghe xong thì toàn thân đổ mồ hôi lạnh ! Hấn ngẫm lại lúc đó bản thân mình mạo hiểm tu luyện, nhưng lại tu luyện thành công. Vương Hạo thật sự là vạn phần cảm tạ thần tiên, phật tổ. Nếu không có bọn hấn phù hộ chi sự hiện giờ Vương Hạo đã sớm thành một đồng tro rồi !

Kim Yến Nhi học vấn tài tình, hoàn toàn hiểu mọi thứ ! Quyền bí tịch mà Vương Hạo xem vài lần không hiểu, sau khi Kim Yến Nhi xem qua một lúc, dĩ nhiên đã đem toàn bộ thuộc lòng ! Kể cả chiêu thức đao pháp, lộ tuyến vận hành nội công tất cả đều không sai một chút . Cái này làm cho Vương Hạo nảy sinh ra một ý niệm trong đầu, rõ ràng đem quyền bí tịch này phá hủy đi. Dù sao chỉ cần có Kim Yến Nhi bên mình, liền có thể học tập toàn bộ bí tịch rồi. Chẳng những có thể tùy thời học tập, mà còn có thể giải thích những nghi vấn. Có nàng bên cạnh, vậy còn mạng bí tịch theo chi nữa ?

Kim Yến Nhi mới vừa nghe được chủ ý này thì cực kỳ cao hứng. Có thể được Vương Hạo coi trọng như vậy , nàng cực kỳ vui mừng. Nhưng mà sau khi tiếp tục suy nghĩ, nàng vẫn phản đối nói :

- Đại ca, huynh tin tưởng muội như thế, muội tự nhiên rất cao hứng. Nhưng mà huynh cũng biết bản thân của muội, vạn nhất không có ai cứu được muội, lỡ như một ngày nào đó muội tái phát thì phải làm sao bây giờ ? Theo ý của muội, đại ca huynh vận dụng công phu đó, nên mang theo bí tịch theo, đó mới là sự bảo đảm nhất.

Wương Hạo không vui vẻ, nói :

- Muội nói cái gì mà ngốc thế ! Ai nói độc của muội không trị khỏi ? Thiên hạ không có độc này không chữa khỏi, chỉ cần có cách chữa trị, ca ca liền sẽ chữa khỏi cho muội !

Nói xong, Vương Hạo liền lấy bí tịch ra, hấn muốn xé nát quyển sách này, một lòng kiên định cứu sống Kim Yến Nhi. Nhưng làm cho Vương Hạo kinh ngạc chính là giấy của quyển bị tích không biết dùng từ vật gì tạo thành, lấy công lực hiện tại của hấn cũng không thể nào xé nát được !

Kỳ thật cũng không có gì kỳ lạ cả, lúc trước khi Vương Hạo lấy được bí tịch thì cỗ thi thể nọ chỉ còn lại bộ xương khô, ngoại trừ một chút vàng bạc và thanh trường đao cùng quyển sách này ra thì những thứ còn lại đều nát bét cả. Có thể thấy được chất lượng quyển sách này cực kỳ phi thường.

Wương Hạo không thể xé rách bí tịch, Kim Yến Nhi liền chấn động vội vàng đoạt lấy. Vương Hạo sợ làm bị thương nàng, nên đành để nàng đoạt lấy. Kim Yến Nhi đem bí tịch ôm vào trong lòng, khòic nức nở nói :

- Đại ca, muội biết huynh tốt với muội, có thể thế nhưng huynh không được phá hủy bí tịch chứ ! Được rồi, sau này bí tịch để cho muội cất giữ, có nghi vấn gì thì huynh hỏi muội, được không ?

Lúc này đây hai người tranh đoạt, quan hệ càng thêm thân mật. Kim Yến Nhi vất óc tìm kế giải thích từng chữ trên bí tịch, cố gắng mang tới sự an toàn cho Vương Hạo, tiến cảnh càng nhanh hơn nữa. Dưới sự trợ giúp của nàng, chẳng những nội lực của Vương Hạo đột nhiên tăng mạnh mà đối với lý giải về đao pháp cũng tiến thêm một tầng nữa, ngay cả cuồng phong thân pháp vô pháp tu luyện cũng có sự đột phá.

Cuồng phong thân pháp, danh như ý nghĩa, thân pháp bất chước cuồng phong, chú ý tới sự mạnh mẽ của bão táp, bề gãy nghiền nát. Nhưng nếu bị cường địch ngăn cản thì có thể tránh nặng tìm nhẹ, linh hoạt ứng phó. Sau khi trong người có chút thành tựu về thân pháp, Vương Hạo cảm thấy được võ công của mình có sự tiến bộ nhảy vọt, so sánh với trước kia ít nhất mạnh hơn ba lần.

Cứ như vậy sau khi ở trong núi gần một tháng trời, Liệt Nhật Thần Công của Vương Hạo cũng đột phá tầng thứ hai. Khi hấn đem nội lực chuyển tới

trường đào, thì trên trường đào không còn ngọn lửa di chuyển mà biến thành một thanh sắt đỏ rực ! Bốn phía nhiệt độ cao vọt, lá cây gần đó đều héo úa, rồi bốc cháy hết . Đối mặt với khí thế như thế, chỉ sợ không còn đến vài người có thể bình chân như vại. Chỉ cần đối thủ càng khiếp sợ thì võ công càng phát huy ra mạnh mẽ, cơ hội chiến thắng của Vương Hạo cũng nhiều hơn vài phần. Sau khi võ công tiến nhanh, lòng tin của Vương Hạo tăng vọt, hẳn tự tin nếu gặp lại Mộc Cao Phong thì ít nhất có thể cùng hắn đánh ngang tay !

Nếu võ công đã bảo đảm, Vương Hạo cũng không muốn chờ đợi thêm nữa, sau khi thu dọn xong liền cùng với Kim Yến Nhi đi khỏi sơn cốc này. Trong một tháng này, lương khô thịt khô mà bọn hắn mang theo đã hết sạch. Ít nhiều thì Kim Yến Nhi từ nhỏ đã sống trong đói khổ, nên thỉnh thoảng lấy vài quả rừng ăn tạm qua ngày. Bằng không bọn hắn đã sớm chết đói rồi.

Xe ngựa lại ra đi, hai con ngựa bị nhốt lâu như vậy liền không chịu đựng được nữa, vừa lên đại lộ thì cả hai con ngựa còn không chờ Vương Hạo giơ roi liền tung vó chạy đi. Làm cho tên tài xế gà mờ Vương Hạo này phải luống cuống tay chân một hồi. Bất quá hẳn dù gì cũng là người giang hồ, sức lực cùng tốc độ phản ứng không tệ, cho nên mới không xảy ra nguy hiểm gì cả. Qua một thời gian sau, dần dần Vương Hạo cũng mò ra cách thức , lúc này mới đem xe ngựa chạy ổn định lại.

Khoái mã một đường tung vó, chưa tới một canh giờ thì đã đi tới một trấn nhỏ. Vương Hạo cùng Kim Yến Nhi ở trong đây ăn một bữa, lại bổ sung thức ăn nước uống. Cả hai không cần nghỉ ngơi mà tiếp tục lên đường. Nhưng mà Kim Yến Nhi lại phát hiện, phương hướng mà bọn hắn đi không còn là hướng đông nữa mà biến thành hướng đông nam. Điều này làm cho Kim Yến Nhi rất kỳ quái, hỏi Vương Hạo :

- Đại ca, chúng ta không đi kinh thành sao ?

Wương Hạo cười ha ha , nói :

- Không đi kinh thành, bởi vì ta biết ở Khai Phong có một vị thần y, được người xưng tụng là thiên hạ đệ nhất danh y ! Chính là danh y " Giết một người cứu một người " Bình Nhất Chi !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Âu Đả Trong Khách Điểm.

Wương Hạo đổi hướng đông nam mà đi, đi liên tục hơn mười ngày, Mộc Cao Phong cũng không còn xuất hiện. Cũng không biết là bọn hắn tránh trong núi hơn một tháng làm cho Mộc Cao Phong mất đi kiên nhẫn, hay là bọn hắn đột nhiên đổi hướng là cho Mộc Cao Phong truy tìm không được. Dù sao thì mấy ngày này đúng ra rất bình an.

Thời gian yên ổn càng lâu, thì càng dễ dàng sinh ra tư tưởng mất cảnh giác. Hôm nay, hai người Vương Hạo đi tới cổ đô Trường An, tuy rằng đây không còn phồn hoa như thời Hán Đường, nhưng so với Lan Châu thì cường thịnh không biết gấp bao nhiêu lần. Đây là lần đầu tiên Kim Yến Nhi thấy đô thị phồn hoa như vậy, Vương Hạo cũng lần đầu tiên thấy một thành thị thời cổ đại. Cho nên cả hai đều rất hưng phấn, quyết định dừng ở đây vài ngày, đi chơi vui vẻ một hồi.

Bọn hắn đi tới một gian khách điểm ở trọ lại, Kim Yến Nhi thay đổi một thân nam trang. Lúc này hai người nắm tay đi trên đường cái, du lịch ngắm cảnh. Đối với hai người mà nói, Trường An rất phồn hoa, có rất nhiều thứ làm cho cả hai thấy mới mẻ, kết quả cả hai đi ngắm cảnh cho tới tận trời tối. Lúc này cả hai đều có chút mệt mỏi, liền quay về khách điểm nghỉ ngơi.

Bởi vì đi chơi mệt mỏi, cả hai vừa nằm xuống gối là ngủ ngay. Cho tới nửa đêm, Vương Hạo đang ngủ thì đột nhiên nảy sinh ra một cảm giác nguy hiểm, lập tức hấn mở to mắt, xoay người ngồi dậy. Ngẩng đầu vừa nhìn, liền phát hiện trong phòng có một bóng người đang đứng ! Điều này làm cho Vương Hạo chấn động, đối phương nếu thừa dịp lúc hắn ngủ mà ra tay thì chỉ sợ tính mạng của hắn khó giữ được ! Thế nhưng hắn không biết, đối phương cũng đang chán nản, như thế nào vừa vào đã bị phát hiện chứ ?

Wương Hạo trải qua nhiều lần sinh tử, rất nhanh liền trấn tĩnh lại, trầm giọng hỏi :

- Bằng hữu là ai ? Đêm khuya tới chơi không biết cần gì ?

Bóng đen nọ nở nụ cười hắc hắc cực kỳ quỷ dị, nói :

- Vương thiếu hiệp thật sự là người mau quên a, nhanh như vậy đã đem lão hủ quên rồi !

Wương Hạo nghe thấy giọng nói này liền lập tức đưa tay bắt lấy trường đao dưới gối, nguyên lai kẻ này chính là người hắn luôn đề phòng - Mộc Cao Phong ! Không nghĩ tới hôm nay vừa lơ lửng thì đã bị hắn viếng thăm . Hiện giờ tuy rằng võ công của Vương Hạo tiến nhanh, nhưng như cũ cũng không nắm chắc thắng được người này, làm sao Vương Hạo không khẩn trương chứ ?

Mộc Cao Phong thấy Vương Hạo đưa tay nắm đao, lại cười to một trận, nói :

- Vương thiếu hiệp không cần khăn trương, ta muốn lấy mạng của ngươi cũng không cần chờ ngươi tỉnh. Chúng ta quay về chuyện chính, mục đích của ta ngươi cũng sớm biết, hiện tại chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện rồi chứ ?

Vương Hạo nói :

- Mộc Cao Phong, lão còn chưa tỉnh ngủ sao ? Lão muốn bí tịch chẳng lẽ ta lại đem cho lão ? Lão nằm mơ đi !

Mộc Cao Phong cũng không tức giận, lắc đầu nói :

- Ta còn cho rằng Vương thiếu hiệp là người thông minh, không nghĩ tới vẫn còn gà mờ quá. Muội muội bảo bối của ngươi lâu như vậy còn không lên tiếng, không lẽ ngươi không thấy kỳ lạ sao ?

Hắn vừa nói xong, cửa phòng đã bị đánh mở, một bóng người cao lớn xuất hiện trước cửa, trong ngực hắn đang ôm lấy một bóng người nhỏ xinh, nhưng mà bóng người nhỏ xinh ấy đang mềm nhũn, vừa nhìn cũng biết là đã bất tỉnh. Không cần nghĩ, Vương Hạo vừa nhìn thấy thân ảnh chỉ biết hắn là người phòng bên của Kim Yến Nhi !

Sau đó, Vương Hạo cũng tỉnh táo lại, nói :

- Mộc Cao Phong, tốt xấu gì ngươi cũng là cao thủ thành danh trên giang hồ nhiều năm. Thế mà lại đem phụ nữ trẻ em ra cưỡng bức ta, ngươi không biết xấu mặt sao ?

Mộc Cao Phong không thêm đề ý chút nào, nói:

- Xấu mặt ? Vì sao lại xấu mặt ? Chỉ cần võ công của ta mạnh mẽ hơn, ai dám nói thế ? Người nào không phục, ta giết chết hắn ! Tiểu tử, cói gọi là thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội ! Ngươi cùng muội muội của ngươi tuổi đời còn trẻ, niên kỷ còn dài. Ta khuyên ngươi tốt nhất đem bí tịch giao ra đây, không cần vì chính mình mà tính mạng của muội muội người cũng đánh mất !

Vương Hạo trầm ngâm một lúc lâu, rốt cục cũng cắn răng, nói :

- Mộc Cao Phong, giống như ngươi nói, thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội. Đại Mạc Dao Quyết ở trong tay ta lâu như vậy, ta cũng tu luyện một phần, coi như ta chịu đưa cho ngươi bản bí tịch thì ngươi sẽ buông tha cho ta sao ? Chỉ sợ bí tịch vừa tới tay ngươi liền giết ta diệt khẩu chứ gì ? Ta chỉ có thể bảo vệ tính mạng của mình trước rồi nói sau, cho dù muội muội của ta bị giết, tương lai ta sẽ báo thù cho nàng ! Cho nên vẫn bói cáo từ !

Nói còn chưa xong, Vương Hạo liền hướng cửa sổ chạy trốn, nhảy xuyên qua cửa sổ mà chạy. Mộc Cao Phong trăm triệu không ngờ tới Vương Hạo gặp phải cường địch ngay cả tính mạng mình không quan tâm nữa, vậy mà lần này lại không đánh mà chạy ! Điều này làm cho hắn rất là lo lắng, không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng phi thân đuổi theo, đưa tay bắt lấy mắt cá chân của Vương Hạo.

Một trào này của Mộc Cao Phong thể hiện thân phận cao thủ nhất lưu của hắn, mặt sau hắn còn dấu điểm một hậu chiêu. Vô luận là Vương Hạo né tránh hay là phản kích, hắn vẫn có biện pháp đối phó. Đáng tiếc hậu chiêu còn chưa sử dụng ra, chỉ một trào đơn giản đã bắt vừa vặn ! Mộc Cao Phong cũng không nghĩ tới lại đơn giản như vậy, hắn mừng rỡ vốn muốn đem nội lực đưa vào trong cơ thể Vương Hạo, chấn động tạng phủ của hắn để cho hắn bị nội thương. Rồi sau đó lại dùng lực kéo, Vương Hạo chắc chắn sẽ bị kéo ngược về !

Nhưng mà ám chiêu của Vương Hạo lại ở phía sau xuất ra, nương theo lực đạo thu hồi của Mộc Cao Phong mà lập tức tập kích vào lòng ngực của hắn, sau đó trường đao xoay ngược lại từ dưới xương sườn đâm ra ngoài ! Lúc này Mộc Cao Phong hối hận không kịp, biết rõ Vương Hạo là một con sói liêu mạng, làm sao lại còn cho hắn cơ hội chứ ? Nhưng lúc này muốn nói gì cũng đã chậm rồi, Mộc Cao Phong cũng chỉ hét to một tiếng, song chưởng cùng xuất, vỗ mạnh vào lưng Vương Hạo.

Sau lưng Vương Hạo bị vỗ hai chưởng, cả người giống như trái banh cao su bị ném ra xa mười trượng, đánh vỡ cửa sổ bay vào bên trong trang viên ! Người hắn còn giữa không trung, máu tươi điên cuồng phun trào ra. Thân hình Vương Hạo bay theo một đường cong parabol ra ngoài, phía sau còn lưu lại một cầu vồng bằng máu !

Mà Mộc Cao Phong thì cũng không chịu đựng nổi, bởi vì một đao kia của Vương Hạo đâm ra cực kỳ bí mật, chờ tới khi Mộc Cao Phong phát hiện thì đã không còn kịp rồi. Sườn phải của hắn bị đâm trúng một đao, xương sườn cũng gãy ba cái, nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng. Hơn nữa, luồng nội lực nóng rực của Vương Hạo từ miệng vết thương đi vào trong cơ thể hắn, làm cho Mộc Cao Phong cảm giác ngũ tạng lục phủ như bị đặt trong một lò lửa mà thiêu đốt vậy !

Hai người giao thủ với nhau một chiêu, kết quả lưỡng bại câu thương. Tuy rằng tổn thương của Vương Hạo nặng hơn một ít, nhưng Mộc Cao Phong cũng bị thương không nhẹ, hắn bung dưới xương sườn chậm rãi ngồi xuống đất, tay kia thì run run tìm thuốc trị thương.

Chính là lúc này, người vạm vỡ đang bắt cóc Kim Yến Nhi bỗng cười ha ha, nói :

- Thật sự là ông trời cũng giúp ta ! Mộc huynh, nguyên lai ngươi cũng có ngày hôm nay !

Đại hán vừa nói những lời này ra, sắc mặt trắng bệch của Mộc Cao Phong lại càng thêm trắng, hắn cố nén đau xót, quay đầu nhìn đại hán, nói :

- Đồng huynh đệ, đây là ý gì ? Hiện tại không phải lúc nói giỡn đâu !

Đại hán cười lạnh nói :

- Ta không muốn nói chơi với ngươi, Mộc huynh, những năm gần đây ta theo ngươi là tội tở, ra không ít sức lực, nhưng tiên nghi lại không chiếm được nhiều, ưu đãi luôn bị ngươi độc chiếm cả. Hôm nay, ta cũng nên mở hàng thôi ! Đại Mạc Dao Quyết kia từ lâu ta đã nghe danh, vừa lúc ta cũng dùng dao, ngươi để cho ta đi ! Mộc huynh, trước tiên ta tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương, sau vài chục năm sau, huynh đệ sẽ tới đó tìm ngươi ! Ha ha ha Ngươi, Đi Chết Đi !

Theo sau tiếng quát to của đại hán, một quyền kinh cực lớn đâm thẳng tới Mộc Cao Phong ! Mộc Cao Phong bị trọng thương nặng, làm sao có thể chống đỡ được ? Hắn chỉ kịp nghiêng đầu thì bị quyền của đại hán đâm xuống vai. Một quyền này cực kỳ độc ác, xương vai của Mộc Cao Phong kêu lên "răng rắc" một tiếng, đã bị đánh nát như !

Nhưng Mộc Cao Phong há lại là người khoang tay chờ chết ?! Có lẽ cùng với Vương Hạo giao tiếp hắn cũng bị lây tính khí liều mạng, trong nháy mắt xương vai vỡ vụn, cổ tay của Mộc Cao Phong run lên, không biết từ đâu lấy ra một thanh tiểu đao sắc bén, từ dưới đâm lên, đánh vào vùng hạ bộ của đại hán !

Xương chậu là một trong những vùng tử huyệt cực kỳ trong yếu của con người, bây giờ lại bị đâm một dao, thì đại hán làm sao còn tốt nữa chứ ? Nhất thời cả người của hắn cứng ngắc, trong cổ họng phát ra tiếng "Ồi, Ồi", theo sau đó liền ngã xuống đất, run rẩy vài cái rồi khí tuyệt thân vong !

Đại hán đã chết, Vương Hạo thì bị trọng thương hôn mê, Mộc Cao Phong cũng bị thương nặng ở hai nơi, nằm ở một bên không đứng dậy nổi. Qua một hồi lâu, những người khác đều không đứng dậy được, nhưng Kim Yến Nhi từ trong hôn mê đã tỉnh lại. Nàng vừa tỉnh dậy, chỉ thấy trong ngoài phòng có vài người nằm la liệt, còn Vương Hạo thì còng bay vào bên trong việc. Từ trong phòng của hắn cho tới bên ngoài có một đường máu ! Cái này làm cho Kim Yến Nhi sợ hãi, hoảng sợ kêu lên một tiếng, bỏ nhào vào trong lòng Vương Hạo khóc rống lên !

Nước mắt giọt lớn giọt nhỏ đều rơi xuống trên mặt Vương Hạo, làm cho Vương Hạo dần dần tỉnh lại, ánh mắt lờ mờ mở ra. Trước tiên hắn phun ra một búng máu, đem quần áo trên người Kim Yến Nhi nhuộm thành màu đỏ. Kim Yến Nhi thấy Vương Hạo tỉnh lại, vui vẻ gọi lên :

- Đại ca, huynh cảm thấy thế nào ? Muội ... muội nên làm gì bây giờ ?

Vương Hạo thấy Mộc Cao Phong cùng đại hán kia ngã xuống trong vũng máu, lúc này mới thở dài một hơi, nói :

- Không có việc gì, ta ... không chết được . Yến tử, muội đi ... đi giết Mộc ... Mộc Cao Phong, bằng không ta sau này chúng ta ... sẽ không không sống tốt . Nhớ kỹ, không cần, đi đến gần hắn .

Kim Yến Nhi đáp ứng một tiếng, liền đi tới Mộc Cao Phong. Lúc này Mộc Cao Phong nằm trên mặt đất không động dậy, mắt thấy Kim Yến Nhi từng bước đi lại gần, hắn chỉ cảm thấy nàng không chỉ là một cô gái xinh đẹp, mà còn là một tử thần ! Cho tới bây giờ Mộc Cao Phong không nghĩ tới, chính mình lại bị một cô nương không biết võ công bức chết !

Có thể Mộc Cao Phong cũng không chịu chết đi như thế, hắn không tin thiếu nữ này trong tình huống không tiếp cận hắn mà có thể giết chết hắn, cho nên hắn đang chờ đợi, chờ sau khi Kim Yến Nhi đi tới gần liền liều mạng dùng chút hơi tàn mà giết chết nàng ! Cho dù sau đó cũng sẽ chết, nhưng hắn cũng muốn mang theo một người đem lưng !

Nhưng thật không nghĩ tới, Kim Yến Nhi cực kỳ nghe lời Vương Hạo, đứng ở đó nghĩ nghĩ, sau đó đem một ngọn đèn cầm lại đây. Nàng đứng xa vài bước, đem dầu hỏa gội lại. Mộc Cao Phong thấy thế, nhất thời lòng chết lặng. Trên người hắn bị dội dầu hỏa, chỉ cần một đốm lửa thì Tái Bắc Danh Cồng Mộc Cao Phong hắn sẽ bị chết cháy ! Điều này làm cho trong lòng Mộc Cao Phong cảm thán : " Không nghĩ tới Mộc Cao Phong ta một đời anh hùng, thế nhưng lại chết trong tay người con gái yếu đuối, thật sự là trời ca không có mắt a ! "

Mộc Cao Phong nhắm mắt lại chờ chết, nhưng hắn chờ cả nửa ngày cũng không thấy trên người bốc cháy . Mộc Cao Phong chờ tới mức không còn kiên nhẫn, trợn mắt lên nhìn, chỉ thấy Kim Yến Nhi vẫn cầm ngọn đèn trong tay, biểu hiện trên mặt biến hóa, trong chớp lát thì thống hận, chớp lát thì không đành lòng. Cánh tay cầm ngọn đèn vẫn duy trì tư thế ném ra, nhưng cuối cùng nàng vẫn không ném được !

Đấu tranh một hồi lâu, rốt cục Kim Yến Nhi cũng không hạ thủ được, ném ngọn đèn sang một bên, khóc chạy về bên người Vương Hạo, nói :

- Đại ca, muội ... muội ... muội thật sự vô dụng, muội không ra tay được .. ô ô ...

Vương Hạo thở dài một tiếng, nói :

- Yến tử là một cô gái thiện lương, không đành lòng giết người thì cũng không có gì sai. Không ra tay được thì coi như xong, muội kêu người đem xe ngựa tới, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này !

Người hầu bàn cũng khách nhân khác trong khách điểm đã sớm bị ầu đả trong phòng Vương Hạo dọa bể mật, mặc cho Kim Yến Nhi kêu như thế nào cũng không có ai ra giúp đỡ. Bất đắc dĩ nàng đành phải đem xe ngựa kéo lại đây, sau đó khó nhọc bế Vương Hạo lên xe.

Xe ngựa chậm rãi rời đi, lúc này Mộc Cao Phong nằm trên mặt đất mới hoàn toàn yên lòng, xem ra lần này đã thoát được một mạng. Đã không còn uy hiếp gì nữa, tâm thần của Mộc Cao Phong cũng buông lỏng, lập tức hôn mê bất tỉnh

Chương 14: Khai Phong .

Vương Hạo nằm trong xe ngựa, không đợi tới khi ra khỏi thành Trường An, lại một lần nữa ngất đi. Sau khi tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ở trong một gian phòng, trên người đắp một chăn bông rách nát, cái chăn này cũng không biết mua từ năm nào rồi, cực kỳ nặng nề, làm cho hắn thiếu chút nữa ghét thở !

Đang lúc Vương Hạo buồn bực đây là nơi nào, thì rèm cửa được vén lên, Kim Yến Nhi mặc áo vải thô, bưng một bát súp to đi tới. Trong chén chính là món cháo thịt mà nàng tỉ mỉ chế biến.

Tuy rằng Kim Yến Nhi chỉ mặc áo vải thô, nhưng chính vì y phục sơ sài như thế làm toát lên một cảm giác thanh tú tuyệt luân. Vương Hạo thấy bộ dáng của nàng, trong lòng tán thưởng : " Cô gái nhỏ này, chờ tới khi trưởng thành cũng không biết mê hoặc bao nhiêu nam nhân nữa ! "

Kim Yến Nhi vừa vào nhà, thấy Vương Hạo tỉnh lại, nhất thời vừa mừng vừa sợ, tranh thủ đem bát súp to để sang một bên, bỏ nhào tới cầm lấy cánh tay của chàng, trong đôi mắt nước mắt doanh tròng, nói :

- Đại ca, rốt cuộc huynh cũng tỉnh lại !

Vương Hạo mỉm cười, nói :

- Huynh đã sớm tỉnh rồi, huynh đói chết đi được. Đúng rồi, đây là nơi nào, huynh hôn mê bao lâu rồi ?

Kim Yến Nhi lau nước mắt, nói :

- Nơi này là một thôn nhỏ không xa thành Trường An, lúc ấy huynh bất tỉnh, xe ngựa lại rất xóc nảy. Nên muội đành phải, .. ở lại trong thôn nhỏ này, cho huynh dưỡng thương. Từ đêm đó đến giờ đã qua năm ngày, muội còn tưởng huynh vẫn chưa tỉnh lại, cho nên sợ muốn chết !

Vương Hạo cười nói :

- Tốt rồi, muội xem muội kìa, vừa khóc vừa cười, người không biết còn tưởng muội bị tâm thần nữa !

Kim Yến Nhi kỳ quái hỏi :

- Bệnh tâm thần ? Bệnh tâm thần là gì ?

Vương Hạo không ngờ mình lại dùng từ hiện đại, đành trả lời có lệ :

- Chính là một đứa ngốc đó. Đúng rồi, bên ngoài thời tiết thế nào rồi ? Nếu như có ánh nắng thì đem huynh ra phơi nắng đi !

Kim Yến Nhi bị Vương Hạo chuyển đề tài, nói :

- Đúng đúng, được rồi. Muội làm sao lại quên chuyện này chứ ? Mấy ngày hôm trước huynh bất tỉnh nhân sự, không thể vận công. Nay huynh tỉnh lại, tự nhiên phải phơi nắng. Bất quá, trước khi phơi nắng, đại ca phải uống hết bát cháo cái đã .

Nói xong, nàng liền đem bát súp lớn bưng lại. Vương Hạo chỉ cảm thấy trong bụng đói meo, nhìn thấy cháo thịt thì tiếng ừ ừ vang lên. Kim Yến Nhi mỉm cười, ngồi bên cạnh Vương Hạo, từng muỗng từng muỗng đút cho hắn ăn. Nhìn thấy Kim Yến Nhi cẩn thận, vẻ mặt tràn đầy vui sướng, Vương Hạo cảm thấy mình cũng quá may mắn, nhất được một cô muội muội, không ngờ lại hoàn mỹ như thế.

Sau khi uống xong bát cháo thịt, Kim Yến Nhi nói :

- Đại ca, huynh mới vừa tỉnh lại, không nên ăn nhiều quá. Trước cứ ăn nhiều đó đi, đợi tới buổi tối muội lại cho huynh dùng bữa tối tiếp. Hiện tại, huynh nên ra phơi nắng nhi ! Huynh nằm tạm xuống, muội kiếm người hỗ trợ .

Nói xong, Kim Yến Nhi nhanh chóng ra khỏi phòng, không đầy một lát sau, liền dẫn theo ba thôn phụ trẻ tuổi lực lưỡng, phân phó nói :

- Các người, đem đại ca của ta nâng ra bên ngoài phơi nắng mặt trời, cẩn thận một chút, đại ca của ta có thương tích trong người, đừng làm đau hắn !

Ba thôn phụ nọ tuân lệnh, nói :

- Được mà, Yến tử muội cứ yên tâm đi, chúng ta cam đoan hầu hạ đại ca của các người cực kỳ thoải mái khoan khoái !

Ba đại nam nhân bị Kim Yến Nhi sai bảo, liền nâng Vương Hạo lên như đang cầm trên bảo vậy, đặt ở trong sân. Sau khi sắp đặt đầu vào đó, Kim Yến

Nhi liền phát phát tay nói :

- Tốt lắm, không còn chuyện của các người nữa. Các người trở về đi .

Ba người " ân " một tiếng, ngay cả một câu vô nghĩa cũng không dám nói. Tất cả dùng vẻ mặt luyến tiếc rồi đi, lúc đi còn cẩn thận đi từng bước. Điều này làm cho Vương Hạo âm thầm bật cười, trêu chọc Kim Yến Nhi nói :

- Ta nói muội muội này, ta không phải trở thành tai họa của mọi người chứ ? Muội xem ba tên kia, đều nhanh chóng trở thành nô lệ của người rồi.

Kim Yến Nhi khinh thường nói :

- Ba người bọn hắn tự nguyện làm thế mà, đâu có liên quan gì tới muội ? Muội xem thường nhất là nhìn thấy nam nhân động tay động chân với nữ nhân, không gọi bọn hắn tới sai sử thì gọi ai đây ?

Vương Hạo nghe xong lời của nàng, không khỏi vì ba người trẻ tuổi nọ mà bi ai, bọn hắn gặp được Kim Yến Nhi nhất định không thể nào có kết quả. Bất quá việc này hắn không có quan tâm, chỉ quan tâm mình Kim Yến Nhi là được ! Sau khi cảm khái một chút, liền đem chuyện này ném sang một bên, bắt đầu chuyện tâm luyện công chữa thương.

Lúc này, tổn thương của Vương Hạo so với lần trước còn nặng hơn, cho dù công năng chữa thương của Liệt Nhật Thần Công siêu phẩm, nhưng cũng phải qua mười ngày nửa tháng mới bình phục hơn phân nửa. Cũng may trong thời gian này trôi qua yên bình, không có người nào tới quấy rầy cả. Tuy rằng thương thế của Mộc Cao Phong nhẹ hơn so với Vương Hạo, nhưng tốc độ khôi phục lại kém xa Vương Hạo. Hiện giờ có thể hắn đang ở một chỗ nào đó chữa thương rồi cũng nên.

Tuy rằng vẫn chưa chữa trị hoàn hảo, Vương Hạo cũng không muốn chờ lâu thêm nữa, liền muốn cùng với Kim Yến Nhi lên đường đi Khai Phong. Kim Yến Nhi thấy thương thế của hắn chưa khỏi hoàn toàn, tự nhiên không đồng ý. Nhưng cho dù nàng khuyên thế nào thì Vương Vẫn vẫn không đồng ý, cuối cùng chỉ dựa theo ý tứ của hắn , vội vàng lên xe ngựa đi tới Khai Phong. Trước khi đi, cả hai cũng để lại không ít tiền tài cho thôn nhỏ này, làm cho mọi người ở đây rất hài lòng. Chỉ có ba thanh niên nọ đi theo phía sau họ một hồi mười tám dặm tiễn đưa, cuối cùng vẫn là Kim Yến Nhi không kiên nhẫn mà phát hỏa, nên mới đem ba người bọn họ đuổi chạy trở về.

Lần này ra đi, Vương Hạo đã rút ra kinh nghiệm, mặc kệ đi tới chỗ nào, mặc kệ ở chỗ nào, thủy chung vẫn duy trì cảnh giác, e sợ lại bị người phục kích. Gặp được thành thị phồn hoa cũng không tiếp tục lang thang nữa.

Hơn nữa, việc tu luyện của Vương Hạo không bao giờ gián đoạn, trong lúc đi đường cũng luôn nằm trên trần xe ngựa mà phơi nắng. Qua một thời gian dài thì Vương Hạo cũng tập thành thói quen, chính là chân khí trong cơ thể tùy lúc tùy nơi vẫn lưu chuyển trong thân thể, cho dù là trời đầy mây hoặc là ban đêm, không ngừng rèn luyện. Việc tu luyện siêng năng như thế, làm cho nội lực của Vương Hạo tăng trưởng nhanh chóng. Sau khi tới Khai Phong, chẳng những nội thương đã khỏi hẳn mà nội lực cũng được đề cao.

Hai người vừa tới Khai Phong, lập tức Vương Hạo muốn đi tìm Bình Nhất Chi. Nhưng diện tích thành Khai Phong không phải là nhỏ, muốn ở một nơi lớn như thế mà tìm người, cũng không có dễ dàng gì. Rơi vào đường cùng, hắn phải dùng tuyệt chiêu cuối cùng, chính là thấy ai cũng hỏi :

- Xin hỏi huynh đệ, có biết Bình Nhất Chi đại phu không ?

Một đường vừa đi vừa hỏi, đại đa số đều nói không biết, còn có một vài tên côn đồ thấy Vương Hạo là người ngoài mới tới, muốn tới lừa tiền hắn. Đáng tiếc Vương Hạo cũng biết được những kẻ lừa đảo qua TV, chỉ một chút quyền cước đã đuổi bọn chúng đi sạch. Nguyên lai thanh danh Bình Nhất Chi rất hiển hách, nhưng chỉ phần lớn là truyền lưu của người giang hồ với nhau, người bình thường thì không biết chút gì cả. Vương Hạo cứ gặp ai trên đường cũng hỏi, tự nhiên không thể tra rõ ràng rồi .

Đi lòng vòng trên đường cả nửa ngày, cũng không tìm được manh mối. Kim Yến Nhi nhô đầu từ trong xe ngựa ra, nói :

- Đại ca, nếu chúng ta đã tới Khai Phong, cũng không cần gấp gáp như vậy. Thần y Bình Nhất Chi cũng không chạy đi được đâu. Ta đói bụng rồi, tốt nhất tìm một chỗ ăn cơm trước đã đi !

Vương Hạo biết Kim Yến Nhi nói đói bụng chỉ là lấy cớ, nhưng thời gian cũng tới giờ ăn trưa, vì thế hắn vội vàng đem xe ngựa đi tới một cửa tửu lâu, đem xe ngựa giao cho tiểu nhị chiếu cố, mình cùng Kim Yến Nhi lên tầng hai của tửu lâu.

Tầng thứ hai của tửu lâu chính là một gian phòng thanh nhã, dưới sự dẫn dắt ân cần của tiểu nhị, hai người chọn một phòng ngồi xuống, thuận miệng gọi vài món ăn ngon miệng. Vương Hạo từ chỗ Hồ Mạnh lấy được được không ít tiền tài, vì vậy trong việc sinh hoạt sẽ không tự bạc đãi chính mình. Tiểu nhị thì thích nhất là những khách có tiền, hưng phấn kêu lên :

- Trên lầu nhã gian hai vị khách , rượu ngon đồ ăn ngon cứ việc đem lên ...

Tiểu nhị kêu xong, chỉ một lúc sau, mười mấy món ăn ngon như nước chảy bung lên. Nhiều đồ ăn như vậy ra trên bàn, đem cả cái bàn đều sắp đầy. Hai người Vương, Kim bất kể thế nào ăn cũng không vô. Kim Yến Nhi xuất thân nghèo khó, trước kia cũng từng khuyên Vương Hạo vài lần, nhưng Vương Hạo lại lơ đãng, có tiền mà không hưởng thụ, đem cho nữ nhân hết sập ? Đó chỉ là thói quen của những kẻ thổ tài chủ. Cái gọi là tiền tiêu hết sẽ có lại, chờ sau khi xài hết tiền trong tay, sẽ đánh cướp mấy tên làm giàu bất chính rồi chia cho người nghèo. Dần dần, Kim Yến Nhi cũng không kinh sợ những chuyện quái dị nữa.

Đồ ăn đem lên đầy đủ, Kim Yến Nhi im lặng ôn nhu thưởng thức. Nàng tiếp nhận năm năm huấn luyện, đã sớm đem một tiểu nha đầu nông thôn không

hiểu chuyện luyện thành một tiểu thư khuê các. Mà Vương Hạo lại một ly rồi lại một ly, ở trước mặt tiểu nha đầu này mà đùa cũng không đụng tới. Kim Yến Nhi nhìn bộ dáng của hắn, chỉ biết hắn đang phiền lòng vì không tìm được Bình Nhất Chỉ, vì thế khuyên bảo :

- Đại ca, muội nói tất cả sẽ không sao cả mà, chậm trễ mười ngày nửa tháng cũng không tính là gì. Bình thân y sớm muộn gì cũng tìm được, huynh cũng đừng sốt ruột nữa !

Vương Hạo thờ dài một tiếng, nói :

- Giải trừ chất độc trên người muội chính là nguyện vọng lớn nhất của huynh. Hiện giờ chúng ta đã tới Khai Phong, Bình thân y ở ngay trước mặt nhưng thủy chung không tìm thấy, huynh há không thể nôn nóng sao ? Muội muội, ta biết người thông minh, người thử nghĩ biện pháp làm sao nhanh chóng tìm thấy Bình thân y

Không đợi Kim Yến Nhi nói chuyện, một thanh âm cách vách truyền đến :

- Các người không cần tìm Bình Nhất Chỉ kia, hắn đã chết !

Nghe được câu này, cả Vương Hạo cùng Kim Yến Nhi đều là chấn động. Nhưng lập tức Vương Hạo liền phản ứng, không đến một tháng trước hắn vẫn còn cùng Mộc Cao Phong liều mạng quyết chiến, nói rõ ra thì Mộc Cao Phong còn không có được đến tin tức của Tịch Tà kiếm phổ. Theo như trong nguyên tác, hiện tại Bình Nhất Chỉ phải hoàn hảo chứ, lời của người ở bên cạnh chín thành không đáng tin

Cho nên Vương Hạo giương giọng , nói :

- Không biết vị bằng hữu bên kia cùng Bình thân y có thù hận gì ? Vô duyên vô cớ nguyên rủa người đã chết, cũng không quá quân tử đi chứ ?

Người nọ hừ lạnh một tiếng nói :

- Ta nói chết thì chết, các người không cần lo lắng tìm hắn, nếu như có bệnh thì nhanh chóng tìm danh y khác đi !

Vương Hạo lại cười ha ha , nói :

- Rốt cuộc thì các hạ cùng Bình thân y có cừ oán gì, hay là huynh muội chúng ta trong lúc vô ý đắc tội các hạ ? Nếu như có thù oán với Bình thân y, vậy liền tốt quá. Đã sớm nghe Bình thân y cứu một người giết một người, ta đang lo không biết giết người nào cho tốt, người đưa đầu tới cửa ! Ta sẽ bắt người làm quà gặp mặt, nói vậy Bình thân y sẽ thật cao hứng

Người nọ khinh thường nói :

- Tiểu tử khẩu khí thật lớn , đừng tưởng rằng luyện qua mấy thứ công phu là có thể hoành hành giang hồ, người còn kém xa lắm !

Vương Hạo nói : " Thế sao ? Ta đây cũng muốn lãnh giáo một chút ! " Lời còn chưa dứt, nhĩ gian bên cạnh đã bị một đao chém qua, một thanh trường đao tàn máu ra hơi nóng rực lửa phá vách tường mà đến, trực tiếp đâm thẳng người nọ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cầu Y

Nhĩ gian của tửu lâu này đều dùng một tấm ván ngăn cách với nhau. Một đao của Vương Hạo phách tới thì tấm ván gỗ làm sao chống đỡ được ? Giống như trước mặt không có gì cản trực tiếp đâm tới trước mặt người nọ.

Người bên vách kia, là một thư sinh mặc bộ quần áo rách rưới, tuy rằng ngồi trong phòng trang nhã, trước mặt bày bốn món ăn, một hũ rượu đục, rượu không lọc. Thấy một đao của Vương Hạo phá tường mà đến liền hét lớn :

- Ái chà, không tốt !

Trong lúc hấn hô to, thân hình lại dị thường linh động, trong nháy mắt đã chui xuống dưới gầm bàn đối diện.

Một đao này của Vương Hạo thất bại, không đợi cho đao thế dùng hết thì lại một đao truy tới. Đây chính là chỗ lợi hại của Đại Mạc Dao Pháp, chỉ cần đao ý chưa hết, thì đao chiêu liền liên綿 không dứt. Thư sinh nghèo túng nọ không nghĩ đao thứ hai của Vương Hạo lại nhanh tới vậy, liền vội vàng cúi đầu, chỉ chút xíu nữa không kịp rồi. Nhưng sóng nhiệt trên trường đao của Vương Hạo lại đem tóc của hắn làm cho cháy khét .

Trải qua hai đao, Vương Hạo đã kiểm tra xong võ công của thư sinh này, cảm giác mình có thể dễ dàng thắng hắn, vì thế liền thu đao không tấn công

nữa, cẩn thận đánh giá người kia. Chỉ thấy người này chừng năm mươi tuổi, da mặt khô vàng, một cái mũi bả rượu, hai mắt vô thần, trên mặt có lura thưa vài cọng râu, trên vạt áo một mảnh bóng loáng, hai tay vươn ra, trong mười ngón tay đều đầy bùn đất đen thui. Dáng người gầy yếu, lại nâng một cái bụng to đùng, diện mạo quái dị vô cùng.

Vương Hạo biết quái nhân trên giang hồ nhiều vô cùng, trước mắt chính là một vị, hay là giang hồ quái khách trong truyền thuyết ? Người như vậy, tuy nói rằng võ công chưa chắc lợi hại, nhưng thường thường đều có tuyệt chiêu riêng của mình, tất phải cẩn thận ứng phó. Vì thế, Vương Hạo liền nói :

- Vị huynh đài này, chúng ta xưa nay không ân oán, dùng cái gì lại nói dối khi dễ ta ? Muội muội của ta chờ thần y cứu mạng, người lại vô cớ cản đường đây là đạo lý gì ?

Thư sinh kia rơi xuống thế hạ phong, trong lòng cảm thấy xấu hổ , hét lớn :

- Tiểu tử, đừng tưởng võ công của người cao cường thì có thể hoành hành giang hồ không sợ ai !

Những lời này cũng với nói lúc này đối nhau chan chát, làm cho Kim Yến Nhi ở bên cạnh nhìn không được cười trộm.

Vương Hạo lại không cười, lạnh lùng nói :

- Ta không nghĩ dựa vào võ công hoành hành không sợ ai, ta chỉ hỏi người vì sao lại cản chúng ta tìm kiếm thần y, người tạm thời không nói ! Có vẻ người cũng biết Bình thần y ở đâu , ta đây có thể không thiếu được phải đắc tội vài phần

Thư sinh đối với lời đe dọa của Vương Hạo không sợ chút nào, cười lạnh nói :

- Muốn bức cung sao ? Cổ của lão tử so với đao của người còn cứng hơn, không tin người thử xem !

Thư sinh này nở mũi không dùng được, cứng mềm cũng không chịu, làm cho Vương Hạo không có biện pháp nào. Kim Yến Nhi ở bên cạnh kéo kéo tay áo của Vương Hạo, nói :

- Đại ca, coi như hết. Nếu như muội trị không khỏi, đó là vận mệnh đã như thế, chẳng thể trách người khác, huynh làm gì phải làm khó người ta ?

Vương Hạo nhìn nhìn thư sinh kia, cũng hiểu được xuống tay không tốt. Cẩn nhất tính tình của hắn quả thật nóng nảy lên không ít. Thư sinh này chỉ nói vài câu không hợp mà thôi, cũng không thể vì chút chuyện như thế liền động thủ với người, Vương Hạo hắn còn không làm như thế được. Vì vậy, cũng như lời của Kim Yến Nhi liền trở về tiếp tục uống rượu.

Thư sinh kia vốn bị Vương Hạo dọa sợ, sau đó lại bị gạt qua một bên, cảm giác xấu hổ cực kỳ. Muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết nói ra thế nào cho phải, dù sao thì hắn cũng là người khoi mào gây sự trước. Vương Hạo không đánh hắn mặt mũi bầm dập là đã nể tình lắm rồi. Sau khi đứng ở đó cả nửa ngày, cuối cùng thư sinh nọ đành vung tay áo, hăm hừ rồi đi.

Vương Hạo đuổi thư sinh nọ đi, chính mình lại tiếp tục uống rượu. Sau khi Liệt Nhật Thần Công có thành tựu thì tựu lượng của hắn cũng phát triển theo, bảy tám cân liệt tửu cũng chỉ làm cho cơ thể nóng lên mà thôi. Vì thế Kim Yến Nhi cũng không ngăn cản hắn. Hai người cứ như vậy dùng cơm, sau đó tính tiền đi xuống lầu lầu.

Cứ như vậy, Vương Hạo ở trong thành Khai Phong đã bốn năm ngày, tin tức về Bình Nhất Chi lại thủy chung không nghe thấy. Vương Hạo đoán rằng có lẽ thanh danh của Bình Nhất Chi chỉ là truyền lưu giữa người giang hồ với nhau, cho nên người dân thường không biết rõ, thế nhưng một người giang hồ hắn tìm cũng không thấy ! Điều này làm cho Vương Hạo càng ngày càng nóng nảy, hận không thể tìm đối thủ mà hung hăng đánh một trận mới tốt.

Kim Yến Nhi thấy Vương Hạo sốt ruột, tuy rằng cực lực làm yên lòng, nhưng dần dần nàng không thể nào yên lòng được, đành nghĩ kế, nói :

- Đại ca, ta nghĩ Bình thần y kia y thuật thông, chẳng qua bởi vì tính cách cổ quái nên người thường không nghe thấy, nhưng quan viên địa phương chắc chắn phải biết. Nếu không tìm thấy người giang hồ, chúng ta sao không tìm người quản lý địa phương này xem ? Bọn hắn cũng không thể mắt xích hết được.

Lúc này Vương Hạo mới chợt hiểu ra, nói :

- Đúng vậy, ta làm sao không nghĩ tới chứ ! Yến tử, muội đúng là, làm sao giờ mới nói chứ ?

Kim Yến Nhi nói :

- Muội cũng vừa nghĩ đến mà ! Tốt lắm, đại ca, hôm nay trời đã tối, ngày mai chúng ta lại đi bái phỏng những người có khả năng biết đến.

Vương Hạo làm sao còn ngồi yên cho được, bèn nói :

- Chúng ta cùng người ta căn bản không quen biết, tới cửa cầu kiến còn không phải phí tay chân lắm sao. Dứt khoát hiện tại ta trèo tường tiến vào. Bây giờ ta cũng là người giang hồ, nên có bản sắc của người giang hồ. Muội ở trong khách điểm này, không cần đi ra ngoài. Ta đi một chút sẽ quay về.

Nói xong, cũng không đợi nàng đáp ứng đã phi thân ra khỏi cửa sổ, ngay cả cổng chính cũng không thèm đi. Hiện tại thì Vương Hạo bắt đầu thể hiện bản sắc giang hồ rồi !

Sau khi Vương Hạo ra khỏi khách điểm, thầm nghĩ nếu muốn tìm gia đình giàu có, thì có ai giàu hơn quan phủ chứ ? Hơn nữa quan phủ chương quản hộ khẩu của cả một địa bàn, Bình Nhất Chi sinh sống ở Khai Phong nhiều năm như vậy, khẳng định hẳn phải có một cái hộ khẩu, cho dù người làm quan không biết Bình Nhất Chi là ai, nhưng có thể tra hộ khẩu mà tìm ra. Vì vậy, Vương Hạo trực tiếp đi tới phủ doãn Khai Phong.

Lúc này quan lại nhà Minh phần lớn là hạng người ngu ngốc vô năng, Vương Hạo chỉ đem dao găm đặt trên cổ hẳn một cái, hẳn liền quỳ xuống kêu gia gia, đối với yêu cầu của Vương Hạo, tự nhiên hẳn đáp ứng vô điều kiện. Nhưng mà phủ doãn này cũng không biết Bình Nhất Chi là ai, đành phải nửa đêm gọi gia sư lại đây, để cho hắn tra xét hộ tịch.

Gia sư nọ cũng là người thông minh lanh lợi, sợ Vương Hạo sau khi biết được chuyện cần muốn sẽ thuận tay đâm một dao vào cổ vị phủ doãn nọ, vậy thì cái mạng nhỏ của hắn sẽ khó mà giữ được. Cho nên mặc dù hẳn biết Bình Nhất Chi là ai, nhưng vẫn làm bộ không biết, mặt ngoài cho người tra xét hộ tịch, nhưng bên trong lại âm thầm tìm đến cao thủ Cẩm Y Vệ, muốn nghĩ cách cứu viện con tin.

Đáng tiếc rằng người của Cẩm y vệ chỉ đối phó với những tên bại hoại hại nước hại dân bình thường mà thôi, đối với Vương Hạo mà nói, căn bản chỉ là một đám bị thịt. Bốn tên Cẩm Y Vệ theo bốn cửa sổ xông vào, còn chưa qua mười chiêu đã bị Vương Hạo chém đầu. Những Cẩm Y Vệ còn lại thấy thế làm sao dám xông vào nữa ? Cả bọn ngồi ở xa xa, chèn chú chèn anh, nhưng căn bản không dám đến gần.

Sư gia bắt đầu dĩ đành phải đem địa chỉ của Bình Nhất Chi nói ra, sau khi Vương Hạo biết được địa chỉ của Bình Nhất Chi thì cũng không làm khó bọn hắn nữa, lập tức phi thân mà đi. Sau khi hẳn hưng phấn về lại khách điểm thì lập tức cùng với Kim Yến Nhi suốt đêm đi ra khỏi thành. Hắn cũng sợ vị phủ doãn nọ sợ quá hóa giận, rồi ra lệnh lùng bắt toàn thành. cho nên cả hai mau chóng ra khỏi thành thật nhanh. Dù sao thì Bình Nhất Chi cũng không ở trong thành Khai Phong.

Thật không nghĩ đến phủ doãn đại nhân vì sợ tin tức mình bị bắt cóc truyền ra ngoài sẽ phá vỡ hình tượng của mình, bị người dân biết đến mà cười nhạo hẳn, rồi lại sợ cấp trên biết sẽ mắng hắn vô năng. Cho nên hẳn làm bộ không có chuyện gì xảy ra, đừng nói là ra lệnh lục soát toàn thành, mà ngay cả việc kiểm tra thành môn cũng không cần gia tăng, trước thế này thì nay vẫn thế ấy, làm cho Vương Hạo lo lắng một hồi vô ích.

Lặn lội một đêm ngoài hoang dã, đợi cho bình minh ngày hôm sau, Vương Hạo lái xe ngựa đi thẳng tới Chu Tiên trấn gần Khai Phong. Chu Tiên trấn chính là nơi Nhạc Phi đại phá quân Kim. Nhạc Phi được người thời đại này tôn sùng là " Vô thánh ", cho nên Chu Tiên trấn cũng được tiếng thơm lây. Không ít người tới nơi này chiêm ngưỡng di tích xa xưa, làm cho cái trấn nhỏ đặc biệt phồn hoa. Đáng tiếc Vương Hạo không có tâm tình mà ngắm cảnh, hẳn liền dừng xe ngựa ở ngoài trấn.

Bên ngoài trấn có một tòa miếu lớn, trên miếu có ghi bốn chữ vàng : " Dương Tướng quân miếu ". Vương Hạo xuống xe, hướng một vị lão nhân hỏi đường, lão giả kia quả nhiên biết rất nhiều chuyện trong trấn, liền chỉ đường đi cho Vương Hạo. Vương Hạo cảm ơn ông lão, rồi vội vàng dọc theo con đường nhỏ bên miếu đi tới.

Đi dọc theo con đường nhỏ không xa liền tới một khe núi, đến nơi này, xe ngựa không thể chạy được nữa. Hai người Vương, Kim đành bỏ xe ngựa mà đi bộ. Đi dọc theo khe núi tiến lên phía trước được vài dặm, đi qua mười gốc cây cổ thụ, chỉ thấy mấy gian nhà ngói bên cạnh một dòng suối nhỏ. Vương Hạo biết phải thế chứ, liền hưng phấn cầm tay Kim Yến Nhi kêu lên :

- Chính là nơi này, Yến tử, rất nhanh mọi không cần phải ăn viên thuốc quý quái kia nữa !

Có thể thoát khỏi trói buộc của Khoái Hoạt Đan, Kim Yến Nhi cũng rất vui sướng, hai người bước nhanh đi tới trước tòa nhà, Vương Hạo lớn tiếng gọi :

- Có phải nhà của Bình Nhất Chi thần y không ?

Lời còn chưa nói hết, một phụ nhân cao gầy từ trong nhà bước ra. Phụ nhân này khoảng bốn mươi lăm tuổi, mặt vuông tai lớn, ánh mắt hăm sâu, trên gương mặt không có một tia huyết sắc. Bà lạnh lùng liếc nhìn hai người một cái, nói :

- Các người là ai ?

Vương Hạo cười lạnh, nói :

- Vị đại tẩu này, huynh muội chúng tôi tới đây để cầu y. Muội muội của tôi trúng phải kỳ độc, nếu không phải Bình thần y thì không thể giải được. Cho nên chúng tôi từ Lan Châu tới đây, mong đại tẩu thông báo một tiếng, huynh muội chúng tôi vô cùng cảm kích !

Phụ nhân kia nhìn nhìn vào hai mắt của Kim Yến Nhi, nói :

- Vào đi !

Vương Hạo không nghĩ tới dễ dàng như vậy có thể thấy được Bình Nhất Chi, vội vàng đi theo sau phụ nhân vào trong phòng. Phụ nhân kia quay đầu lại nói :

- Các người ở chỗ này chờ, phu quân của ta đang bận phối thuốc, tạm thời không thể quấy rầy.

Vương Hạo nói :

- Cũng được, chúng ta ở chỗ này chờ đợi vậy !

Phụ nhân thấy Vương Hạo thông minh, cũng không nói thêm gì nữa, xoay người đi vào sau nhà. Hai người cứ như vậy ngồi chờ, ngay cả chén trà cũng

không có. Vương Hạo cùng Kim Yến Nhi có việc nhờ người, tự nhiên không tỏ vẻ bất mãn gì cả. Cả hai ngồi yên lặng một chỗ.

Thật không nghĩ tới, hai người bọn họ chờ cả buổi sáng cho tới buổi chiều, rồi lại từ buổi chiều cho tới buổi tối, mà bóng dáng của Bình Nhất Chi không thấy đâu !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Xung Đột

Vương Hạo cùng với Kim Yến Nhi chờ hơn nửa ngày trời mà Bình Nhất Chi còn không xuất hiện, hai người chờ tới mức nóng lòng chỉ là việc nhỏ. Mà chính là buổi trưa cũng không có cơm ăn, khiến cho cả hai có chút nhịn không được. Vương Hạo là một đại nam nhân, sức trẻ lại lảng thì còn dễ nói hơn một ít. Chứ Kim Yến Nhi chỉ mới mười ba tuổi đầu, thân thể yếu đuối, thì đã đợi tới mức không còn sức lực nữa rồi.

Vương Hạo thấy bộ dáng của Kim Yến Nhi không khỏi đau lòng, lửa giận trong lòng ngực cũng dần dần nhịn không được, vỗ bàn đứng lên muốn xông vào sau nhà bắt người. Nhưng Kim Yến Nhi vừa thấy Vương Hạo làm như thế, cũng biết hắn muốn làm cái gì, liền vội vàng kêu lên :

- Đại ca, có lẽ Bình thân y thật sự có việc quan trọng, huynh cũng đừng có đi quấy rầy. Chẳng qua chúng ta cứ đi về trước, đợi ngày mai lại đến .

Tình tình của Vương Hạo nóng nảy, nhưng lời nói của Kim Yến Nhi có thể làm cho hắn nghe thấy. Hắn thấy Kim Yến Nhi phản đối hắn dùng vũ lực, chính hắn cũng biết lúc này nên dùng hòa bình, nên phải dừng bước nói :

- Tốt, nghe lời của muội, chúng ta đi về trước.

Ngay tại khi hai người đứng dậy phải đi thì vị phụ nhân nọ đi ra, giọng nói lạnh lùng :

- Làm cho hai vị đợi lâu, Bình đại phu cần phối một bộ thuốc, chỉ sợ cần phải mất ba ngày, các người đợi ba ngày sau lại đến đi.

Lần này thì Vương Hạo không ép được lửa giận nữa, cả giận nói :

- Bà nói gì ? Ba ngày ? Nếu cần thời gian ba ngày thì sao lại để chúng ta chờ cả ngày ? Đùa giỡn chúng ta rất vui sao ?

Phụ nhân kia lạnh lùng nói :

- Các người yêu thích chờ đợi, ta cũng không bức các người. Các người nếu còn muốn chữa bệnh, thì ba ngày sau lại đến. Nếu tâm tình của Bình đại phu tốt có lẽ sẽ cứu tiểu cô nương này một mạng.

Vương Hạo cười to, nói :

- Cái giá của Bình Nhất Chi thật lớn, hắn cho rằng có một tay y thuật hơn người là có thể đem mạng người ra đùa giỡn sao ? Bản thân ta muốn xem, dưới đao của ta hắn còn muốn đùa giỡn thế nào !

Vương Hạo nói xong liền rút trường đao sau lưng ra, hướng vào trong phòng phóng tới. Lúc này đây, Kim Yến Nhi cũng không quản hắn nữa. Râu tóc Vương Hạo dựng ngược lên vì giận. Phụ nhân nọ thấy vậy liền khăn trương, đưa thân cản bước đường Vương Hạo, nói :

- Người không thể đi vào ...

Vương Hạo lười nghe nàng nói nhảm, một đao bổ tới. Một đao này của Vương Hạo không chút lưu tình, lửa nóng từ thân đao tỏa ra bốn phía. Phụ nhân nọ không thể ngăn cản, đành phải lắc mình thối lui. Sau khi dùng một đao bức lui phụ nhân, Vương Hạo lập tức phi thân lọt vào trong, chìa tay trái chộp tới phụ nhân kia. Phụ nhân kia thẹn quá hóa giận, một chỉ xuất ra điểm vào lòng bàn tay của chàng. Mà Vương Hạo cũng không tránh né, cũng phụ nhân nọ chống chọi một cái.

Qua lần giao thủ, Vương Hạo liền cảm thấy một cỗ nội lực bén nhọn từ lòng bàn tay truyền sang, dọc theo kinh mạch cánh tay mà tiến vào thân thể, cho tới khi tiến tới khuỷa tay thì mới bị nội lực liệt hỏa của hắn làm cho tiêu tán hết. Mà phụ nhân kia thì thâm hơn. Nội kinh của Liệt Nhật Thần Công năng căn bản không thể nào ngăn cản được, trên mặt liền ửng đỏ, cả người nóng bức toát mồ hôi. Vương Hạo nhân cơ hội này liền một chương đặt lên vai của nàng, ngừng truyền nội kinh liệt nhật vào trong cơ thể, nhằm tránh việc gây thương tổn bừa bãi. Đồng thời hắn cũng chế trụ huyết đạo trên thân nàng, làm cho nàng vô lực phản kháng, rồi sau đó nói :

- Dẫn ta đi gặp Bình Nhất Chi, bằng không ta sẽ đem ngũ tạng lục phủ của người đốt thành tro !

Phụ nhân biết, hiện tại chỉ cần nội lực của Vương Hạo tiến vào thì nàng sẽ không thể nào thoát chết được. Roi vào thế bí, nàng đành phải dẫn hắn đi vào

sau nhà. Tới trước cửa phòng luyện đạn, còn chưa có vào bên trong liền nghe thấy tiếng nói chuyện. Trong đó có một người nói :

- Tổ huynh, người không cho ta chữa trị bệnh của tiêu cô nương kia, cũng không cho ta trực tiếp từ chối mà chậm rãi đùa giỡn bọn hắn. Ta đây đều đáp ứng người, nhưng người lại không đem nguyên nhân nói cho ta biết, chuyện này không ổn đâu ? Lỡ như bọn họ phát hiện ra, thì ngày sau vợ chồng ta liền gặp phiền phức, chúng ta không ngăn lại được, làm sao bây giờ ?

Một giọng nói khác nói :

- Người im việc đó lại đi , Bình Nhất Chi còn phải sợ một tên tiểu bối sao ? Chỉ cần người vỗ tay một cái, người trên giang hồ chịu ra sức cho người cũng trên ngàn vạn, xem hai tiểu bối kia có thể làm gì được người chứ ? Theo ta, người tùy tiện cho vài giọt độc dược, giết chết bọn hắn là xong mà người không chịu ! Người đã không chịu hỗ trợ, ta cũng đành làm cho bọn hắn tức giận, sau đó thiết kế giết bọn hắn.

Cái thanh âm này, Vương Hạo vừa nghe cũng biết là ai, chính là tên thư sinh nghèo túng mà bọn hắn gặp trên tửu lâu. Hắn trăm triệu không thể nào ngờ bọn hắn không có tổn hại gì tới hắn, mà hắn lại muốn giết chết mình cùng với Kim Yến Nhi ! Điều này làm cho sát khí trong lòng Vương Hạo tuôn ra, người này giữ lại , tuyệt đối là một tai họa ! Cho nên hắn liền nhắc chân đá vỡ cửa phòng !

Oanh !

Hai người trong phòng sợ tới mức đứng cả lên, một người béo mập trong tay còn cầm một quân cờ, ngạc nhiên nhìn Vương Hạo. Đầu của người mập mạp này thật to, có hai cọng râu chuột, đã thế còn có tình rung đùi dắc ý. Diện mạo của hắn trông thập phần buồn cười. Hắn vừa thấy phu nhân của mình bị Vương Hạo bắt giữ, nhất thời giận dữ, quát lên :

- Người là ai ? Dám can đảm bắt cóc phu nhân của Bình Nhất Chi ta, không muốn sống nữa sao ?

Vương Hạo hắc hắc cười lạnh nói :

- Bình Nhất Chi, Bình thần y, ta là tới là cầu y, người không biết sao ? Hai người các người không phải vừa rồi tính kế giết ta sao ? Hiện tại ta ở trước mặt các người, người còn không mang chút độc dược cho ta ăn đi .

Bình Nhất Chi ngây ngẩn cả người, quay đầu lại nhìn thư sinh nọ, không biết nói gì cho phải. Lúc này Thư sinh kia cực kỳ lưu manh, tiến lên từng bước nói :

- Tiểu tử, tính kế người chính là Tổ Thiên Thu ta, người muốn tính sổ cứ tìm ta, trước tiên thả Bình phu nhân ra mau !

- Tổ Thiên Thu ? Người chính là Tổ Thiên Thu ? Năm xưa Vương Hạo xem qua " tiểu ngao giang hồ ", đại bộ phận tình tiết đều quên sạch, nhưng chỉ nhớ đại khái vài diễn viên. Nhưng ngoại lệ chính là một kẻ hắn luôn nhớ rõ, chính là Tổ Thiên Thu trước mắt này đây ! Trong nguyên tác Lệnh Hồ Xung được Nhậm Doanh Doanh xem trọng, vì thế mà vô số nhân vật giang hồ đều sôi nổi lấy lòng. Những người khác đều dâng lên vàng bạc, rượu ngon, thuốc hay hiếm có, tất cả đều là những món đồ mà bọn họ cất giữ lâu nay. Nhưng duy nhất chỉ có tên Tổ Thiên Thu làm cho Vương Hạo cực kỳ khinh thường.

Tổ Thiên Thu chính là bằng hữu của Lão đầu tử, vì cứu chữa bệnh nan y của con gái mà trong gần hai mươi năm trời, thu thập ngàn năm nhân sâm, phục linh, cô linh chi, nhung hươu, thủ ô, linh chi, mật gấu, tam thất, cây đu đủ, vô số loại thảo dược trân quý để luyện chế thành tám viên " Tục mệnh hoàn " có khả năng khôi phục từ hồi sinh.

Hắn còn chưa kịp cho con gái mình dùng thì đã bị Tổ Thiên Thu trộm đi, pha lẫn vào trong rượu cho Lệnh Hồ Xung uống. Lão đầu tử bị ăn một cái đau, nhưng Lệnh Hồ Xung chính là người tình của Nhậm Doanh Doanh, cho nên hắn chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, chẳng những không nói gì mà còn phải liên tục trầm trồ khen ngợi. Cuối cùng vẫn do Lệnh Hồ Xung tự nguyện trút ra tám bát máu mới cứu sống con gái của lão. Kết quả vì mất máu quá nhiều nên Lệnh Hồ Xung suýt chết. Tổ Thiên Thu cùng với Lão đầu tử hợp xưng là " Hoàng Hà lão tổ ", đã quen nhau mấy chục năm, ngay cả giao tình như thế mà còn bị hắn bán, có thể thấy được nhân phẩm của Tổ Thiên Thu như thế nào.

Bởi vậy, Vương Hạo liền nhớ kỹ tên tiểu nhân Tổ Thiên Thu này, hiện tại vừa nghe nói tới hắn lại càng thêm kiên định giết chết hắn, nói :

- Nguyên lai người chính là cái tên đề tiện vô sỉ - Tổ Thiên Thu. Bắt quá ta cùng với người chỉ vì một lời nói không được mà cãi nhau, người đã nghĩ muốn tính mạng của ta. Sớm biết là người, lúc ấy ta sẽ không bỏ qua cho người !

Sau đó Vương Hạo quay đầu hướng Bình Nhất Chi nói :

- Bình Nhất Chi, người cùng với Tổ Thiên Thu hợp mưu tính kế hai huynh muội chúng ta, tội của người cũng không nhỏ ! Nhưng con người của ta trước nay rất rộng rãi, người chỉ cần giết chết Tổ Thiên Thu ta sẽ tha cho hai vợ chồng các người, thế nào ?

Bình Nhất Chi cả giận nói :

- Tiểu tử, chiêu thức của người thật sự rất cao minh. Ta nếu như nghe lời của người giết chết hắn, thì người sẽ buông tha hai vợ chồng chúng ta sao ?

Vương Hạo nói :

- Chỉ cần người chữa trị muội muội của ta hết độc, ta sẽ tha cho người một mạng. Đến nỗi người có tin lời của ta hay không, đó là chuyện của người. Nếu người không tin, chẳng qua ta trước tiên giết chết phu nhân của người, sau đó lại lãnh giáo một chút uy lực cả hai người liền thủ !

Vừa nói tới phu nhân của mình, Bình Nhất Chỉ nhất thời héo rũ, con người ai cũng có tình có nghĩa, huống chi phu nhân của hắn đã cùng hắn ân ái bao năm qua, làm sao hắn lại để cho nàng chết được ? Mà Bình phu nhân cũng là một nữ nhân cương cường, thấy Vương Hạo dùng chính mình bức bách Bình Nhất Chỉ động thủ với bằng hữu, khiến cho Bình Nhất Chỉ khó xử, vì vậy lớn tiếng nói :

- Bình Nhất Chỉ, ngươi nếu là một nam nhân, không thể chịu sự uy hiếp của người khác ! Nếu không lão nương sẽ khinh thường ngươi !

Vương Hạo cũng không ngăn trở nàng nói chuyện, mà chỉ trêu chọc nói :

- Bình Nhất Chỉ, phu nhân của ngươi thật đúng là một hiền nội ái thể, vì thanh danh của ngươi mà cả mạng của mình cũng có thể từ bỏ, thật sự hiếm có. Lão bà tốt như vậy, ngươi để cho nàng chết được không ?

Bình phu nhân quay đầu lại mắng Vương Hạo :

- Tiểu tạp chủng, ngươi cho ngươi giết ta thì sẽ sống dễ chịu sao ? Chồng của ta là giết người danh y Bình Nhất Chỉ, sau này ngươi đợi toàn bộ người trong giang hồ đuổi giết đi ! Còn tiểu nha đầu kia nữa, nhất định sẽ chết thảm không chịu nổi !

Bình Nhất Chỉ cũng bị Bình phu nhân khơi dậy hào khí, lớn tiếng nói :

- Phu nhân ngươi nói rất đúng, Bình Nhất Chỉ ta là hạng người nào, há có thể chịu sự uy hiếp ? Phu nhân ngươi yên tâm, nếu ngươi bị giết ta nhất định để cho hắn trả lại gấp trăm lần ! Chỉ cần đầu của hắn vào tay ta, ta sẽ tới hoàng tuyền tìm ngươi !

Vương Hạo lạnh lùng cười, nói :

- Các ngươi đã nói thế thì ta không thể giết Bình phu nhân không được, nói cách khác chẳng phải làm cho người ta cười ta sợ bọn ngươi sao ! Một khi đã như vậy ...

- Đừng ! Đừng giết nàng !

Đạo của Vương Hạo vừa giờ lên, nhưng lại bị Kim Yến Nhi ở phía sau kéo lại, nói :

- Đại ca, ngươi giết tên Tổ Thiên Thu kia cũng thôi, hắn trước tiên muốn giết chúng ta, chúng ta vì tự bảo vệ mình nên phải giết hắn, cũng coi như hợp lý hợp tình. Nhưng vợ chồng Bình thân y đâu có phản đối chúng ta, huynh không thể giết bọn hắn được !

Vương Hạo nói :

- Bây giờ bọn hắn phản đối chúng ta thì sao, ngày hôm nay ta đã đắc tội bọn hắn. Cho dù hiện tại ta chịu ta bọn hắn rồi nhận lỗi, nào biết bọn hắn có giống như Tổ Thiên Thu kia, lòng dạ hẹp hòi. Bởi vì chuyện ngày hôm nay mà khiến cho người khác truy sát chúng ta ? Nếu chỉ là truy sát thì ta cũng không ngại, nhưng muội thì sao ? Muội một chút võ công cũng không hiểu, lỡ như bị thương thì dưới cừu tuyền ta còn mặt mũi nào gặp lại ca ca muội cùng lão Khoái ?!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hóa Thù Thành Bạn.

Vương Hạo trở mặt muốn đem vợ chồng Bình Nhất Chỉ cùng Tổ Thiên Thu giết chết. Kim Yến Nhi thì ở một bên khuyên can. Theo nàng xem ra, tuy rằng Tổ Thiên Thu đáng chết nhưng vợ chồng Bình Nhất Chỉ cũng chưa làm ra bất lợi gì cho hai người bọn họ, không nên giết đi mới phải. Mà Vương Hạo thì cho rằng nếu giữ lại Bình Nhất Chỉ sẽ tạo thành uy hiếp cho hai người, vì không muốn cho chuyện này phát sinh, không bằng trước đó thanh trừ. Hai người vì thế mà tranh luận !

Trong khi hai người bọn họ còn không tranh ra thắng bại thì một thanh âm xen vào, nói :

- Theo ta, tốt nhất là giết chết. Ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, khó tránh khỏi việc kết xuống mấy tay cừu gia, nếu như để cho bọn hắn có cơ hội tìm mình trả thù, đó chính là một chuyện ngu ngốc.

Một thanh âm khác lại nói :

- Nay, hai người chúng ta tốt xấu gì cũng có giao tình với Bình Nhất Chỉ. Làm sao ngươi lại đẩy hắn lên từ lộ chứ ?

Thanh âm trước lại nói :

- Giao tình là giao tình, đạo lý là đạo lý, cái này không thể quơ đũa cả nắm được. Và lại, tiểu tử dùng đao kia quan hệ với chúng ta không đơn giản, chẳng lẽ ngươi lại nhìn hấn bị hại hay sao ?

- Đương nhiên không thể nhìn hấn bị hại, chỉ cần hai người chúng ta ở đây, ai dám làm hại hấn ?

- Hai người chúng ta thì tính là cái gì ? Bình thần y có thể sai khiến vô số giang hồ hào kiệt quy tụ, chúng ta chỉ có hai người bốn nắm tay, làm sao địch lại nhiều anh hùng hảo hán chứ ? Coi như tiểu tử kia tài giỏi hơn gấp hai lần cũng không địch lại !

Hai người kia ở ngoài tranh luận không ngớt, Bình Nhất Chỉ nghe thấy thế không kiên nhẫn được, kêu lên :

- Mạc Bắc Song Hùng, hai người các ngươi rốt cuộc giúp bên nào ? Đứng ra nói chuyện cho ta !

" Oanh " một tiếng, cánh cửa giống như bị xe tăng thiết giáp tông phải , ầm ầm sụp đổ, ở ngoài cửa có hai người sóng vai bước vào. Hai người kia cao lớn uy mãnh, theo Vương Hạo phóng chừng, thân thể của bọn hấn cũng ít nhất là hai thước ! Ở trong thời đại này, nhân dân ăn không đủ no mặc không đủ ấm, người suy dinh dưỡng thì đầy khắp nơi. Có thể cao tới một mét tám đã xem như khôi ngô rồi. Vậy mà hai người này lại cao tới hai thước, sóng vai mà đứng thật sự làm cho người khác sợ hãi.

Hai người nọ, một kẻ là hòa thượng, da mặt ngăm đen, mày rậm mắt to. Người còn lại mặt một bộ đồ võ sĩ, làn da trắng nõn. Cả hai vừa đi vào đột nhiên hướng tới Vương Hạo dùng đại lễ, đồng thanh nói :

- Mạc Bắc Song Hùng bái kiến truyền nhân Đại Mạc Cuồng Đao !

Vương Hạo lắp bắp kinh hãi, vội vàng nói :

- Nhị vị mau mau đứng lên ! Ta cùng với nhị vị chưa từng gặp mặt, vì sao lại khách khí như thế ?

Hai người xá một cái, sau đó mới đứng dậy. Bạch Hùng nói :

- Vương thiếu hiệp không biết huynh đệ chúng ta nhưng huynh đệ chúng ta đã sớm biết Vương thiếu hiệp. Sư phụ của chúng ta lúc tuổi còn trẻ được ân huệ của Đại Mạc Cuồng Đao đời trước, cho nên nhớ mãi không quên. Nhưng sau đó Cuồng Đao tiền bối đột nhiên mất tích không biết vì sao, nên sư phụ không còn cơ hội báo đáp người nữa. Vì thế mà trước khi ông lâm chung đã dặn dò chúng ta, sau này nếu nhìn thấy truyền nhân của Đại Mạc Cuồng Đao thì nhất định phải thay sư phụ hồi báo lại một phần !

Vương Hạo nói :

- Hai vị không cần như thế, ta chỉ nhờ vào cơ duyên xảo hợp mà chiếm được truyền thừa của Đại Mạc Cuồng Đao đời trước mà thôi. Ta cũng nhận được ân huệ của Đại Mạc Cuồng Đao tiền bối, các ngươi tiến đến báo ân, thì không nên báo trên người của ta a ?!

Hắc Hùng nói :

- Vương thiếu hiệp không cần phải khách khí, người nếu là truyền nhân của Đại Mạc Cuồng Đao thì chúng ta không hướng người báo ân thì còn hướng tới ai bây giờ ?

Lúc này thì Bình Nhất Chỉ chen lời, nói :

- Mạc Bắc Song Hùng, các ngươi đứng bên tiểu tử kia đúng không ? Các ngươi đã phải báo ân, vậy tới giết ta đi !

Bạch Hùng nói :

- Lời này của Bình thần y chúng ta không dám nhận, hai người các ngươi cùng huynh đệ chúng ta đều có giao tình. Vậy để chúng ta là người hòa giải, thế nào ? Mọi người cùng nhau ngồi xuống uống rượu, chẳng phải so với việc đánh đánh giết giết thì vui vẻ hơn sao ! Vừa rồi ở bên ngoài ta cũng nghe thấy cả, các ngươi cũng không có thâm cừ đại hận gì với nhau, vì sao phải đánh nhau tới mức sống chết chứ ? Tóm lại, mọi chuyện hết thảy đều do Tổ Thiên Thu gây ra, đem hấn giết đi là xong, mọi người tiếp tục làm bằng hữu, chẳng phải tốt sao ?

Bình Nhất Chỉ giận dữ nói :

- Bình Nhất Chỉ ta há là kẻ bán bạn cầu vinh ? Các ngươi muốn giết hấn trước tiên giết ta đi !

Hắc Hùng nói :

- Bình thần y an tâm một chút chờ vội nóng nảy. Song phương đều có lý lẽ riêng của họ, vì sao không gặp mặt đối chất, đem nguyên nhân vụ án nói rõ ràng. Có huynh đệ chúng ta phân xử cho ! Các ngươi nếu còn không phục, thì lại tiếp tục thương lượng .

Kim Yến Nhi vội vàng đồng ý nói :

- Được rồi, mọi người bình tĩnh phân rõ phải trái. Sự tình đúng thế là như vậy. Ngày hôm đó, huynh muội chúng tôi ăn cơm trong một túp lều ...

Kim Yến Nhi mồm mép lanh lợi, kể chuyện rõ ràng, rất nhanh đã đem mọi chuyện trải qua kể lại một lần. Cuối cùng còn nói :

- Tổ Thiên Thu, lời nói của ta không có một tia nói dối ! Lúc đó ngươi ở trong tù lâu đã nói Bình thần y đã chết, ca ca ta mới cùng ngươi động thủ, có phải hay không ? Lúc ấy ca ca ta chỉ cần chém nửa đao là có thể làm đầu ngươi rơi xuống đất, có phải không ? Ca ca của ta đại nhân đại lượng không so đo với ngươi, cuối cùng thả ngươi rồi đi, ngươi lại lấy oán báo ơn, xúi giục Bình thần y để cho Bình thần y cùng chúng ta là địch, có phải không ? Ngươi có dám thề với trời, nếu hôm nay ngươi nói dối một lời, liền chết không được tử tế. sau này sẽ chết ngoài nơi hoang dã, ngươi dám sao ?

Tổ Thiên Thu bị Kim Yến Nhi ép hỏi mà không biết trả lời làm sao. Bình Nhất Chi thấy hấn cứng họng, trong lòng cũng nổi lên nghi ngờ, hỏi :

- Tổ Thiên Thu, ngươi muốn ta đối phó hai huynh muội bọn họ nhưng vẫn không chịu nói rõ nguyên nhân cho ta biết, chính là giống như tiểu cô nương này nói sao ?

Tổ Thiên Thu thấy tình thế không tốt, cũng đành cãi chày cãi cối, nói :

- Không đúng, tiểu nha đầu kia nói không đúng sự thật, ta sao lại vì một chút chuyện nhỏ mà đem Bình thần y ngươi kéo vào trong chứ ? Ta là loại người dễ giận như vậy sao ? Ta muốn đối phó bọn hấn chẳng qua vì bảo bối trên người bọn họ mà thôi, cho nên mới van cầu Bình thần y hỗ trợ. Tổ Thiên Thu ta thề, những lời nói hôm nay không có nửa câu giả dối, nếu có chút nói không đúng thì ta sẽ chết không được tử tế, sau này chết phơi thây ngoài hoang dã !

Hấn vừa nói như thế, ngay cả Vương Hạo cùng Kim Yến Nhi cũng không biết cách nào phân biệt thật giả. Trên người Vương Hạo mang theo tiền tài hơn vạn lượng bạc, còn có Đại Mạc Dao Quyết. Nếu nói Tổ Thiên Thu nghĩ thấy hơi tiền mà nổi máu tham thì cũng không đúng. Nhưng mà Bình Nhất Chi đối với Tổ Thiên Thu vẫn có chút bất mãn, sở dĩ Tổ Thiên Thu không nói thật với Bình Nhất Chi vì có tâm tư độc chiếm bảo bối. Chỉ muốn Bình Nhất Chi ra sức nhưng không muốn chia sẻ ưu đãi, đã thế còn suýt chút nữa kéo vợ chồng bọn họ vào chỗ chết. Bình Nhất Chi là sao vui được hơn hờ được cơ chứ !

Bạch Hùng vỗ tay ba cái, nói :

- Tốt lắm, Tổ Thiên Thu ngươi cũng xem trọng Đại Mạc Dao Quyết của Vương thiếu hiệp à ? Ngươi dám ngấp nghé Đại Mạc Dao Quyết thì trước hết ăn thử nắm đấm của huynh đệ chúng ta !

Nói xong, Bạch Hùng xắn tay áo muốn đánh nhau. Nhưng Hắc Hùng ở bên cạnh vội vàng can lại, nói :

- Huynh đệ, chậm đã ! Cho dù Tổ Thiên Thu ngấp nghé Đại Mạc Dao Quyết thì hiện tại cũng không được động thủ. Muội muội của Vương thiếu hiệp còn phải nhờ Bình thần y chữa trị, nếu đánh Tổ Thiên Thu sẽ làm mất mặt Bình thần y. Trước hết cứ để cho Bình thần y xem qua bệnh tình của vị muội muội này, rồi đánh sau cũng không muộn !

Vương Hạo nghe xong suýt chút nữa bật cười, nào có huynh đệ nào như bọn hấn chứ ? Làm trò trước mặt mọi người, xem người ta là kẻ ngu hết sao ? Bất quá thì tình hình hiện tại cũng đã hòa giải tốt đẹp, vì thế hấn liền nhân cơ hội, nói :

- Bình thần y, chuyện ngày hôm nay đều biết rõ ràng, là do các ngươi vô lễ trước, nhưng không trách được ta. Nếu ngươi chịu chữa trị cho muội muội của ta thì ta sẽ thả Tổ Thiên Thu một con ngựa. Sau này nếu hấn không tìm ta gây chuyện nữa thì việc ngày hôm nay xem như xóa bỏ, còn giả như lòng tham của hấn không mất, vậy cũng không trách được dưới đao của ta vô tình không nhận biết hấn là ai ! Ngươi cảm thấy thế nào ?

Vương Hạo nói buông tha Tổ Thiên Thu, nhưng trong tay vẫn nắm giữ con tin là Bình phu nhân, đó cũng đã cấp mặt mũi cho Bình Nhất Chi rồi. Đương nhiên Bình Nhất Chi sẽ không cự tuyệt, nói :

- Chuyện ngày hôm nay có thể xóa bỏ, nhưng danh hiệu của ta là giết người danh y không thể phá hủy. Cứu một người thì phải giết một người, ngươi còn phải thay ta giết một người !

Kim Yến Nhi lại chen miệng nói:

- Lão cứ nói sẽ đi giết ai, nếu kẻ đó là ác nhân cũng thôi, nhưng nếu là người tốt thì ta thề rằng chết cũng không cần ngươi chữa trị !

Bình Nhất Chi hừ lạnh nói :

- Giết người xấu sẽ không có vấn đề sao ? Tên hôn quân trên điện Kim Loan có phải người xấu hay không ? Ta muốn các ngươi giết hấn, các ngươi làm được sao ?

Kim Yến Nhi nhất thời nghẹn lời, không biết nên trả lời như thế nào. Vương Hạo nói :

- Muốn giết người nào, sau này hãy nói. Trước tiên lão cứ bắt mạch cho em gái ta trước đã, ta tự nhiên sẽ tuân mệnh. Nếu như trị không hết, vậy nói nhiều như thế làm gì ?

Bình Nhất Chi cả giận nói :

- Bình Nhất Chi ta làm gì trị không hết bệnh ? Nếu trị không hết ta đây sẽ đem cái mạng nhỏ bồi thường cho các ngươi !

Nói xong, liền nắm lấy cổ tay của Kim Yến Nhi, bắt đầu bắt mạch.

Vương Hạo chỉ đành yên lặng, Tô Thiên Thu ở bên cạnh cũng cảm thấy xấu hổ, hướng Bình Nhất Chi ôm quyền nói :

- Bình huynh, lần này là tiểu đệ lỗ mãng gây thêm phiền toái cho người, ngày sau sẽ báo đáp lại, cáo từ !

Bình Nhất Chi đang chuyên tâm bắt mạch cho Kim Yến Nhi, chỉ phát phát tay, cũng không đáp lại. Bình phu nhân đối với hắn càng thêm lạnh nhạt, ngay cả khoe mắt cũng không thèm liếc nhìn hắn một cái. Nhưng Bạch Hùng lại nói :

- Tô Thiên Thu, lần này xem ra người may mắn, lần sau người còn dám tính kế với Vương thiếu hiệp thì cũng đừng trách huynh đệ chúng ta không khách sao ! Người cũng là kẻ luyện võ, gân cốt so với người thường khẳng định ngon hơn nhiều, hiện tại ta nghĩ đã thềm rồi !

Tô Thiên Thu biết Mạc Bắc Song Hùng ăn thịt người sống, nếu như rơi vào tay bọn họ thì kết cục không nói cũng biết. Cái này khiến cho hắn rung mình một cái, không dám nhiều lời nữa, vội vàng phi thân rời đi.

Vương Hạo cũng không để ý bọn hắn nói cái gì, hắn đang khẩn trương nhìn sắc mặt của Bình Nhất Chi, e sợ hắn nói ra một câu " Không trị được ! " . Quả nhiên đôi chân mày của Bình Nhất Chi dần dần nhuệ lại, điều này làm cho lòng Vương Hạo thất lại, trên trán xuất hiện mồ hôi lạnh .

Nhưng cuối cùng Bình Nhất Chi lại nói :

- Kỳ quái, ta đã xem mạch tiểu cô nương này, rõ ràng là trúng khoái hoạt đan của Bách Dược môn. Nhưng các người vừa từ quan ngoại tới, làm sao có thể gặp phải Chư lão quý chứ ?

Vương Hạo nghe nói không phải trị không được, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, tiếp đó lại nghi ngờ hỏi :

- Bách Dược môn ? Đó là một môn phái nào ? Có lợi hại không ?

Bạch Hùng nói :

- Bách Dược môn lợi hại tốt cùng, chương môn Bách Dược môn có ngoại hiệu " Độc không chết người ". Nghe nói sau khi người này hạ độc, thì người bị trúng độc cũng không mất mạng, nhưng cảm giác bản thân như bị ngàn đao lóc thịt, như bị kiếm đâm , tóm lại là sống không bằng chết, nhưng muốn chết thì lại không được. Ngoại trừ chịu hẳn an bài ở ngoài ra thì đừng nghĩ tới chuyện rời đi . Trên giang hồ đem Bách Dược môn cùng Vân Nam Ngũ Tiên giáo xưng là hai đại độc môn trong chốn võ lâm. Tuy rằng Bách Dược môn không bằng Ngũ Tiên giáo, nhưng đến tốt cùng cũng không phải là nhỏ .

Vương Hạo cùng Kim Yến Nhi nhìn nhau, nếu Bách Dược môn cũng có một loại độc được tên là " Khoái hoạt đan " thì theo như lời Bạch Hùng kể lại bệnh trạng khi trúng độc khoái hoạt đan lại càng tương tự, nghĩ ra hắn không sai rồi. Nhưng vì sao phương thuốc bảo chế độc được của Bách Dược môn lại lưu lạc đến Lan Châu chứ ? Cái này làm cho bọn họ trăm triệu không nghĩ ra cách giải thích rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Mạc Bắc Song Hùng Ăn Thịt Người !

Tuy rằng danh tiếng của Bình Nhất Chi rất cao, nhưng Vương Hạo chỉ lo Bình Nhất Chi chuẩn đoán bệnh xảy ra sai lầm, liền nhìn Kim Yến Nhi mà nói :

- Yến tử, muội đem mấy viên thuốc thường ngày hay dùng đưa cho Bình thần y, để hắn xem thử xem !

Bình Nhất Chi thấy Vương Hạo lo lắng tay nghề của hắn, nhất thời gương mặt trở nên giận dữ. Kim Yến Nhi vội vàng thay Vương Hạo cười làm lành mà giải thích. Kim Yến Nhi lớn lên càng xinh đẹp đáng yêu, nàng nhỏ giọng nhờ vả nên Bình Nhất Chi cũng không thể nói gì được, đành trừng mắt với Vương Hạo một cái, vươn tay nhân lấy viên thuốc từ tay Kim Yến Nhi !

Đưa thuốc tới trước mũi người người vài cái, rồi dùng đầu lưỡi liếm nhẹ, Bình Nhất Chi liền khẳng định :

- Đúng vậy, chính là khoái hoạt đan. Tiểu nha đầu, người ăn thuốc này ít nhất cũng bốn năm. Bên ngoài thì vẫn mạnh khỏe nhưng thực tế bên trong thân thể của người đã nát bất rồi. Nếu mà còn tiếp tục sử dụng nữa thì chỉ sợ người sống không quá hai mươi tuổi. Đây là do tuổi của người còn nhỏ, thân thể đang phát triển. Chữ mà đối với người khác thì chỉ có thể sống thêm ba bốn năm mà thôi !

Vương Hạo gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hỏi một cách lo lắng :

- Cái này ... Vậy có biện pháp chữa trị không ?

Bình Nhất Chi dựng râu trừng mắt nói :

- Tiểu tử nguoi cứ tiếp tục hoài nghi y thuật của ta thì đừng trách ta trở mặt thật sự ! Đã tới tay Bình Nhất Chi ta thì còn không thể cứu sống sao ! Tồn thương chất độc của tiểu nha đầu kia, trong mắt ta chỉ là một chuyện còn con !

Dứt lời, Bình Nhất Chi liền đứng dậy đi vào trong hiệu thuốc, bào chế hơn nửa canh giờ thì mới đi ra, trên người còn tàn mác ra hương vị dược thảo. Bình Nhất Chi ném cho Vương Hạo một cái tiểu hồ lô, nói :

- Thuốc này của ta mỗi ngày uống một viên, uống từng viên một. Chờ sau khi uống hết thì bệnh tình đã tốt hơn nhiều lắm. Nhưng bắt quá các nguoi phải nhớ kỹ, không được sử dụng khoái hoạt đan nữa. Nếu không thì liền gặp cảnh kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Còn nữa, sau khi ngừng dùng khoái hoạt đan thì chắc chắn tiểu nha đầu trải qua khó chịu, có thể sẽ không nhìn được, nguoi phải trói chặt tay chân nàng lại, miễn cho nàng cắn xé bản thân mình. Mặt khác, cũng nên mua đồ bỏ cho nàng dùng, tốt nhất nên truyền cho nàng một môn nội công ôn hòa nào đó. Nếu làm như những gì ta nói, chỉ cần nguoi không bị giết chết thì ta đảm bảo nàng sống đến tám mươi tuổi !

Nghe Bình Nhất Chi nói chắc như thế, Vương Hạo thật sự là cảm kích không biết nói gì cho phải, chỉ biết liên tục cúi đầu. Nhưng Bình Nhất Chi cũng không để tâm, nói :

- Còn một việc cuối cùng, nguoi đi giết chết cái tên phu doãn Khai Phong cho ta, thì mọi nợ nần giữa chúng ta sẽ được giải quyết ! Được rồi, các nguoi đều rút đi cho ta, ta không muốn nhìn thấy tiểu tử nhà nguoi nữa !

Hiện tại thì đừng nói Bình Nhất Chi mắng hai câu, cho dù hấn chém hai đao thì Vương Hạo cũng không dám đánh trả. Về mặt của hấn vui mừng, nâng Kim Yến Nhi ngồi dậy, đi ra khỏi nhà Bình Nhất Chi. Mà hai người Mạc Bắc Song Hùng cũng vì Vương Hạo mà liên lụy, nên cùng nhau đi theo.

Lúc này bầu trời đầy sao, trong đêm tối thì đường sơn đạo càng khó đi . Nhưng Vương Hạo lại giật mình phát hiện ra, hấn công Kim Yến Nhi trên lưng mà chân bước đi như gió. Sau khi đi ra khỏi khe núi, thì đã không còn nhìn thấy xe ngựa của bọn họ nữa, cũng không biết có phải hai con ngựa của mình bỏ chạy hay bị người dắt đi hay không ?!

Xe ngựa đã mất, nhưng Vương Hạo cũng không để ý nhiều lắm. Hấn liền lập tức đi bộ về phía Chu Tiên trấn. Sau khi vào trong trấn, bốn người bọn hấn mới tìm một chỗ dừng chân. Lúc này thì những người khác trong trấn đều đi ngủ cả. Vương Hạo đang luôn cuống tìm gỗ của thì Bạch Hùng đã đem công lớn của khách sạn gỗ vang trời. Tiểu nhị chỉ mới tới chậm một tí mà Bạch Hùng đã không còn bình tĩnh nữa, liền đem một chưởng đánh sập cả đại môn rồi xông thẳng vào bên trong.

Tiểu nhị vừa chạy ra mở cổng thì bị cảnh tượng này dọa vỡ mật, hét to :

- Cường đạo đến đây !

Nói xong liền ba chân bốn cẳng chạy trốn vào bên trong.

Tiểu nhị vừa hét xong, thì những người bên trong khách điểm đều sợ hãi, nhất thời tạo thành một cảnh gà bay chó chạy. Vị chủ quán cũng nghĩ là có cường đạo đến nên hấn nom nớp lo sợ đem một mâm vàng bạc đưa tới, muốn miễn tai họa rủi ro. Bạch Hùng tươi cười hơn hờ đang chuẩn bị nhận lấy thì Vương Hạo không nhìn được nữa, liền vươn tay ngăn cản hấn lại, nói với ông chủ :

- Lão cũng không cần hoảng sợ, chúng ta không phải cường đạo gì cả. Vừa rồi vị huynh đệ của ta tính tình quá nóng vội nên mới đánh vỡ đại môn, làm cho vị tiểu nhị kia hiểu lầm !

Nói xong, Vương Hạo còn lấy một thỏi bạc đưa tới.

Ông chủ thấy thái độ của Vương Hạo rất khách sáo, nên lúc này mới yên tâm, nói :

- Bốn vị khách quan là muốn ở trọ hay dùng cơm ? Tiểu nhân sẽ lập tức đi chuẩn bị .

Bạch Hùng bị Vương Hạo cản con đường " tài lộ " của mình nên rất không vui, liền nói :

- Mau đem cái tên tiểu nhị vừa mới nói chúng ta là cường đạo kia giết chết. Dùng hai cái đùi của hấn nướng chín, tim gan phèo phổi thì xào giòn. Đứng rồi, còn phải có rượu, rượu càng cay càng nồng thì càng tốt, trước đi đem hai vò tới, nếu uống không đủ thì lại mang tới tiếp !

Ông chủ nghe xong " thực đơn " của hấn, sắc mặt biến thành tro, hai chân run rẩy muốn quỳ xuống. Vương Hạo vội vàng nói :

- Ông chủ không cần phải sợ, vị huynh đệ kia của ta rất thích nói đùa. Lão cứ đem cho lên hai mươi cân thịt bò, những món khác thì bọn hấn gọi thì nguoi lo liệu sau, à còn mang thêm rượu nữa. Nếu chúng ta ăn uống hài lòng sẽ không quên ưu đãi lão đâu !

Lúc này ông chủ như được đại xá, tè ra quần mà chạy. Bạch Hùng còn tức giận, than thở với Hắc Hùng :

- Vương thiếu hiệp xem ra không phải người đồng đạo a, ngay cả ăn một bữa cơm mà cũng không sáng khoái !

Giọng nói của hấn tuy nhỏ, nhưng Vương Hạo vẫn nghe thấy. Bất quá hấn cũng không nói gì, chỉ buông Kim Yến Nhi trên lưng xuống. Bốn người ngồi xuống một bàn bên cạnh.

Không đầy một lát sau, rượu và thức ăn đều liên tục được mang lên. Vương Hạo rót đầy ba chén rượu lớn, sau đó bung lên và nói :

- Hai vị đại ca, chuyện ngày hôm nay ít nhiều cũng nhờ có các ngươi. Nếu các ngươi không tới đúng lúc thì ta không thể nào giảng hòa được. Nói vậy, muội muội của ta mang bệnh trong người sẽ không biết tới khi nào mới được cứu chữa. Tiểu đệ cảm kích vô cùng, ở tại chỗ này kính hai vị ca ca một chén !

Nói xong, Vương Hạo liền ngửa đầu uống cạn một bát liệt tửu vào trong bụng. Ánh mắt của Song Hùng tỏa sáng, lớn tiếng khen ngợi. Hắc Hùng nói :

- Vương huynh đệ quả nhiên là một trang hảo hán, uống rượu rất sáng khoái ! Huynh đệ chúng ta cũng cạn với ngươi một chén !

Song Hùng cũng làm một hơi hết sạch chén rượu, sau đó úp ngược chén xuống nhưng không còn một giọt rượu chảy ra cả. Cả ba nhìn nhau cười lên ha ha. Từ nhỏ Song Hùng sinh sống ở sa mạc phương bắc, hiếm khi tiến vào trong quan ngoại, nên tự nhiên uống rượu rất sáng khoái, coi như rất hợp ý Vương Hạo.

Kim Yến Nhi ở bên cạnh thấy bọn hán uống cao hứng, cũng khéo léo bung vò rượu lên rót đầy ba chén lớn, rồi sau đó lẳng lặng ngồi một bên không dám xem vào. Vương Hạo nhìn nàng thân thiết, nói :

- Yến tử, cả ngày này muội còn chưa ăn cái gì, thân thể lại không tốt, hơn nữa bây giờ đã khuya rồi, muội cùng nên ăn vài thứ lót dạ đi. Sau đó ta sẽ bảo ông chủ tìm một phòng cho muội, muội cần được nghỉ ngơi, không nên quan tâm tới chúng ta làm chi !

Hắc Hùng cũng nói :

- Đúng vậy, ba người chúng ta nếu như uống rượu cao hứng thì có lẽ sẽ uống tới lúc bình minh. Nàng chỉ là một cô gái không nên ở chỗ này lâu.

Kim Yến Nhi gật đầu đáp ứng, lại không tốt ăn cơm chung với ba đại nam nhân nên gọi ông chủ đem một phần ăn lên phòng. Ba người Vương Hạo cũng không quản nàng, cứ thế chén chủ chén anh. Uống đến chỗ cao hứng thì cười to, làm cho khách trong khách điểm không thể nào ngủ yên được. Nhưng ba người này kẻ nào cũng là hung thần ác sát, nên không ai dám tới gần cản họ cả ! Tốt nhất là dùng mềm bịt tai lại mà ngủ thôi.

Hai vò rượu không phải là rượu ngon, nhưng rất cay nồng. Rất nhanh cả ba người đã uống cạn sạch. Hai vò rượu lớn, ít nhất cũng buồn mười cân, cho dù tửu lượng cả ba người đều không thấp nhưng đều có chút say khướt. Vậy mà Bạch Hùng lại than uống không đủ, hân hỉ ông chủ đem lên hai vò nữa. Nhưng lúc này bọn hán uống cũng chậm lại, bắt đầu vừa uống vừa tán dóc lung tung.

Wương Hạo nói :

- Hai vị ca ca, trước ngày hôm nay ta chỉ là một tiểu tử mới ra đời, còn không có nghe qua biệt danh của các ngươi, cho nên không biết các ngươi là ai. Nhưng sau ngày hôm nay, Vương Hạo ta sẽ là anh em ruột của các ngươi ! Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia ! Hai vị ca ca nếu có chuyện gì thì cứ việc phân phó, tiểu đệ sẽ không tiếc cả mạng sống mà giúp sức, chết không luyến tiếc !

Lúc này Bạch Hùng đã sớm quên chuyện vừa vừa khách điểm, nên cười to nói :

- Hào huynh đệ, không hổ là truyền nhân của Đại Mạc Cuồng Đạo, đủ hào khí ! Nào, cạn một chén nữa !

Ba người lại uống cạn một chén, Vương Hạo mới lớn tiếng nói :

- Hai vị ca ca thứ cho tiểu đệ không biết, không biết biệt danh Mạc Bắc Song Hùng vì sao lại vang dội vậy, không biết trước kia các người làm nghề gì ?

Hắc Hùng cười nói :

- Làm nghề gì à ? Hai anh em chúng là làm chiến là uống chén rượu lớn, ăn khối thịt to, chính là nghề mã tặc ! Ở trong quan nội chúng ta không dám nói, nhưng ở quan ngoại thì huynh đệ chỉ cần báo ra danh hào Mạc Bắc Song Hùng thì có thể làm cho người ta khóc một đêm !

Bạch Hùng lại nói :

- Cũng chưa hết đâu, danh hào của huynh đệ chúng ta hơn phân nửa là nhờ việc ăn thịt người đó. Bằng không chỉ bằng hai kẻ đã quỷ như bọn ta thì làm sao lại danh chấn quan ngoại chứ ?

" Ăn ... ăn thịt người ? " Lúc này thì tới phiên Vương Hạo bị dọa sợ ! Hắn nhớ rõ trong một tác phẩm của Cô Long có một " Ăn đầu người Lý Đại Chùy ". Nhưng hắn không nhớ trong tiểu thuyết Kim Dung có nhân vật nào ăn thịt người không, vậy mà bây giờ trước mặt mình xuất hiện hai người ! Bất quá " Ăn đầu người Lý Đại Chùy " kia trước khi chết chỉ có một yêu cầu, đó là ăn một bát thịt kho tàu. Mục đích ăn thịt người của hắn chỉ thuần túy là dọa người. Vì thế Vương Hạo hỏi dò :

- Hai vị ca ca, thịt người ... ăn ngon không ?

Bạch Hùng cười ha ha, nhìn Hắc Hùng nói :

- Thấy không, tiểu huynh đệ của chúng ta cũng tò mò ! Bất quá chúng ta là người một nhà, ta đành nói lời thật với ngươi. Kỳ thật, thịt người ... không thể ăn ! Năm đó võ công hai huynh đệ chúng ta vẫn còn thấp kém nên đi theo một vị lão đại mã tặc. Kết quả trong một lần cướp một đội buôn kìa thì không may gặp phải cao thủ. Chẳng những không cướp được hàng mà còn bị đuổi giết tới mức không còn đường chạy trốn. Cuối cùng bọn ta đành phải chạy vào chỗ sâu trong sa mạc chưa từng có người đi qua. Lúc đó bọn ta có sáu người, không còn thức ăn nước uống. Mất thấy cả bọn sẽ phải chết đói, nên

đại ca kia liền nổi tâm tư với chúng ta, muốn giết chúng ta làm thịt ăn. Huynh đệ bọn ta đương nhiên sẽ không chịu nằm yên chờ chết, liền cùng với bốn người đánh nhau sống mái một trận. Cuối cùng hai người bọn ta may mắn đánh thắng. Nếu như bọn hán đã muốn làm thịt bọn ta, thì chúng ta đương nhiên cũng không khách sáo nữa mà đem thi thể bốn người làm lương thực, sau đó mới đi ra khỏi sa mạc ...

Hắc Hùng cũng nói :

- Ta còn nhớ rõ, lúc ấy tuy rằng chúng ta đã đi được một khoảng xa, sức lực gần cạn kiệt. Chỉ còn lại duy nhất một cánh tay cũng không đủ nhét kẻ rằng. Trong lúc đó chúng ta tưởng như mình chết rồi, thì gặp phải một đội buôn đi ngang. Bọn họ thấy hai người đang ăn tay người nên bị dọa chạy tứ tán. Nếu như bọn hán biết, chỉ cần một người nào đó cũng có thể giết chết hai người chúng ta thì cũng không vì một cánh tay mà bị dọa sợ đâu ! Hà, sau khi bọn họ chạy mất, thì để lại không ít tài vật. Hiện giờ nghĩ lại cũng thật là buồn cười !

Bạch Hùng lại nói :

- Từ đó về sau, hai người bọn ta cố ý tuyên dương sự tích ăn thịt người của mình, hơn nữa còn thích ăn thịt những người luyện võ. Cứ như vậy, dần dần không còn đội buôn nào dám phản kháng, một khi phản kháng thì ta sẽ chết hán tại chỗ rồi ăn thịt hán. Dần dần, mọi người trên sa mạc cũng biết tính cách của hai ta. Mỗi khi thấy chúng ta thì dâng lên tài vật, làm giảm đi không ít sức lực !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bắc Thượng

Vương Hạo nghe xong lời của Mạc Bắc Song Hùng cũng đành lắc đầu thở dài, xem ra lý do bọn hán ăn thịt người không khác gì mấy so với Lý Đại Chùy cả, cũng chỉ dọa người khác mà thôi. Có ai lại nói ăn thịt người ngon hơn thịt heo thịt bò không ?

Ba người lại tiếp tục cạ chén, sau đó Vương Hạo nói :

- Hai vị ca ca, sau này các người có tính toán gì không ? Chẳng lẽ tiếp tục làm mã tặc, tiếp tục ăn thịt người sao ? Đây cũng không phải đạo lý lâu dài đâu !

Hắc Hùng thở dài :

- Ngoại trừ làm mã tặc ra thì huynh đệ chúng ta còn biết làm cái gì ? Thanh danh của Mạc Bắc Song Hùng mà đi làm đại hiệp thì mấy ai tin chứ ! Hơn nữa, chúng ta đều xài tiền như nước quen rồi, nếu không làm mã tặc thì tiền bạc đâu mà cung ứng cho nổi ?

Bạch Hùng cũng nói :

- Đúng vậy, làm mã tặc tự do tự tại, muốn làm cái gì cũng được, cũng không có ai quản lý, cực kỳ tiêu dao ! Nếu ta đi làm chuyện khác chẳng bằng giết ta còn hơn !

Bọn hán vừa nói thế, Vương Hạo cũng không có biện pháp nào nữa. Hai vị này làm mã tặc sinh nghiệp, giết người cướp của là chuyện đương nhiên, thì còn có cách nào nói bọn hán chứ ? Vốn Vương Hạo muốn cùng bọn hán giao du thân mật một phen, dù sao thì bọn họ cũng là bạn tốt của Vương Hạo trong thế giới giang hồ này. Nhưng hiện tại xem ra, trừ phi Vương Hạo buông bỏ lý lẽ đúng sai của bản thân, còn không sẽ không bao giờ kết giao tốt với hai người được.

Bởi vậy, sau một hồi lo lắng thì Vương Hạo cũng nói :

- Hai vị ca ca, hôm nay nếu như không có các người thì chỉ sợ ta sẽ cùng với Bình Nhất Chi là kẻ thù. Chất độc của Yến tử cũng không dễ dàng chữa khỏi như vậy. Cho nên trong lòng của ta cực kỳ cảm kích hai vị ca ca. Nhưng mà, giống như Bạch Hùng đại ca đã nói vậy, chúng ta không phải là người một đạo ! Ta ở trên sa mạc gặp những tên mã tặc khác, đã chứng kiến thủ đoạn hung tàn của bọn chúng, nên ta thật sự ta không quen nhìn. Bởi vậy ...

Bạch Hùng trừng mắt, nói :

- Thế nào, người không quen nhìn thủ đoạn của chúng ta, muốn giết hai người chúng ta mà thay trời hành đạo, đúng không ?

Vương Hạo vội vàng khoát tay nói :

- Không không không, tiểu đệ tuyệt không có ý như thế ! Nhưng tiểu đệ cùng ở một chỗ với hai vị ca ca, các người vẫn tiếp tục làm việc mã tặc của mình, nhưng tiểu đệ ta không thể nào quản được chuyện của các người được ! Vì thế, huynh đệ chúng ta tốt nhất nên tách ra, miễn cho tương lai sau này xảy ra tranh chấp, phá hủy giao tình đôi bên.

Bạch Hùng cười lạnh nói :

- Người nói sao mà dễ nghe, chỉ sợ người ngại thanh danh hai người chúng ta, cùng ở một chỗ với hai tên này sẽ phá hủy tên tuổi của người, đúng không ? Vậy đi, lão tử nói rất đúng, đạo bất đồng thì không cùng mưu lược được. Hai anh em chúng ta giúp người cũng vì báo ân, cũng không người phải cảm kích. Từ này về sau nhất đạo lưỡng đoạn, cả đời không bao giờ qua lại với nhau nữa ! Hắc ca, còn chờ gì nữa ! Đi thôi !

Vương Hạo đứng dậy, quỳ xuống ở bên cạnh nói :

- Hai vị đại ca đoạn tuyệt, tiểu đệ cũng không có lời nào để nói. Nhưng ân tình của các người tiểu đệ mãi mãi không quên ! Tương lai nếu có gì phân phó, chỉ cần một lời nhắn, tiểu đệ sẽ vượt lửa qua sông cũng không chối từ ! Hôm nay tiểu đệ đắc tội, xin lạy ta hai vị ca ca .

Hắc Hùng thở dài một tiếng, nói :

- Người cũng không cần như thế, mã tặc bị người thống hận, anh em chúng ta làm sao không biết chứ ? Người không hy vọng hai chúng ta tiếp tục làm mã tặc, đây cũng là muốn tốt cho huynh đệ ta thôi. Đáng tiếc, anh em chúng ta trời sinh làm kẻ bại hoại, làm nghề khác sẽ không thấy thoải mái ! Quên đi, coi như chúng ta chưa từng quen nhau .

Nhìn theo bóng dáng của Mạc Bắc Song Hùng rời xa, trong lòng Vương Hạo không biết mùi vị gì. Có thể nói ngoại trừ ba người lão Khoái, Trụ Tử cùng Kim Yến Nhi ra thì Mạc Bắc Song Hùng chính là hai bằng hữu nhất của Vương Hạo. Nhưng trớ trêu thay bọn hắn lại là mã tặc ! Nếu Mạc Bắc Song Hùng gặp nạn thì Vương Hạo tin tưởng mình sẽ không chút do dự mà ra tay giúp đỡ. Nhưng nếu Mạc Bắc Song Hùng tàn sát người dân vô tội thì Vương Hạo hẳn cũng không dám đảm bảo chính bản thân có rút dao ra mà cùng bọn hắn sống mãi với nhau hay không ! Chính vì không dám cam đoan nên Vương Hạo mới cùng bọn họ tách ra, để tương lai sau này không phải phiền lòng. Còn nói đến việc hành hiệp trượng nghĩa, Vương Hạo cũng không có nghĩ tới ! Có lẽ hắn thích nhúng tay vào những chuyện mình muốn, nhưng nếu ở những nơi không thích thì hắn cũng lười mà để ý.

Sau khi Mạc Bắc Song Hùng rời đi thì chân trời cũng lờ mờ sáng. Vương Hạo ngồi ngầy ngốc trong chốc lát, sau đó âm thầm quay trở về phòng nằm nghỉ. Ông chủ khách điếm luôn luôn ở chỗ đó, thấy Vương Hạo muốn đi nghỉ liền vội vàng tự mình dẫn đường, đưa hắn tới hậu viện.

Phòng của Vương Hạo được sắp đặt kế bên phòng của Kim Yến Nhi. Sau khi Vương Hạo trở về phòng, còn chưa kịp nằm xuống thì đã nghe thấy tiếng rên rỉ đầy áp lực của Kim Yến Nhi. Điều này làm cho Vương Hạo lắp bắp kinh hãi, vội vội vàng vàng chạy tới trước phòng nàng, gõ cửa hỏi :

- Yến tử, muội làm sao vậy ?

Tiếng rên rỉ của Kim Yến Nhi biến mất, nhưng cả nửa ngày mà nàng không trả lời Vương Hạo. Vương Hạo nóng nảy, một chưởng đánh gãy then cửa xông vào trong phòng. Vừa vào cửa, Vương Hạo chỉ thấy Kim Yến Nhi mặc một bộ tiểu nội y, đang ôm mền nằm trên giường. Cái mền nọ đã bị Kim Yến Nhi xé nát như, sợi bông vương vãi khắp nơi trong phòng. Cái giường bằng gỗ cũng bị vô số vết cào cào bởi móng tay của nàng. Mà sắc mặt của Kim Yến Nhi thì lại trắng bệch, vẻ mặt cực kỳ thống khổ. Đôi môi bị cắn chảy cả máu. Hiện giờ nàng đang cố nén tiếng rên rỉ, cho nên mới đem đôi môi của mình cắn thành như vậy !

Vương Hạo vừa nhìn liền hiểu rõ, lúc này Kim Yến Nhi đang phát tác việc nghiện chất độc ! Hắn liền vội vàng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, trong lòng cực kỳ hối hận .

Bình Nhất Chi đã sớm nói, ngay khi vừa ngưng dùng khoái hoạt đan thì Kim Yến Nhi phải nếm chịu đau khổ. Vương Hạo cũng biết, việc cai nghiện rất đau khổ. Nhưng Vương Hạo hẳn lại cố tình đem chuyện này quên đi, cho nên mới để một mình Kim Yến Nhi chịu đựng một mình. Mà Kim Yến Nhi sợ tiếng rên rỉ của mình bị người khác nghe thấy, nên mạnh mẽ chịu đựng, nếu không dưới việc nội lực của Vương Hạo tinh tiến, thánh lực so với người thường càng thêm linh mãnh thì làm sao hắn không phát hiện ra chứ ! Kim Yến Nhi cũng sợ mình kêu to quá sẽ làm cho Vương Hạo ở phòng bên không an tâm, nên mới cố gắng dấu đi !

Nhìn thấy bộ dáng đau khổ của Kim Yến Nhi, Vương Hạo hận không thể dùng thân mình mà thay thế mình, nhưng loại chuyện như thế không cách nào thay thế. Hắn chỉ có thể đem nàng ôm vào trong lòng, phòng ngừa nàng nhìn không được sẽ phá loạn cả lên, cào cào chính mình. Nếu không chế trụ hai tay của Kim Yến Nhi thì nhìn xem giường chiếu sẽ biết hậu quả ra sao ! Nhưng Vương Hạo vừa ôm lấy Kim Yến Nhi, thần trí của nàng liền hỗn loạn cực kỳ, hai cánh tay không tự giác bắt đầu cào xé lên người Vương Hạo, cái miệng anh đào nhỏ nhắm cắn một cái lên cánh tay Vương Hạo ! Vương Hạo cũng không dám buông tay, đành chịu đựng đau đớn, chỉ cần Kim Yến Nhi không tổn thương bản thân nàng, Vương Hạo cũng mặc cho nàng cắn, xé.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, rốt cục Kim Yến Nhi cũng dần dần lui lợng. Bởi vì thể lực tiêu hao quá nhiều nên Kim Yến Nhi trực tiếp bất tỉnh. Vương Hạo nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, sửa lại quần áo lộn xộn che lấp bà vai trắng loáng kia. Vương Hạo nhìn thấy Kim Yến Nhi mê mang bất tỉnh trên giường, thở dài một tiếng, sau đó sửa sang lại quần áo trên người mình. Trên người hắn có không ít vết thương bị Kim Yến Nhi gây ra, cánh tay suýt chút nữa mất bị một miếng thịt. Nếu như bị Kim Yến Nhi thấy được, nói không chừng nàng sẽ trách bản thân mình nữa .

Đợi cho tới buổi chiều, lúc này Kim Yến Nhi mới tỉnh táo lại. Đêm hôm qua nàng giãy dụa quá nhiều nên tiêu hao thể lực, cho nên sau khi tỉnh lại cũng ốm yếu. Ngay cả việc đứng dậy mặc quần áo còn không được. Vương Hạo thấy bộ dạng này của nàng, liền dùng từng muỗng từng muỗng đút cho nàng ăn cơm. Kim Yến Nhi quanh quẩn quanh một chiếc mền mới, giường mặt đỏ bừng khi Vương Hạo đút cơm cho nàng, cũng không là nàng đang thẹn thùng hay đang vui sướng nữa !

Sau khi dùng xong cơm, Vương Hạo thấy tinh thần của Kim Yến Nhi tốt lên không ít, lúc này hắn mới yên tâm. Thật không nghĩ tới đêm nay thì Kim Yến Nhi lại độc phát, lại làm một trận vật lộn một nhàoai. Những đồ ăn được ăn vào căn bản không bổ sung thể lực bị tiêu hao.

Chuyện này làm cho Vương Hạo chau mày, tiếp tục như vậy chỉ sợ không đợi tới độc nghiện của Kim Yến Nhi giảm bớt thì bản thân hắn không thể chống đỡ nổi . Nhớ tới lời căn dặn của Bình Nhất Chi cần ăn nhiều một chút thực vật bồi bổ, tốt nhất nên tu luyện một môn nội công ôn hòa nào đó.

Nguyên lại vì muốn bổ sung thể lực cho Kim Yến Nhi cần phải kiên trì tới cùng. Vương Hạo vỗ đầu mình một cái, hận bản thân vì sao lại đem tin tức quan trọng như thế quên đi chứ !

Thực phẩm bồi bổ thì ở đâu cũng có, chỉ cần có tiền thì muốn có nhiều bao nhiêu cũng có cả. Còn việc tu luyện một môn nội công ôn hòa, cái này thì có chút khó khăn đây ! Tính chất nội lực ôn hòa, còn phải thích hợp cho con gái tu luyện, tốt nhất phải có tiền bối cao nhân tự mình chỉ điểm. Muốn thỏa mãn những điều kiện này, giống như một lựa chọn khó khăn. Lấy hiểu biết của Vương Hạo đối với thế giới này, tựa hồ chỉ có một lựa chọn duy nhất, chính là phải bái nhập Hằng Sơn phái trong Ngũ Nhạc kiếm phái ! Hằng Sơn phái là một môn phái do nữ nhân tạo ra, cũng là một nhánh của Phật môn, so với Kim Yến Nhi thì rất thích hợp !

Tuy rằng dựa theo tình tiết trong nguyên tác, thì Hằng Sơn phái gặp nhiều tai nạn, cuối cùng đành phải đem Lệnh Hồ Xung lên làm chủ môn. Nhưng hiện tại có Vương Hạo, thì không giống như trước nữa. Tuy rằng hắn đã quên đại bộ phận tình tiết trong câu chuyện, nhưng có thể mơ hồ nhớ một chút. Hắn không dám nói sẽ bảo vệ được Hằng Sơn phái, nhưng bảo vệ một Kim Yến Nhi cũng dễ dàng. Bởi vậy, lập tức Vương Hạo thu dọn xong, một lần nữa một chiếc xe ngựa, đem Kim Yến Nhi đi tới Hằng Sơn !

Hằng Sơn là một ngọn núi phía bắc trong năm ngọn núi, nằm ở chỗ bắc bộ Sơn Tây, cách Đại Đồng chỉ hơn trăm dặm đường. Có thể nói cũng là bắc trường thành. Cho nên Vương Hạo đem Kim Yến Nhi một đường đi về phương bắc. Nhưng lại không nghĩ tới, bọn hắn vừa đi không quá hai ngày, mới tới phụ cận Thang Âm thì thấy ở xa xa ở trong vùi sơn dã, có người đang đánh nhau ! Vương Hạo không rảnh đi quản chuyện thiên hạ, nhưng khi hắn vớ ý liếc mắt một cái, phát hiện trong những người đang giao đấu có hai người Mặc Bắc Song Hùng !

Mặc kệ bọn họ vì cái gì mà đánh nhau, nhưng đã có Mặc Bắc Song Hùng tham dự thì Vương Hạo không thể bỏ mặc được. Hắn vội vàng dừng xe ngựa lại, dặn dò Kim Yến Nhi không nên lộn xộn, sau đó rút trường đao ra vọt tới. Chờ tới khi hắn tới trước mặt, thì phát hiện Mặc Bắc Song Hùng không phải đánh nhau, chính xác đang giãy dụa !

Cả hai phe gồm chín người, Mặc Bắc Song Hùng bị bảy người vây công. Trong bảy người này có cả nam lẫn nữ, hình dáng khác nhau. Nhưng xem võ công của bọn họ cũng không phải tầm thường. Phải biết rằng huynh đệ hai người Mặc Bắc Song Hùng đều tâm ý tương thông. Dưới sức liên thủ của hai người có thể tung hoành ở phía bắc trường thành nhiều năm mà không có địch thủ. Nhưng hôm nay lại bị đẩy vào cảnh trần đầy nguy hiểm.

Vương Hạo thấy thế, cũng không chút do dự vung đao xông tới, quát to một tiếng :

- Nhị vị ca ca đừng vội, huynh đệ tới đây !

Nói xong,, một đao chém tới vị hòa thượng áo hồng gần chỗ hắn nhất. Hòa thượng kia nghe thấy phía sau có người vọt tới liền lập tức ngăn cản, hét to :

- Chậm đã !

Hắn huy động cương bát làm bằng thiết tinh trong tay bổ thẳng xuống đầu Vương Hạo, xuống tay cực kỳ độc ác. Vương Hạo cũng không ngăn cản, hắn nghiêng cổ lướt đầu qua khỏi cương bát nọ, vung đao chém vào hai chân của hòa thượng. Tay của hòa thượng đem cương bát che lại, đao bạt tương kích phát ra một tiếng " Đương " thật lớn. Vương Hạo bị chấn lộn ngược trở về một vòng, hòa thượng kia thì hai má hồng hào lên, hiển nhiên bị nội lực khác thường của Vương Hạo làm cho hắn chịu thiệt thòi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Đao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Đều Là Họa Từ Bí Tích Mà Ra.

Vương Hạo cùng hòa thượng kia giao đấu một chiêu, hai tay bị chấn rung cả lên, nhưng hắn không ngừng lại mà nương theo phản lực phi tới phụ nhân ở bên cạnh đó, sau đó một đao chém tới. Phụ nhân kia dùng một thanh đoản đao, thấy khí thế của Vương Hạo hung mãnh liền vội vàng vịn eo né sang một bên. Đồng thời chuyển thân mình lại dần, sử dụng chiêu số cận chiến đã thương người. Trong phạm vi nhỏ thì đoản đao còn hung ác hơn cả mười thanh trường đao.

Nhưng Vương Hạo càng ngoan độc hơn nàng, cũng không quản nàng chém nhiều ít mấy đao, hắn lập tức chém một đao xuống cổ của nàng. Nếu đoản đao của phụ nhân đánh nát bụng của Vương Hạo thì đầu của nàng cũng bị chàng chặt rớt. Phụ nhân thấy thế liền kinh hãi , thu đao lùi lại phía sau tránh khỏi tình trạng lưỡng bại câu thương.

Liên tiếp bức lui hai người, vòng vây xung quanh Mặc Bắc Song Hùng cũng lộ ra một khe hở. Mặc Bắc Song Hùng nhân cơ hội này vọt ra ngoài, đứng cùng một chỗ với Vương Hạo, cùng bảy người nọ giằng co.

Ánh mắt Vương Hạo nhìn chăm chăm người đối diện, miệng thì lại hỏi Song Hùng :

- Hai vị ca ca, tại sao lại cùng bọn họ đánh nhau ?

Bạch Hùng nói :

- Việc này sau hãy nói, cũng không biết bọn hần vì sao lại đi cùng nhau, bảy người liên thủ lại thật khó đối phó !

Bạch Hùng không nói, Vương Hạo cũng không hỏi được, chính là hần đánh giá từng người vây quanh hần !

Chỉ thấy một đầu đà tóc rũ xuống vai, trên đầu đội một cái đồng cô lập lờ dưới ánh mặt trời, tóc thắt bím, trong tay cầm một đôi hồ giới đao hình bán nguyệt. Bên cạnh hần là một phụ nhân khoảng chừng năm mươi tuổi, chính là kẻ mà Vương Hạo vừa giao thủ khi nãy. Tóc của nàng trắng xóa, cầm trong tay một thanh đoản đao tầm khoảng hai thước.

Tiếp theo một một tăng một đạo, tăng nhân là kẻ vừa cùng Vương Hạo giao thủ, người này mặt một bộ tăng y đồ như máu, hai tay cầm một bát cùng một bát , đều được làm bằng thép. Thiết bát sắc bén dị thường, cương bát dùng như một lá chắn. Đạo nhân kia thân hình cao to, trong tay mang một cây Lang Nha chùy, nhìn sơ qua cũng không nhẹ. Bên người đạo nhân là một người ăn mày trung niên, trên cổ cùng vai của hần có hai con rắn xanh, đầu rắn hình tam giác, duỗi ra co vào không thời .

Còn lại hai người là một nam một nữ, nam thì mù mắt trái còn nữ thì mù mắt phải. Cả hai dựa vào một cái quả trượng, thân trượng sáng sủa phát ra ánh sáng vàng óng, thân trượng quá mức to, nếu như được làm từ hoàng kim thì phân lượng cũng rất trầm trọng. Một nam một nữ này đều khoảng bốn mươi lăm tuổi, nhìn qua như hai vợ chồng nghèo, nhưng lại có quả trượng quý giá như thế, có thể nói cực kỳ quý dị.

Lúc này, nam nhân mù mắt nói :

- Tiểu tử, mi là ai ? Có quan hệ gì với Mạc Bắc Song Hùng ?

Tiếp theo nữ nhân bên cạnh hần cũng nói :

- Ta xem ngươi tuổi đời còn trẻ, chắc có lẽ mới bước chân ra chốn giang hồ. Nhưng không biết gì đã nhúng tay vào, tới khi mất mạng thì không kịp hối hận đâu !

Bạch Hùng nói :

- Đồng bách song kỳ, vợ chồng các ngươi lâu nay không hành tẩu giang hồ, sao không thành thành thật thật ở nhà chồng cày ruộng vợ dệt vải đi ! Vì một lời đồn đãi chốn giang hồ mà đánh mất tính mạng, đó mới là oan uổng ! Ngươi cho rằng Đại Mạc Đao Quyết ai cũng có thể luyện thành sao ? Nếu truyền nhân của Đại Mạc Cuồng Đao đã xuất hiện thì chỉ bằng hai kẻ tàn tật như các ngươi có thể giành được bí tịch sao ? Thật sự là ý nghĩ kỳ lạ !

Vương Hạo nghe xong lời này, trong lòng âm thầm giật mình, chẳng trách vừa rồi Bạch Hùng không cho hần hỏi nhiều. Nguyên lai những người này đang nhắm vào Đại Mạc Đao Quyết của hần. Nếu như bọn hần biết mình là người đoạt được Đại Mạc Đao Quyết thì chỉ sợ sẽ lập tức phản thầy. Đồng thời, hần cũng cảm động vì nghĩ khí của Mạc Bắc Song Hùng. Hần và Song Hùng chia tay nhau, có thể nói trở mặt với nhau. Nhưng dưới sự ép hỏi của những kẻ này, mắt thấy sẽ chịu chết nhưng bọn hần vẫn không mở miệng nói tới Vương Hạo. Có thể thấy được bọn họ gánh không ít liên quan cũng vì Vương Hạo.

Bạch Hùng vừa dứt lời, lão phụ nhân năm mươi tuổi kia cũng nói :

- Mạc Bắc Song Hùng, chúng ta có thể giành được bí tịch hay không cũng không liên quan tới các ngươi. Cho dù chúng ta có chết đi thì cũng là chuyện sau này. Nhưng trước mắt các ngươi nên lo cái mạng chó của mình đi. Coi như có thêm tiểu tử này nữa thì bọn bảy tuyệt đối không phải là đối thủ của bảy người chúng ta. Cho nên ta khuyên ngươi nên thức thời một chút, miễn cho phải chôn thân nơi này, ngay cả đại mạc cũng không quay về được !

Bạch Hùng vừa muốn nói gì thì hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ đột nhiên nói :

- Tiểu tử này có cỗ quái, nội lực của hần nóng rực vô cùng, đao phát lại mãnh liệt tuyệt luân, rất giống như Đại Mạc Đao Pháp. Hay là tiểu tử này chính là kẻ chúng ta muốn tìm ?

Vừa rồi chỉ có hòa thượng này cùng Vương Hạo liều mạng với nhau, nên hần biết đặc điểm nội lực của Vương hạo. Hần vừa nói ra như thế thì những kẻ khác phấn chấn cả lên, ánh mắt nhìn chăm chăm Vương Hạo tựa như người đói ba ngày được một bữa ăn ngon vậy. Vương Hạo bị bọn hần nhìn chăm chăm, cho dù hần có gan to mặt lớn tới đâu cũng nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt. Vội vàng nói khẽ với Mạc Bắc Song Hùng :

- Nhị vị ca ca, trong chốc lát ta sẽ dẫn dụ bọn họ rời đi. Các ngươi liền mang theo Yến tử nhanh chóng rời đi, chạy đến Bắc nhạc Hằng Sơn, để cho Yến tử bái làm môn hạ Hằng Sơn phái ! Ta nhờ hai vị !

Hắc Hùng vội vàng nói :

- Không được ! Một mình ngươi cũng không phải đối thủ của bọn họ, không bằng chúng ta lừa gạt ...

Còn chưa đợi hần nói xong, chợt nghe ăn mày trung niên hưng phấn mà nói :

- Quân hần phải hay không phải, trước tiên bắt trước rồi nói sau !

Đề nghị này của hần lập tức được sáu người khác đồng ý, cả đám hét một tiếng, vọt lên một lượt. Vương Hạo không đợi Song Hùng nói cái gì nữa, lập tức phi thân mà đi ! Hần toàn lực triển khai cuồng phong thân pháp, hướng theo phương đông mà chạy ! Hần vừa chạy trốn, liền thừa nhận bản thân

mình là truyền nhân Đại Mạc Cuồng Đạo, nhất thời bảy người kia hưng phấn lên, cũng không quản hai người Mạc Bắc Song Hùng. Tất cả đều đuổi theo Vương Hạo. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Mạc Bắc Song Hùng thân hình cao lớn, tuy rằng sải chân rất dài nhưng căn bản không chạy nhanh tới mức như vậy. Mắt thấy mọi người chạy mất, bọn hắn cũng muốn đuổi theo nhưng không còn kịp nữa. Rơi vào đường cùng chỉ đành dậm chân một cái, dựa theo lời của Vương Hạo mà bảo vệ Kim Yên Nhi. Kim Yên Nhi nghe nói Vương Hạo gặp nạn liền hoảng loạn khóc cả lên. Song Hùng thấy vậy đành phải vỗ về an ủi một phen, trước kia bọn hắn chưa bao giờ trải qua sự tình như thế này, chẳng những còn không làm cho Kim Yên Nhi yên tâm mà trái lại, còn làm cho nàng càng sốt ruột, muốn xuống xe đi tìm Vương Hạo. Hai Song Hùng bất đắc dĩ đành phải dùng thủ đoạn bạo lực, điểm lên huyệt đạo của nàng rồi mạnh mẽ áp nàng đi tới Hằng Sơn.

Lại nói tới Vương Hạo, cuồng phong thân pháp của hắn lấy Cuồng phong làm danh, khi thi triển ra thì tự nhiên như cuồng phong vậy. Tốc độ của Vương Hạo nâng lên mức cao nhất, nơi nào hắn đi qua thì cây cỏ gãy đổ, giống như cảnh tượng bị cuồng phong tàn phá. Hắn vừa chạy đi khoảng ba bốn dặm đường thì đã bỏ xa bảy người phía sau hơn trăm trượng.

Nhưng cái gọi là mưa to cuối cùng cũng phải tạnh, cuồng phong thân pháp cuồng mãnh bá đạo, nhưng sức bền cũng không nhiều. Nếu không có một thân nội lực mạnh mẽ thì rất nhanh sẽ kiệt lực. Lấy nội lực hiện tại của Vương Hạo thì trong vòng ba bốn dặm nếu không thể bỏ rơi những người phía sau thì cũng không còn hy vọng nữa. Đoạn đường kế tiếp hắn càng chạy càng chậm lại, trên mười dặm sẽ bị người phía sau đuổi tới gần.

Nội lực của Vương Hạo tiêu hao cực nhanh, hắn thở gấp như một cái bể vậy. Vương Hạo nhìn nhìn vùng đất bằng phẳng chung quanh, không có vật che chắn, nếu muốn mượn địa hình cũng không có cửa nào. Điều này làm cho Vương Hạo có chút tuyệt vọng, chẳng lẽ cứ như vậy rơi vào trong tay những kẻ đó sao? Nếu như rơi vào trong tay bọn họ, nhất định sẽ bị nghiêm hình tra tấn. Nói vậy còn không bằng rút đao chém một nhát vào cổ cho nhanh. Nhưng hắn không muốn cứ như thế cắt cổ tự sát, hắn không cam lòng, vì vậy chỉ đánh liều mạng mà chạy, có thể trốn càng xa càng tốt.

Sau khi chạy được hai mươi dặm thì khoảng cách với người phía sau không tới ba mươi bước. Ở trong khoảng cách này, dùng tay phóng ám khí cũng có thể với tới được. Vì vậy, những kẻ đằng sau liền sôi nổi phóng ra ám khí. Bất đắc dĩ Vương Hạo đành phải tránh né ám khí. Cứ như vậy, người phía sau càng lúc càng đuổi gần lại, uy lực của ám khí càng lúc càng lớn. Rất cực, một cục đá bay tới đánh vào đầu gối Vương Hạo, làm cho chân của hắn mềm nhũn ngã lăn ra đất.

Vương Hạo ngã xuống đất, người đuổi theo nhanh nhất trong bảy người là Đồng Bách Song Kỳ, hai người một trái một phải đưa tay chụp tới Vương Hạo. Tuy rằng Vương Hạo té xuống đất, nhưng hắn không cam lòng cứ như vậy mà thúc thủ chịu trời, cũng không quản hai người bọn hắn chụp tới, trường đao trong tay Vương Hạo quét ngang một cái. Nếu hai người Đồng Bách Song Kỳ không chịu né tránh thì bốn cái chân khó mà giữ lại được!

Hai người Đồng Bách Song Kỳ, võ công của người nào cũng không kém hơn Vương Hạo cả, tự nhiên sẽ không bị một chiêu đao liễu mạng của hắn làm cho lúng túng. Cho nên cả hai song song nhảy lên né tránh một đao này. Đồng thời tay vẫn tiếp tục chụp xuống. Nhưng ngay lúc bọn họ sắp sửa đắc thủ thì tên ăn mày kia đột nhiên ra tay, hai con rắn trên người của hắn phân biệt theo hai hướng bắn về phía Đồng Bách Song Kỳ.

Hai người Đồng Bách Song Kỳ bị đánh trở tay không kịp, nhưng bọn họ gặp nguy không loạn. Cả hai vợ chồng tâm ý giống nhau, vội vàng đánh vào nhau một chưởng. Mượn phản chấn của chưởng lực mà bay ngược ra hai hướng. Tuy rằng bọn hắn tránh thoát độc xà, nhưng cũng mất đi cơ hội bắt giữ Vương Hạo. Ngược lại tên ăn mày phía sau vượt lên trước, một phát đã bắt lấy cổ áo Vương Hạo.

Nhưng tên ăn mày này cũng được tốt, tuy rằng lão phụ nhân phía sau vẫn còn cách xa vài chục bước nhưng công phu ám khí của nàng lại không kém. Nàng quát to một tiếng, bàn tay phát ra liền có bảy tám khóa thiết liên hướng tới yếu huyệt quanh thân tên ăn mày mà đánh tới. Bất đắc dĩ, tên ăn mày chỉ đành trước tiên đối phó với ám khí. Chờ sau khi đánh hết toàn bộ thiết liên thì phụ nhân nọ cũng lao tới trước mặt, đoản đao trực tiếp chém vào cổ họng gã.

Lúc này thì Đồng Bách Song Kỳ hai người cũng trở về, bốn người đánh thành một đoàn. Tiếp theo là đầu đà, hòa thượng, đạo sĩ, cả ba người đuổi theo phía sau cũng gia nhập vào vòng chiến. Nhất thời xung quang người Vương Hạo loạn thành một khối, bảy người xông vào nhau đánh đá túi bụi.

Mặc dù Vương Hạo đang ở trong vòng vây của bảy người, nhưng chỉ cần hắn không chạy trốn thì không bị người hạ thủ nặng tay. Hắn chỉ cần ngẫu nhiên cản phá những bàn tay chụp tới mà thôi. Điều này làm cho Vương Hạo vừa giật mình vừa buồn cười, sớm biết tình huống như vậy thì hắn còn phải liều mạng chạy làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tự Cứu

Vương Hạo cẩn thận ngăn cản những bàn tay chụp tới mình, không có một chút đánh trả nào cả. Hắn tận lực yếu hóa sự có mặt của mình, đồng thời nhẹ nhàng xê dịch qua một bên, tựa lưng và một tảng lá dớn, đảm bảo đằng sau lưng không có người nào tập kích. Sau đó, hắn ngồi nhìn bảy người nọ đánh nhau loạn thành một đoàn. Hiện tại hắn có trốn cũng không thoát, nên dứt khoát ở lại xem nhiệt náo.

Sau một hồi đánh nhau tóe lửa, tất cả mọi người cũng bị thương vô số. Trong đó thì tên ăn mày là thảm thương nhất, bởi vì hai con rắn của hắn uy hiếp quá lớn. Cho nên những người khác đều xem hắn là đối tượng cần được chiếu cố, kết quả chẳng những hai con rắn bị chém thành bốn đoạn mà bản thân hắn cũng bị cây Lang Nha chùy đánh trúng bắp đùi, làm mất ít nhất nửa cân thịt.

Sau nửa canh giờ hỗn chiến, rốt cục bảy người cũng dùng tay chiếm cứ một phương, vừa thở gấp vừa rình rập lẫn nhau như hổ rình mồi. Sau một hồi trầm mặc, đột nhiên lão phu nhân nói :

- Các vị, chúng ta cứ hỗn chiến như vậy cũng không phải chuyện hay, không bằng mọi người lui lại một bước, thế nào ?

Đầu đà nói :

- Trương phu nhân, bà nói lui một bước, một bước này làm sao mà lui ? Bà cứ nói trước biện pháp đi !

Trương phu nhân nói :

- Theo như ý kiến của ta, nếu mọi người đều mơ tưởng tới Đại Mạc Dao Quyết nhưng bí tịch chỉ có một quyển. Sao không bằng bảo tiểu tử này đem bí tịch lấy ra, mỗi người tự sao lấy một bản, vậy chúng ta không phải đạt được ý muốn sao ?

Đầu đà vỗ tay nói :

- Biện pháp này hay ! Bất quá ai là người giữ bí tịch đây ?

Mọi người ta nhìn người, người quay nhìn lại ta, tất cả đều sợ người khác động chân động tay trên bí tịch, lại sợ chính mình cầm lấy bí tịch trước thì bị kẻ khác đánh lén. Cho nên mọi người lại im lặng, không khí cực kỳ quỷ dị.

Vương Hạo thấy bộ dạng của bọn họ nhìn không được cười lên ha hả. Bảy người bị hắn cười nên thẹn quá hóa giận, lão đạo sĩ cầm Lang Nha chùy chỉ vào mặt Vương Hạo mà mắng :

- Thằng nhóc con, mi cười cái chi ? Tiếp tục cười nữa lão gia đánh nát đầu ngươi !

Tên ăn mày bị hắn đánh rơi nửa cân thịt, trong lòng giận lắm nên khi nghe thế liền cười khẩy nói :

- Ngọc Linh lão đạo ít nói lời nhảm nhí đi. Hiện giờ tiểu tử này chính là bảo vật. Người thử đánh nát đầu hắn xem, những người còn lại có xé xác người ra không .

Ngọc Linh mắng to :

- Nghiêm Tam Tinh mi cũng đừng châm ngòi ly gián ! Trên đùi thiếu nửa cân thịt, mùi vị không tệ chứ ? Rắn của ngươi cũng không còn, sau này không thể gọi là song xà ác cái nữa, nên sửa thành " Không xà qua cái " đi thôi !

Nghiêm Tam Tinh vô cùng giận dữ , muốn đánh nhau với Ngọc Linh. Nhưng tăng nhân mặc áo cà sa đỏ thắm bên cạnh Ngọc Linh gọi là Tây Bảo, vốn từ trước giao hảo rất tốt với hắn, cho nên lập tức đứng gần Ngọc Linh, trợn mắt nhìn Nghiêm Tam Tinh. Nghiêm Tam Tinh tự biết mình đánh không lại hai người, đành phải lui trở về.

Ngọc Linh cùng Tây Bảo kết thành liên minh, Đồng Bách Song Kỳ hai người là một đội. Nghiêm Tam Tinh cảm thấy bản thân yếu thế, nên quay đầu nói với Trương phu nhân cùng đầu đà :

- Trương phu nhân, Cừu huynh, bọn họ đều có cặp có đôi, ba người chúng ta phải liên thủ lại mới là kế hay ! Không biết ý kiến hai người ra sao ?

Đầu đà nói :

- Nghiêm huynh nói không sai, ta đồng ý !

Trương phu nhân do dự một chút cũng gật đầu, vì thế ba người dựa vào nhau. Bất quá ba người bọn hắn không giống như hai đội kia thân mật khắng khít. Cả ba người đứng chung một chỗ nhưng vẫn đề phòng lẫn nhau. Tuy rằng bọn họ đồng người nhất nhưng thực lực tổng thể lại không mạnh hơn những đội khác.

Vương Hạo thấy thất quốc tranh hùng bỗng nhảy mắt biến thành tam quốc diễn nghĩa, trong lòng lại càng buồn cười, đột nhiên nói :

- Bảy vị tiền bối, các người muốn bí tịch, ta đây cũng hiểu. Nhưng các người hiểu biết gì về Đại Mạc Dao Quyết ? Các người có biết bước đầu tiên để luyện Đại Mạc Dao Quyết yêu cầu gì không ?

Ngọc Linh cùng Đầu đà nọ nóng vội hỏi :

- Yêu cầu cái gì ?

Vương Hạo nói :

- Muốn luyện Đại Mạc Đạo Quyết, bước đầu tiên là phải dẫn thái dương chân hỏa nhập vào trong cơ thể ! Mà một bước này cực kỳ thống khổ cũng cực kỳ nguy hiểm ! Nếu như có thể chịu đựng qua được thống khổ này thì cũng thôi, vì các vị đều là giang hồ hào kiệt nên chút thống khổ này không coi vào mắt. Nhưng nguy hiểm thì không cách nào tránh khỏi. Theo như trong bí tịch ghi lại, mười người luyện chỉ có một người thành công, còn chín người khác đều tự thiêu mà chết !

Biết cái gì gọi là tự thiêu không ? Tự thiêu không phải châm lửa đốt bản thân mình, mà là thái dương chân hỏa trong cơ thể thiêu đốt, đem xương cốt của người cũng không còn một mảnh. Nhưng quần áo và những đồ vật ngoài thân thì còn nguyên vẹn. Cho dù các người ngâm mình trong nước cũng bị cháy thành tro. Nếu như thông qua cửa ải này thì phải có vận khí rất lớn. Nếu không phải ta sắp chết trên sa mạc thì ta cũng không dám tu luyện công phu quý quái này đâu !

Hắn vừa nói như thế, bảy người đều có chút do dự. Mười người chỉ có một kẻ luyện thành. Nếu vận khí không tốt thì trong bảy người bọn hắn cũng không có kẻ nào luyện thành. Ngâm lại một người đang sống vui vẻ, bỗng nhiên vô duyên vô cớ đem thân thể mình đốt thành tro mà quần áo không bị chút tổn hại gì, chuyện này cực kỳ quỷ dị !

Vương Hạo còn nói thêm :

- À đúng rồi, ta còn một chuyện nữa quên nói. Công phu này đàn bà con gái không thể luyện được. Nữ nhân là cơ thể thuần âm trời sinh, thì không thể nào tu luyện nội lực thuần dương này được. Nếu như cưỡng ép tu luyện, thì mười người đều chết cháy !

Trương phu nhân cùng nữ tử mù mắt trong Đồng Bách Song Kỳ cảm thấy mất mát. Nhưng trong nháy mắt Trương phu nhân lại lớn tiếng hỏi :

- Tiểu tử, những thứ người nói có phải thật không ? Hay người muốn lừa dối chúng ta, để cho chúng ta thả người ra, có đúng hay không ?

Vương Hạo thản nhiên cười, nói :

- Ta tự nhiên rất muốn các người thả ta ra, nhưng những gì ta nói cũng không giả. Nếu như không tin, thì các người có thể tìm mấy tên tù tù. Ta sẽ đem một phần mỡ đầu truyền thụ cho bọn hắn, xem coi có mấy người bọn họ có thể luyện thành, có mấy kẻ tự cháy. Lúc đó các người sẽ biết thật giả !

Bảy người kia thấy Vương Hạo thản nhiên nói như thế liền liếc nhìn nhau mấy lần. Sau khi suy nghĩ một chút thì cũng gật đầu, Ngọc Linh nói :

- Tốt, vậy cứ như tiểu tử này nói mà làm ! Nhưng việc bắt tù tù phân công như thế nào, mọi người nói thử xem ?

Vương Hạo lại nói tiếp :

- Nếu mấy người không ai tin ai được, cần hành động thì phải cùng nhau mà hành động. Tuy rằng võ công của ta kém hơn chư vị, nhưng cũng mạnh hơn những ngục tốt kia. Tám người chúng ta cùng nhau hành động bắt mấy tên tù tù còn không dễ như trở bàn tay sao ?

Bảy người kia cùng nhau gật đầu, việc này cứ như thế liền quyết định xong, sau đó mọi người nghỉ ngơi băng bó vết thương. Đợi cho tới khi trời tối thì đám người quay về Thang Âm, trong đêm khuya xâm nhập vào tử lao bắt đi mười sáu tù tù, trong đó có hai người nữ tử. Mỗi người dẫn theo hai kẻ chạy ra khỏi thành. Đợi cho giữa trưa ngày thứ hai, Vương Hạo bắt đầu truyền thụ tầng thứ nhất của tâm pháp Liệt Nhật Thần Công cho đám tù tù này. Hắn cũng không sợ tầng thứ nhất tâm pháp truyền ra ngoài. Vì nếu không có những tầng tiếp theo thì cho dù có thành công dẫn thái dương chân hỏa nhập cơ thể cũng sẽ phát sinh tự thiêu.

Giữa trưa là thời gian ánh nắng mặt trời mãnh liệt nhất, mười sáu tù tù ngồi xếp bằng trên mặt đất, nom nớp lo sợ bắt đầu vận hành công pháp. Chỉ sau thời gian một chén trà thì có bốn người kêu lên thảm thiết, trong đó có hai nữ tử. Bọn hắn lăn lộn trên đất, vẻ mặt cực kỳ đau đớn, thanh âm phát ra cực kỳ thảm lương. Mà bọn hắn vừa loạn động không cẩn thận va phải hai người khác, làm cho chân khí đi vào lối rẽ, cuối cùng cũng rơi vào kết cục bị thảm. Kết quả cả sáu người đều đem bản thân đốt thành tro bụi.

Ngọc Linh cùng sáu người bên cạnh thấy thế, chỉ thấy toàn thân máu thịt của sáu tên kia rất nhanh chóng hóa thành tro tàn, nhưng không có bất cứ dấu vết nào của ngọn lửa ! Không đầy một lát sau, cả sáu người bị đốt chỉ còn lại một bàn tay một bàn chân, còn có sáu bộ quần áo rách rưới, bên trong quần áo bọc một nắm tro cốt ! Tình hình quỷ dị không hiểu làm cho bảy người đứng xem tim lạnh gan nguội, kết cục như vậy thật sự không người nào không sợ hãi cả .

Một lát sau, trong mười tù tù còn lại có sáu người tự nhiên mà chết. Trước khi chết bọn hắn phát ra tiếng thét thảm lương thảm thiết, làm cho mọi người đổ mồ hôi lạnh dưới ánh mặt trời chói chang. Cuối cùng, mười sáu tù tù chỉ còn lại hai người. Ánh mắt đám người Ngọc Linh nhìn chăm chú vào bọn họ, cả một cái nháy mắt cũng không dám, ngay cả mồ hôi chảy xuống mí mắt cũng không thêm quệt đi.

Đột nhiên, có một hán tử khôi ngô tuấn tú đột nhiên đứng lên, ngửa mặt lên trời kêu to ! Lúc đầu đám người Ngọc Linh còn tưởng hắn sắp sửa tự thiêu, nhưng không nghĩ hán tử này kêu cả nửa ngày rồi đột nhiên đánh tới Nghiêm Tam Tinh gần hắn nhất. Nghiêm Tam Tinh không nghĩ đến gia hỏa này dám ra tay với mình, nên luống cuống không kịp ứng phó, chỉ đành ngạnh kháng một quyền này. Song phương giao thủ một chiêu, cánh tay đại hán kia bị chấn gãy thành mấy đoạn, trong miệng phun máu tươi không ngừng. Mà Nghiêm Tam Tinh cũng không chịu nổi, sắc mặt lập tức trở nên đỏ sạm. Qua một lúc lâu sau mới dần dần khôi phục lại, nhưng mồ hôi trên ót càng nhiều hơn.

Những người khác thấy đại hán không biết võ công mà lại có một quyền uy lực như thế, nhất thời đều mừng rỡ. Bọn hắn mặc kệ Nghiêm Tam Tinh có bị thương hay không, tất cả tụ tập quanh người đại hán họ. Sáu người mười hai bàn tay sờ soạn trên người của hắn. Cuối cùng cả sáu cùng đưa ra một kết luận, đại hán này đã luyện thành công tầng thứ nhất của Liệt Nhật Thần Công !

Nhưng còn chưa đợi bọn hắn vui vẻ lâu, thì tù tù còn lại duy nhất hét lên thảm thiết, cuối cùng cũng hóa thành tro bụi ! Cái này chẳng khác nào một chậu

nước lạnh dội vào sáu người cả, làm cho tất cả đang ồn ào bán tán liền im bật lại. Mười sáu từ từ chỉ có một người luyện thành, ngoài hẳn ra thì mười lăm kẻ kia đều hóa thành tro bụi. Hiệu suất như thế còn thấp hơn Vương Hạo nói ! Có thể thấy được loại võ công này muốn tu luyện phải cực kỳ mạo hiểm, đầy phiêu lưu .

Bảy người đưa mắt nhìn nhau cả nửa ngày, rồi lại nhìn nhìn sang Vương Hạo, đầu đà bỗng nảy sinh ác độc, nói :

- Đây là công phu quái quỷ gì, quá mức tà môn ! Bất quá nếu như luyện thành thì uy lực cũng kinh người . Tiểu tử này có bao nhiêu tuổi, thế nhưng võ công đã cao tới thế rồi. Nếu như một đánh một, thì nội lực tà môn của hắn chỉ trong vòng mười chiêu không thể giải quyết được. Càng kéo dài lâu thì chỉ sợ ta khó có thể đánh bại hắn. Nếu sau vài năm nữa, chúng ta sẽ không phải là đối thủ của hắn ! Chúng ta không luyện được, vậy cũng đừng có ai nghĩ tới luyện thành .

Nói xong, hắn liền mang một đôi đầu hồ loan đao đi tới Vương Hạo, ý muốn giết người diệt khẩu. Mà những kẻ khác cũng yên lặng đứng xem, không đồng ý cũng không ngăn cản, hiển nhiên rất vui thấy cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Đao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sự Hấp Dẫn Của Quỷ Hoa Bảo Điển

Vương Hạo không nghĩ tới mấy kẻ này lại tuyệt tình như vậy, chính mình không chiếm được cũng không để cho người khác chiếm được cả. Hắn thấy đại đao của đầu đà sắp chém tới mình, trong đầu Vương Hạo liền nhanh chóng tính toán, dưới áp lực ca thì đột nhiên lóe lên tia sáng, nói :

- Đợi một chút ! Các ngươi không phải muốn nâng cao võ công của mình sao ? Ta biết một bộ bí tịch có một môn công phu còn cao hơn cả Đại Mạc Đao Quyết ! Đó mới là võ độc đệ nhất thiên hạ !

Nghe Vương Hạo nói như thế, đầu đà lập tức dừng bước, hỏi :

- Còn một bộ bí tịch à ? Bí tịch nào, hiện tại ở đâu, nếu mi biết thế sao không tu luyện mà lại cho chúng ta biết ?

Vương Hạo xòe hai tay, nói :

- Lão nghĩ hiện tại ta sẽ nói cho các ngươi sao ? Nếu như ta nói thì các ngươi sẽ giết người diệt khẩu, ta đâu có ngu như thế !

Trương phu nhân tiếp lời :

- Như thế, ngươi làm sao mới bằng lòng nói ra ? Nếu như ngươi muốn thoát khỏi bảy người chúng ta thì khỏi cần phải nói nữa.

Vương Hạo nói :

- Như vậy đi, các ngươi trước tiên theo ta quay về Thang Âm đi.

- Quay về Thang Âm làm cái gì ?

- Đến lúc đó các ngươi sẽ biết, ta bảo đảm sẽ cho các ngươi vừa lòng !

- Cần gì phải phiền phức như thế ? Chúng ta cứ bắt lấy hắn dùng nghiêm hình bức cung. Ta không tin xương cốt tiểu tử này có bao nhiêu cứng rắn, chỉ sợ hắn không chịu đựng được bao lâu đâu !

- Nghiêm hình bức cung sao ? Các ngươi nghĩ bọn ngươi có cơ hội đó sao ? Ta đánh không lại bọn ngươi, thậm chí chạy trốn không thoát. Nhưng ta muốn tự sát thì bọn ngươi không cản được ! Chỉ cần ta hơi vận công hóa khí là có thể đốt cháy thân mình, thử xem bọn ngươi có kỹ năng gì ?

Đám người Trương phu nhân thấy Vương Hạo lấy cái chết ra bức bách nhất thời không có biện pháp. Nếu Vương Hạo một lòng muốn chết thì bọn hắn thật sự không ngăn cản được. Bảy người dùng ánh mắt trao đổi một chút, cuối cùng đành phải đồng ý đề nghị của Vương Hạo. Bảy người bao quanh Vương Hạo, cùng nhau quay về Thang Âm mà đi. Mà trước khi đi bọn hắn cũng không quên đem tên từ từ luyện thành Liệt Nhật Thần Công đánh nát đầu.

Sau khi vào huyện thành, Vương Hạo tìm một tửu lâu, gọi một bàn rượu thịt lớn để bồi bổ cơ thể mình . Mà bảy người khác cũng không tới gần, trước hết đem đám khách hàng bên trong đuổi đi, sau đó ngồi chung quanh Vương Hạo rồi cứ thế duy trì trạng thái.

Sau khi ăn uống no nê, Vương Hạo lại bảo tiểu nhị đem đến cho hắn hai mươi cân lương khô, hai mươi cân thịt bò chín cũng một vò rượu lớn rồi mới đi ra tửu lâu. Sau khi ra khỏi huyện thành, lại đi hơn hai mươi dặm, lúc này đám người Ngọc Linh đã không thể bình tĩnh nữa, lớn tiếng hỏi :

- Tiểu tử, rốt cuộc ngươi muốn đi tới nơi nào ?

Vương Hạo nói :

- Ngươi cứ yên tâm, chỉ cần ta tìm được nơi thích hợp sẽ nói cho bọn ngươi biết ngay.

Nghiêm Tam Tinh cảnh giác hỏi han :

- Tìm được nơi thích hợp ? Ngươi muốn tìm nơi nào ? Hay là ngươi còn có người giúp đỡ, mai phục tính kế chúng ta ?

Vương Hạo nói :

- Ta có thể tìm người giúp đỡ sao ? Hai vị đại ca Mạc Bắc Song Hùng đã đi đâu không biết nữa, với lại ta luôn luôn cùng một chỗ với bọn ngươi. Nếu ta muốn tìm người giúp đỡ thì cũng không có cơ hội nào cả !

Nghiêm Tam Tinh nói :

- Vậy rốt cuộc ngươi muốn tìm nơi nào ?

Bỗng nhiên Vương Hạo chỉ ở một nơi cách không xa phía trước, nói :

- Chỗ này không tệ, vậy ở chỗ này đi .

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn , chỉ thấy phía trước có một tòa núi nhỏ không cao lắm, một bên là vách núi cao vài chục trượng, còn bên sườn kia là một sườn núi dốc. Mọi người đi tới dưới chân núi, Vương Hạo nói :

- Các ngươi chờ ở đây, ta lên trên xem một chút.

Lập tức, Trương phu nhân phản đối :

- Tiểu tử ngươi muốn chơi trò gì ? Chỉ cần ngươi rời khỏi chúng ta mười trượng thì mọi người sẽ cùng nhau tiến lên !

- Được rồi, muốn chạy trốn thì cũng phải lấy một cái cớ tốt một chút. Ngươi cho rằng một câu nói rời đi chốc lát là chúng ta sẽ cho ngươi đi sao ?!

Vương Hạo nói :

- Ta muốn chạy trốn thì cũng không tìm một nơi như vậy đâu ! Cái núi nhỏ này chỉ có một đường đi lên. Chỉ cần đám người các ngươi ngăn chặn ở đây thì ta làm sao chạy đi đâu được ? Giả dụ như ta từ vách núi phía sau leo xuống thì các ngươi cũng có thể vòng qua núi nhỏ này mà đuổi theo, cũng không phí nhiều sức lực lắm đâu ! Tóm lại ta không chạy được , bọn ngươi còn sợ gì !

Ngọc Linh gãi gãi đầu, nói :

- Ngươi nói cũng không sai, bất quá ta có cảm giác có điều gì đó. Nhưng cũng không biết chỗ này không đúng, ta không biết nói ra sao nữa.

Đồng Bách Song Kỳ cũng nói :

- Bọn ta cũng cảm giác như thế !

- Vậy cũng không thể theo ý của hấn, không cho hấn đi !

Vương Hạo nhún nhún vai, nói :

- Nếu ngươi không cho phép thì hiệp nghị của chúng ta chấm dứt tại đây. Ta sẽ không nói cho bọn ngươi một chút tin tức gì. Nếu muốn động thủ thì bắt đầu đi !

Nói xong, Vương Hạo cực kỳ vô lại, đem trường đao đặt ngang cổ của mình, ý rằng các ngươi chỉ cần động thủ là ta sẽ tự sát !

Bảy người thấy Vương Hạo kiên quyết như vậy, cũng không có biện pháp. Vương Hạo động một chút là tự sát, bọn họ người nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Cuối cùng, bọn hấn đành bất đắc dĩ thỏa mãn yêu cầu của Vương Hạo, để cho hấn đi lên núi.

Vương Hạo đi tới đỉnh núi, lúc này mới yên lòng lại. Hấn quay đầu lại hướng bảy kẻ dưới chân núi nói lớn :

- Tốt rồi, hiện giờ ta có thể nói. Bọn ngươi chắc hẳn biết thiên hạ đệ nhất cao thủ Đông Phương Bất Bại chứ ? Hấn tu luyện võ công từ trên bí tịch gọi là Quỷ Hoa Bảo Điện. Theo như ta biết, bộ Quỷ Hoa Bảo Điện này còn có một bản sao nữa. Quỷ Hoa Bảo Điện chân chính đang trong tay Đông Phương Bất Bại, không ai có thể lấy được. Nhưng bản sao kia không giống như thế !

Lời nói của Vương Hạo làm cho lòng tham của bảy người bay lên cao. Bí tịch mà Đông Phương Bất Bại tu luyện khẳng định mạnh hơn Đại Mạc Dao

Quyết. Tuy rằng đời trước Đại Mạc Cuồng Dao rất lợi hại, nhưng còn kém xa Đệ nhất thiên hạ, đem ra so sánh thì cái nào nặng cái nào nhẹ cũng biết.

Đầu đà vội vàng hỏi :

- Bản sao của Quỷ Hoa Bảo Điện ở nơi nào ? Nói mau !

Vương Hạo nói :

- Bản sao này ở đâu ta cũng không biết !

Vương Hạo kéo dài thanh âm, nhìn bảy người phía dưới sắp sửa bạo phát thì mới chậm rì rì nói tiếp :

- Nhưng, ta nghe nói phái Thanh Thành có một tin tức xác thực. Hơn nữa, bọn hắc sắp sửa chuẩn bị động thủ cướp đoạt. Các người chỉ cần tranh giành với phái Thanh Thành là tự nhiên có thể tìm được nơi bản sao cất giấu.

Vương Hạo cố ý lộ ra một phái Thanh Thành, vì mình thoát thân và cũng muốn cấp thêm phiền toái cho phái Thanh Thành. Chương môn Thanh Thành Dư Thương Hải tiêu diệt cả nhà Phúc Uy tiêu cực, việc làm này không chút nhân tính. Nhưng cho dù Vương Hạo bất bình thay cho Lâm gia, nhưng hắc cũng không muốn bị cuốn vào trong. Điểm ấy hắc rất hiểu, lấy võ công của hắc mà xen vào trong chuyện này chỉ làm tăng đá kê chân mà thôi, căn bản không cải biến được đại cục gì. Nhưng nếu sai khiến kẻ khác quấy rối thì không cần lo lắng gì. Bấy tên này cũng phái Thanh Thành tranh giành, nói không chừng đem lại một đường sống cho Phúc Uy tiêu cực.

Người phía dưới nghe Vương Hạo nói xong, nhưng căn bản không nghĩ tới Vương Hạo đang đùa giỡn tâm tình bọn họ. Tất cả đều bị bí tịch hấp dẫn. Bảy người sôi nổi đàm luận, thương nghị có nên lập tức đi tìm phái Thanh Thành hay không ? Nhưng cuối cùng Trương phu nhân lại nói :

- Tin tức này còn không biết thiệt giả, chúng ta phải cẩn thận một chút là tốt. Dù sao phái Thanh Thành chạy không thoát, muốn một chút không chết gì ai.

Lời nói của nàng chiếm được sự đồng tình của mọi người, vì thế Ngọc Linh hướng Vương Hạo nói :

- Lời của mi là thật hay giả chúng ta không cách nào xác định. Cho nên người vẫn nên theo chúng ta đi một chuyến. Tiểu tử, người cũng biết mình trốn không thoát thì tốt nhất thành thật xuống dưới đây thôi.

Vương Hạo cười nói :

- Biết vì sao ta chọn nơi đây, cùng bọn người nói chuyện không ? Tuy rằng nơi này không dễ dàng chạy trốn, nhưng ta đứng trên đỉnh núi, các người nghĩ muốn lên đây sẽ không dễ dàng. Ta tuyệt đối sẽ không đi với các người nữa, muốn bắt ta thì cứ thử lên xem !

Lập tức Ngọc Linh ghen hờn, võ công của Vương Hạo không kém so với hắc bao nhiêu. Hiện tại hắc còn chiếm lợi thế về địa hình, nếu muốn công kích tới hắc thì bản thân mình sẽ rước phiền phức trước tiên ! Coi như cả bọn có bảy người có vây quanh nơi đây, nhưng cũng không tạo thành uy hiếp gì cho Vương Hạo cả. Bọn họ đều là người từng trải, nên không cần thử cũng biết.

Nghiêm Tam Tinh nói :

- Tiểu tử, hóa ra người đánh chủ ý này. Nhưng người đã không có đường lui, chỉ có thể đứng trên đỉnh núi. Nếu chúng ta không đi khỏi nơi này, người cũng không thể xuống núi được ! Trên đó không có gì ăn uống, ta không tin người kiên trì được lâu !

Vương Hạo cười hắc hắc nói :

- Chuyện này ta biết, cho nên ta mua không ít lương thực mang theo bên người, thất lưng buộc bụng thì mười ngày nửa tháng không thành vấn đề. Nhưng bảy người bọn người không phải một lòng, có ai dám bảo đảm tất cả đều một lòng ở tại nơi này canh giữ ta ? Phải biết phái Thanh Thành sắp sửa động thủ, các người mà đi chậm chỉ sợ ngay cả nước canh cũng không uống được, đến khi đó đừng có hối hận.

Ngọc Linh tức giận mắng to :

- Đây tiểu vương bát đản, hóa ra hắc sớm đã có quyết định ! Nực cười chúng ta đều là kẻ từng trải, hôm nay lại bị một tiểu tử chưa đủ long đủ cánh đùa bỡn ! Con tức này không giải, đạo gia ta còn mặt mũi nào gặp mặt bằng hữu giang hồ ? Ta nhất định phải giáo huấn nhà người một chút !

Nói xong, Ngọc Linh mang theo cây bát giác Lang Nha chui xông lên trên núi. Mà sáu người khác cũng im lặng, chỉ có Tây Bảo hòa thượng cùng với Ngọc Linh đi lên. Những người khác tuy rằng đứng yên tại chỗ yên lặng theo dõi bọn hắc. Bọn họ muốn xem Ngọc Linh cùng Tây Bảo có thể bắt Vương Hạo được không. Nếu bắt không được thì bọn hắc có đi theo cũng tốn công, không bằng tạm thời buông tha tiểu tử này mà đi trước Tử Xuyên Thanh Thành Sơn.

Quả nhiên, Ngọc Linh cùng Tây Bảo xông lên triền núi, còn không đợi bọn hắc đi tới một nửa thì Vương Hạo từ trên đỉnh núi ném đá xuống, thậm chí cả cây đại thụ cũng ném luôn ! Tuy rằng võ công hai người Ngọc Linh, Tây Bảo cao cường nhưng cũng bị đá ném cây lăn từ một võ lâm cao thủ khác uy hiếp (Đá lăn được dùng trong cuộc chiến thời xưa). Uy hiếp này đối với bọn hắc rất lớn, cho nên cả hai mặt mày xám xịt lui xuống dưới.

Lần này bảy người không ai không công xông lên núi, ngoại trừ ở dưới núi vắng vẻ thì một chút giải pháp cũng không có. Cho tới buổi tối bảy người nằm ngủ dưới chân núi, chờ tới trời sáng thì bảy đã biến thành bốn. Đồng Bách Song Kỳ cùng Trương phu nhân đã không thấy bóng dáng đâu nữa,

khăng định bọn hấn đi tới núi Thanh Thành. Lần này đừng nói tới chuyện bọn hấn muốn ở lại chặn đường Vương Hạo, tất cả sỏi nổi hướng Tứ Xuyên mà đi.

Vương Hạo ở trên núi thấy bọn họ đều đi khỏi, không khỏi lắc đầu thở dài. Hấn đã làm tốt công tác chuẩn bị trường kỳ kháng chiến, còn tưởng rằng ít nhất cũng phải ở đây năm sáu ngày. Ai biết chỉ trong một ngày, tâm tư bảy người đã tan ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bái Sư Hằng Sơn

Nhìn thấy người phía dưới chân núi lần lượt rời đi, Vương Hạo đắc ý nở nụ cười, sờ sờ cằm bắt đầu lo lắng, có phải đem chuyện phái Thanh Thành gấp ghé Tịch Tà kiểm phổ truyền ra ngoài, làm cho toàn bộ giang hồ đều biết, nói như vậy kháng định sẽ náo hiện hơn hiện tại vô số lần. Bất quá hấn lại nghĩ vẫn là quên đi, người tranh đoạt kiểm phổ càng ít thì đối với Lâm gia Phúc Uy tiêu cực mới càng có lợi. Và lại bản thân hấn cũng không có ý định tham dự chuyện trên giang hồ, nên không cần gây thêm phiền phức nữa.

Vương Hạo không có lập tức xuống núi mà cực kỳ kiên nhẫn ngồi chờ, sợ vạn nhất bảy người kia còn chưa đi xa, hấn vẫn ở đâu đó dưới chân núi canh chừng mình đi xuống rồi nhân cơ hội đánh lên. Tuy rằng khả năng này không lớn nhưng không sợ một vạn chỉ sợ một trong một vạn, cẩn thận là hối hận về sau.

Sau một ngày một đêm ngồi chờ, cho tới sáng sớm ngày hôm sau thì mới có một tên cười ngửa đi ngang qua chân núi. Vương Hạo chờ tên này cười ngửa tới liền lập tức xuống phía dưới, một quyền đánh tên kia té khỏi ngựa sau đó ném cho hấn một thỏi vàng. Sau đó Vương Hạo phi thân lên ngựa ra roi bỏ chạy. Cứ như vậy, cho dù có người dưới chân núi chờ hấn cũng không có biện pháp đuổi theo. Nhưng tên bị ép bán ngựa nợ rất là khó chịu, ở phía sau lớn giọng chửi bậy. Vương Hạo cũng không để ý tới hấn, cứ một đường mà chạy.

Rời đi Thang Âm lúc sau, Vương Hạo hướng phương bắc mà chạy. Hấn cùng với Kim Yến Nhi tách ra lâu như vậy, cũng không biết thân thể nàng còn chịu đựng được không? Trong lòng Vương Hạo lo lắng, con ngựa dưới người thì bị đánh thừa sống thiếu chết, máu tươi chảy đầm đìa cả móng. Nó chỉ biết bán sống bán chết chạy đi như điên vậy.

Nhưng cũng không biết vì Vương Hạo chậm trễ hay Mạc Bắc Song Hùng đi quá nhanh, Vương Hạo ngày ngày đi đường cuối cùng cũng tới chân núi Hằng Sơn nhưng không thấy bóng dáng mấy người bọn họ. Hấn đem ngựa thả dưới chân núi rồi bước nhanh lên trên.

Hằng Sơn kiểm phái tọa lạc ở đỉnh Kiến Tĩnh Phong thuộc núi Hằng Sơn, Vương Hạo phải đi nửa ngày mới lên tới. Sau khi lên tới núi thực dễ dàng tìm thấy một am không lớn lắm. Gian ni am này có khoảng ba mươi gian phòng, mặc dù bên ngoài không hoa lệ nhưng rất cổ kính. Trên cửa am treo tấm biển đồng, khắc ba chữ màu đen " Vô sắc am ", phong cách vô cùng mộc mạc.

Vương Hạo đi tới trước cửa am, gõ cửa kêu lên :

- Có người không ?

Rất nhanh, cửa am mở ra một kẽ hở, một tiểu ni cô đầu tròn nhìn nhìn dò xét Vương Hạo, sau đó hai tay chắp thành hình chữ thập thì lễ lễ nói :

- Thí chủ là người nào ? Đến Vô Sắc Am này có chuyện gì ?

Vương Hạo vội vàng học theo tiểu ni cô, hai tay chắp lại hình chữ thập, thì lễ lễ nói :

- Tiểu sư phụ, tại hạ là Vương Hạo, muốn hỏi thăm một chút. Ở chỗ này của các người có một nữ hài tử nào tên là Kim Yến Nhi tới đây không ? Nàng mười ba tuổi, thân thể không được tốt lắm, đi theo nàng còn có hai hán tử cao lớn !

Tiểu ni cô " À " một tiếng, nói :

- Thí chủ chính là ca ca của Kim sư muội sao ? Mời thí chủ vào trong này ngồi chờ, ta đi bẩm báo sư phụ.

Vương Hạo nghe thấy Kim Yến Nhi đã đến nơi này, nhất thời liền yên tâm, cười nói :

- Tốt lắm, ta sẽ ở lại đây, làm phiền tiểu sư phụ mau đi thông báo .

Tiểu ni cô lại thì lễ lễ rồi mới quay lại cửa am, đi vào bẩm báo. Vương Hạo xoa xoa hai bàn tay đi tới đi lui trước cửa, thỉnh thoảng lại nhìn vào bên trong am. Mặc dù hấn chỉ mới cùng Kim Yến Nhi tách ra vài ngày thôi, thế nhưng hấn cảm thấy thật là lâu, làm cho hấn có chút khẩn trương.

Rất cực, am môn một lần nữa mở ra, một lão ni gương mặt hiền hòa đi ra, hướng Vương Hạo thì lễ lễ nói :

- Vương thí chủ, lão ni Định Nhân hữu lễ.

Vương Hạo bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng hoàn lễ nói :

- Nguyên lai là Định Nhân sư thái, văn bối thất lễ. Văn bối trẻ người kiến thức nông cạn, làm sao dám làm phiền tiền bối một tông sư nhất phái đến đây gặp mặt, thật sự rất sợ hãi.

Định Nhân cười híp mắt nói :

- Vương thí chủ khách khí, lão ni bất quá chỉ là nhất phương ngoại nhân, nào có thân phận tôn quý gì đáng nói ? Lão ni còn muốn cảm gia Vương thí chủ, ta nghe Kim Yến Nhi nói là người chủ trương gắng sức bảo nài bái nhập Hằng Sơn phái của ta. Kim Yến Nhi cô nương tư chất thiên tài, tuy rằng thân thể yếu ớt, nhưng tư chất thật tốt. Người bảo nài bái sư phái Hằng Sơn, lão ni có thể nào không cảm tạ ?

Vương Hạo nói :

- Sư thái nói đây mới là khách sáo, nếu không phải phái Hằng Sơn được sư thái lãnh đạo tạo một thanh danh tốt, thì làm sao ta dám đem muội muội đến nơi này ? Vẫn là sư thái người lãnh đạo sáng suốt.

Mặc dù Định Nhân là người xuất gia, nhưng cũng bị lời tôn trọng của Vương Hạo đối với nàng cùng phái Hằng Sơn như thế , trong lòng lão ni cô cũng thật vui vẻ, cười nói :

- Vương thiếu hiệp, thỉnh vào trong am nói chuyện.

Vương Hạo theo Định Nhân vào Vô Sắc am, ngồi trong đại sảnh. Rất nhanh có một tiểu ni cô đem nước trà xanh lên. Vương Hạo bưng chén trà lên uống một ngụm. Bên ngoài lại có vài người đi tới, đi trước là một ni cô thân hình cao lớn, theo sau nàng là hai tiểu ni cô. Các nàng đang giúp đỡ một tiểu nha đầu áo trắng như tuyết, chính là người mà Vương Hạo nhiều ngày không gặp - Kim Yến Nhi.

Kim Yến Nhi vừa thấy Vương Hạo, lập tức bỏ hai tay tiểu ni cô ra, chạy tới nói to một tiếng :

- Ca ca !

Thân thể của nàng vẫn còn suy yếu, vừa chạy được hai bước thì thân hình muốn ngã. Vương Hạo vội vàng đặt chén trà xuống, đưa tay ôm lấy nàng. Kim Yến Nhi cũng ôm Vương Hạo không buông tay, nước mắt như trân châu rơi xuống. Vương Hạo cũng có chút kích động, ôm chặt thân hình nhỏ xinh của nàng, nhẹ giọng an ủi.

Cho dù Kim Yến Nhi cùng Vương Hạo là huynh muội nhưng trước mặt mọi người vẫn ôm nhau gắt gao như vậy cũng có chút không hợp lễ giáo. Ni cô cao lớn kia lạnh lùng nói :

- Vị này chính là Vương thiếu hiệp sao ? Trước mặt mọi người người cũng không làm mất danh dự của muội muội mình chứ ?

Lời nói của lão ni này không tốt, nhưng Vương Hạo biết nàng muốn tốt cho Kim Yến Nhi mà thôi. Dù sao thì thời đại hiện tại, lễ giáo phong kiến đã xâm nhập lòng người. Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, một mình người có phản đối cũng vô dụng. Bản thân Vương Hạo tuy rằng không cần, nhưng Kim Yến Nhi không thể không để ý. Vì thế hắn nhanh chóng buông Kim Yến Nhi ra, nói với lão ni nọ :

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở. Tại hạ Vương Hạo, không biết tiền bối xưng hô thế nào ?

Lão ni thấy thái độ của Vương Hạo khiêm tốn, lúc này cũng không còn thái độ hung dữ nữa và vẫn lạnh lùng như cũ, nói :

- Bản ni Định Dật .

Lúc này Vương Hạo mới chợt nhớ ra, nguyên lai đây chính là lão ni nổi danh nóng nảy, Định Dật sư thái. Chẳng trách lời nói của nàng lúc nào cũng mang theo mùi thuốc súng. Nhưng sau này Kim Yến Nhi phải bái sư ở Hằng Sơn phái, hắn tự nhiên không thể ra vẻ bất mãn, vội vàng thi lễ nói :

- Nguyên lai là Định Dật tiền bối, văn bối nghe danh đã lâu, hạnh ngộ !

Lúc này Định Nhân nói :

- Tốt lắm, nếu Vương thiếu hiệp đã tới đây, sự tình của Kim Yến Nhi có thể dễ nói. Tuy rằng Mạc Bắc Song Hùng truyền lời của phái có nói muốn cho lệnh muội bái làm môn hạ phái Hằng Sơn. Nhưng Kim Yến Nhi vẫn quyết định phải có Vương thiếu hiệp ở một bên xem lễ mới bằng lòng bái sư. Hiện tại Vương thiếu hiệp đã đến, Kim Yến Nhi, con còn yêu cầu gì nữa ?

Kim Yến Nhi lắc đầu nói :

- Không còn gì cả, sư thái. Kim Yến Nhi vô lễ xin sư thái hãy tha thứ.

Định Nhân cười cười, nói :

- Tốt lắm, vậy bây giờ làm lễ bái sư thôi. Ngươi đâu, chuẩn bị hương án !

Vương Hạo không nghĩ tới hắn vừa mới vào cửa liền chứng kiến nghi thức bái sư. Hắn ở bên cạnh hình Kim Yến Nhi hướng Định Dật lạy ba lạy. Nhưng sư phụ này của nàng làm cho Vương Hạo có chút nhũn mảy, không ngờ Kim Yến Nhi lại bái làm môn hạ của Định Dật ! Lão ni cô này không thể sống chung, chỉ sợ sau này không thiếu bị nàng châm chọc. Nhưng chuyện đã tới nước này, hắn tiếp tục kháng nghị thì sẽ làm mất mặt mũi phái Hằng Sơn, nên đành chấp nhận như vậy.

Sau nghi thức bái sư, Định Dật liền mang theo Kim Yến Nhi đi xuống nghỉ ngơi. Thân thể của Kim Yến Nhi vẫn còn rất yếu, chỉ nghi thức bái sư đơn giản cũng làm nàng đổ mồ hôi đầm đìa, quả thực nên đi nghỉ.

Sau khi những người khác đều đi xuống, lúc này Vương Hạo mới hướng Định Nhân nói :

- Tiền bối, không biết Mạc Bắc Song Hùng thay ta đưa Yến tử tới đây hiện giờ đang ở đâu ? Chuyện này ít nhiều cũng có bọn hắn, ta còn phải hướng bọn hắn cảm ơn .

Định Nhân nói :

- Mạc Bắc Song Hùng hai vị thí chủ tuy rằng là người trong tà đạo nhưng nghĩa khí rất sâu nặng. Bọn hắn sau khi đem Kim Yến Nhi giao cho chúng ta liền vội vàng xuống núi. Mặc dù Kim Yến Nhi cực lực giữ lại nhưng bọn hắn vẫn không chịu nghỉ ngơi mà đi ngay. Bọn họ không muốn liên lụy tới Kim Yến Nhi cho nên mới không dừng lại mà lập tức đi ngay.

Vương Hạo nhũn mảy, âm thầm cân nhắc là có ai âm thầm đi theo Mạc Bắc Song Hùng. Bất quá mặc kệ là ai, Vương Hạo cũng không thể ngồi yên mà không quản đến. Vạn nhất Mạc Bắc Song Hùng có nguy hiểm gì thì Vương Hạo sẽ không thấy chết mà không cứu, cho nên hắn muốn hướng Định Nhân cáo từ.

Vừa định cáo từ, đột nhiên Vương Hạo tỉnh ngộ, chẳng trách hắn vừa mới đến thì Định Nhân liền lập tức bảo Kim Yến Nhi bái sư. Nguyên lại Định Nhân đoán chắc Vương Hạo cũng không có nhiều thời gian, cho nên mới làm lễ bái sư giản lược cho Kim Yến Nhi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Vương Hạo cảm kích nói :

- Đa tạ sư thái thông cảm, vẫn bối vô cùng cảm kích ! Sự tình khẩn cấp vẫn bối cáo từ đi ngay.

Định Nhân khẽ gật đầu nói :

- Vương thiếu hiệp muốn đi cứu Mạc Bắc Song Hùng, bản ni cũng không tiện cản lại. Nhưng có một câu muốn khuyên Vương thiếu hiệp.

Vương Hạo nói :

- Thịnh tiền bối cứ nói thẳng, vẫn bối kính lắng nghe.

Định Nhân nói :

- Dạy bảo thì không dám, nhưng Mạc Bắc Song Hùng kia chính là mã tặc phía bắc trường thành, cũng gây xuống không ít tội nghiệt mà vẫn chưa từng có tâm tính hối cải. Mặc dù bọn hắn đối với ngươi có ân nhưng phải phân rõ trái phải rõ ràng, cũng không thể xem trọng chuyện giao tình.

Vương Hạo gật đầu nói :

- Tiền bối giáo huấn rất phải, từ lúc tại Chu Tiên trấn thì vẫn bối cũng muốn cùng bọn họ chia tay. Thật không nghĩ tới bọn họ vì ta mà suýt chết, cho nên vẫn bối không thể nào không báo đáp cảm tình này ! Cho nên, nay bọn hắn gặp nạn, vẫn bối tất nhiên không thể ngồi xem. Nhưng cũng thỉnh sư thái an tâm, chờ sau khi chuyện này xong xuôi vẫn bối sẽ quay về Hằng Sơn, dựng một căn nhà cỏ bên ngoài Vô Sắc am, ngày ngày làm bạn với Yến tử.

Định Nhân chấp tay trước ngực, nói :

- A di đà Phật, thiện tai thiện tai ! Nếu như thế Vương thiếu hiệp ngươi mau đi đi, đi sớm về sớm.

Lúc này Vương Hạo mới chấp tay từ biệt, cũng không đi gặp Kim Yến Nhi mà trực tiếp đi xuống Hằng Sơn

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đi Theo Sau Mông Mặt Ngủ Bụi.

Vương Hạo xuống Hằng Sơn không khỏi có chút đau đầu, Mạc Bắc Song Hùng cũng không biết đi phương hướng nào rồi, hắn làm sao mà đuổi theo đây ? Gãi đầu nửa ngày, Vương Hạo đành phải dùng " sát chiêu cuối cùng " ! Hắn đổi một bao bạc vụn, sau đó gặp ai cũng cho bạc, hỏi thăm xem có gặp qua hai hán tử đáng người cao lớn không ?

Khoan hãy nói, một chiêu này thật sự tuyệt vời. Chỉ cần thấy bạc trước mặt liền có rất nhiều người sung sướng đem những gì mình biết nói cho Vương Hạo. Thông qua những người này miêu tả, rốt cuộc Vương Hạo cũng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Hóa ra Mạc Bắc Song Hùng bị Cẩm Y Vệ theo dõi. Quần áo của Cẩm Y Vệ rất dễ nhận biết, cho dù kẻ ngu ngốc cũng biết ăn mặc như thế chỉ có Cẩm Y Vệ .

Tin tức này làm cho Vương Hạo ngẩn đầu suy nghĩ. Tuy rằng trong lịch sử Cẩm Y Vệ có tiếng xấu, nhưng thực tế bọn hán cũng giữ gìn trật tự xã hội, cũng không phải chỉ biết làm chuyện xấu không. Bọn hán truy nã Mạc Bắc Song Hùng là chuyện đúng, đó là hành động chính nghĩa tận trung vì nhân dân. Vương Hạo nếu đi trợ giúp Mạc Bắc Song Hùng thì chẳng khác nào chống đối pháp luật, cùng nhân dân đối địch hay sao ?!

Đương nhiên cũng không ít đạo tặc sau khi bị bắt giữ, liền quỳ gối van xin và cuối cùng biến thành Cẩm Y Vệ, chuyện này cũng không phải là hiếm thấy. Nhưng Mạc Bắc Song Hùng chắc chắn sẽ không, bọn hán thả chết cũng không đầu hàng.

Vương Hạo lo lắng nửa ngày, cuối cùng quyết định nên đi lên xem một chút. Hắn ở trong thời đại này không lâu lắm, nhưng quan niệm tư tưởng đã biến hóa rất lớn. Vương Hạo cùng Mạc Bắc Song Hùng thân cận như thế, mặc kệ bọn họ phạm tội nhiều hay ít nhưng cũng tốt một ít. Cho nên, Vương Hạo lập tức hướng phương bắc đuổi theo.

Nhưng hán vừa chạy vừa suy tính, sau khi tìm thấy Mạc Bắc Song Hùng có phải tránh một bên không ra tay, nhìn Cẩm Y Vệ đem hai người bọn họ đánh tàn phế rồi bản thân mình ra tay cứu bọn họ . Bởi như vậy Mạc Bắc Song Hùng sẽ không tiếp tục đi làm mã tặc nữa, chẳng phải tốt sao ? Nhưng nếu bảo Vương Hạo ở một bên nhìn Mạc Bắc Song Hùng bị đánh thành tàn phế thì hán không đành lòng, thật sự tâm trạng của hán rất mâu thuẫn.

Vương Hạo một đường theo hướng bắc đuổi theo. Hơn nữa phía bắc trường thành hoang vắng, hán muốn tìm người hỏi thăm sẽ không dễ dàng gì. Nhưng lúc này Vương Hạo cũng không lo lắng lắm, vì bắc trường thành chính là nhà của Mạc Bắc Song Hùng. Hai người bọn họ cực kỳ quen thuộc nơi đây, có được lợi thế địa hình. Chỉ sợ số người của Cẩm Y Vệ có nhiều hơn nữa cũng không có biện pháp bắt hai người họ. Mạc Bắc Song Hùng trở thành mã tặc nhiều năm như thế, kết quả kẻ thù vô số. Bây giờ còn sống tự nhiên bọn họ có con đường sinh tồn. Cho nên Vương Hạo cũng không vội vã đuổi theo mà bắt đầu du lịch không mục đích. Có thể đuổi tới tự nhiên là tốt, nhưng đuổi không kịp thì không còn là cái gì.

Hôm nay, Vương Hạo đi vào Trương gia khẩu. Vương Hạo chán ăn lương khô nên tìm một quán tửu lâu chiều đãi bản thân mình. Sau khi dùng vài món ăn, uống một bầu rượu thì hán cũng có nửa ngày rồi rảnh.

Nhưng trong lúc hán dùng được nửa bữa cơm, thì có một người lên lầu. Hán ngẩng đầu nhìn, phát hiện đó là sáu bảy người tiêu sư. Bọn tiêu sư này không coi ai ra gì, cười nói to tiếng, thanh âm dần dần cao. Nghe bọn hán nói chuyện, trong lòng Vương Hạo liền động.

Tiêu sư này chính là áp tiêu ở bắc trường thành, luôn đối lập với Mạc Bắc Song Hùng, chính xác là hận thấu xương. Hiện thời mấy tiêu sư này đang đàm luận, chính làm hôm nay Mạc Bắc Song Hùng cực kỳ chật vật, bị Cẩm Y Vệ đuổi không có đường chạy trốn, trời không dung đất không tha. Mạc Bắc Song Hùng không hay ho làm cho mấy tiêu sư cực kỳ vui vẻ, uống rượu càng thêm sáng khoái. Nhưng bọn hán say liền tiết lộ ra một tin tức trọng yếu cho Vương Hạo, đó là Mạc Bắc Song Hùng bị vây khốn ở một chỗ gọi là Bạch Vân sơn ! Nghe được tin tức này, rốt cuộc Vương Hạo ngồi không yên lập tức ăn vội vàng rồi tinh thần xuống lầu rồi đi.

Trung Quốc có nhiều nơi gọi là Bạch Vân sơn, nhưng Bạch Vân sơn như lời mấy tiêu sư kia nói, chính là một ngọn núi trong tỉnh Cam Túc. Vương Hạo từ Trương gia khẩu xuất phát, một đường hướng phía tây mà đi. Đoạn đường này so với quãng đường từ Hằng Sơn đến Trương gia khẩu thì xa xôi hơn nhiều lắm. Vương Hạo cũng không biết tin tức này là tin của mấy ngày trước đó, cho nên trong lòng nóng như lửa, liều mạng thúc ngựa chạy phi nước đại .

Ba ngày ba đêm không chợp mắt, Vương Hạo thay năm con ngựa chết vì kiệt sức, rốt cuộc cũng tới Bạch Vân sơn. Sau khi tới chân núi, Vương Hạo đã mệt mỏi vô cùng, nhưng hán cơ bản không có tâm trạng nghỉ ngơi mà lập tức đi lên núi.

Bạch Vân sơn này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu muốn đem cả ngọn núi này tra xét một lần chỉ sợ tốn hơn mười ngày nửa tháng thời gian. Vương Hạo kéo lê hai đùi nặng như chì đi lên trên một ngọn núi, hán nhìn khu rừng yên tĩnh chung quanh mà thở dài một tiếng, nói :

- Song hùng này thật biết chọn nơi, nơi này là vùng đất phong thủy trù phú, coi như có chết ở chỗ này, tùy tiện đào một cái hố chôn xuống cũng không chịu tội nhục.

Ngọn núi này lớn như vậy, Vương Hạo lại không còn sức lực mà đi tìm nữa nên đành phải nằm lên bụi cỏ ngủ một giấc, nhằm bổ sung thể lực mất đi. Cũng không biết hán ngủ bao lâu, trong ánh trăng mờ mờ có một điều gì đó đang xảy ra. Vương Hạo giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy trời tây sáng lóa một mảnh ! Vương Hạo vội vàng đứng lên nhìn tới, không ngờ một ngọn núi ở hướng đó đang dấy lên trận lửa lớn !

Vương Hạo thấy tình hình này, phản ứng đầu tiên chính là Cẩm Y Vệ không bắt được Mạc Bắc Song Hùng liền tức giận đốt rừng đốt núi ! Nhất thời Vương Hạo liền nóng nảy, thi triển " Cuồng phong thân pháp " hóa thành một trận gió chạy tới phía ngọn lửa .

Cái gọi là nhìn núi làm ngựa chết, tuy rằng thoát nhìn không xa nhưng Vương Hạo phải mất hơn hai canh giờ mới chạy tới nơi. Hai canh giờ chạy như điên, làm cho thể lực khôi phục chút ít liền tiêu hao sạch sẽ. Vương Hạo tuy rằng mệt nhưng hán không dám nghỉ ngơi, lập tức đi một vòng quanh đỉnh núi. Quả nhiên ở phía bắc hán phát hiện ba mươi bốn Cẩm Y Vệ, đáng tiếc không tìm thấy tung tích của Mạc Bắc Song Hùng.

Ba mươi bốn Cẩm Y Vệ bộ dáng rất chật vật, chẳng những quần áo rách vụn mà hơn phân nửa đều bị thương. Nhưng lúc này bọn hán lại đặc ý vô cùng, hướng về phía lửa cháy lớn mà khiêu khích. Nghe bọn hán chửi bậy, cố nhiên những kẻ này là những kẻ tham gia đuổi giết Mạc Bắc Song Hùng. Nhưng

Mạc Bắc Song Hùng chẳng những quen thuộc địa hình mà còn am hiểu lối đánh du kích. Hai người họ đã giết chết hơn trăm Cẩm Y Vệ, hiện tại chỉ có đám người này là sống sót.

Bất quá Mạc Bắc song hùng hai người họ cũng không cảm cự nổi, liên tục nhiều ngày chiến đấu như vậy cũng làm cho bọn họ có chút không chống đỡ được. Cho nên cả hai mới trốn vào ngọn núi này muốn nghỉ ngơi vài ngày. Sau khi bọn Cẩm Y Vệ đuổi tới đây lại tổn thất mười mấy người, cuối cùng bọn hấn nhìn không được. Bọn họ không thêm để ý mệnh lệnh bắt sống phạm nhân, cho dù có chịu trách tội, thậm chí bỏ mạng nơi xa xăm cũng phải đem Song Hùng giết chết, cho nên lúc này mới đốt rừng !

Vương Hạo thấy thế lửa mãnh liệt chỉ âm thầm thở dài. Lửa lớn như vậy, có lẽ chỉ có Tôn hầu tử được lò luyện đan tẩy tủy mới có thể xông vào cứu người. Hiện tại Vương Hạo chỉ hi vọng Mạc Bắc Song Hùng đủ thông minh, có thể trốn thoát trước khi thế lửa lên cao, chứ không chỉ sợ tro cốt của hai người họ cũng không tìm thấy !

Trận lửa lớn đốt ba ngày ba đêm mới tắt dần. Lúc này Cẩm Y Vệ đều chạy đi cả. Vương Hạo cũng không muốn làm khó bọn hấn, giống như lúc trước đã nói, Cẩm Y Vệ trốn nã Mạc Bắc Song Hùng là việc làm trách nhiệm, theo lẽ thường phải nên làm. Nếu bọn hấn cùng Mạc Bắc song hùng giao thủ thì có lẽ Vương Hạo sẽ nhảy ra cứu giúp Mạc Bắc Song Hùng, chấp nhận cùng đám người Cẩm Y Vệ là địch. Nhưng bây giờ chuyện đã thành như vậy, có giết bọn hấn cũng vô nghĩa mà thôi. Cho nên Vương Hạo nhìn đám người Cẩm Y Vệ rời đi xa mới lộ diện.

Lại một ngày trôi qua, ngọn núi bị đốt nóng cũng giảm nhiệt độ xuống. Lúc này Vương Hạo mới đi lên núi tìm tung tích của Mạc Bắc Song Hùng. Hấn hi vọng có thể tìm một nửa khối xương cốt chẳng hạn. Nhưng ở trên ngọn núi này thu hoạch tro cốt nào phải chuyện dễ dàng ? Vương Hạo tìm đi tìm lại hai ngày, cũng không có thu hoạch được gì. Không có biện pháp, Vương Hạo chỉ hướng phía tây đập đầu mấy cái, sau đó kéo lê thân thể mệt mỏi đi tới thị trấn gần nhất.

Thị trấn phụ cận không lớn nhưng rất náo nhiệt. Vương Hạo chưa đi tới cửa thành chợt nghe mấy lão nhân nói một chuyện đại sự. Đó là hai ngày trước, có ba bốn mươi Cẩm Y Vệ chặt vật chạy tới nơi này, cũng không biết vì sao lại cực kỳ vui vẻ. Bọn hấn trong tửu quán uống rượu một đêm, tất cả đều say ngủ như chết. Kết quả ngày hôm sau có khách tiến vào trong tửu quán, phát hiện ba bốn mươi Cẩm Y Vệ kia tất cả đều bị giết chết trong tửu quán, ngay cả ông chủ tửu quán cũng không thoát khỏi .

Ba bốn mươi Cẩm Y Vệ bị người ta mưu sát, đây chính là đại án kinh thiên ! Huyện lệnh địa phương lúc ấy nghe tin báo lại đã bị dọa ngất, sau khi tỉnh lại liền muốn tìm cái chết. Hấn nói một mình hấn chết đi còn đỡ hơn cả gia đình cùng nhau chết .

Huyện lệnh đã như thế, quan phủ Châu Quan cũng đồng dạng luống cuống không kém, phàm là kẻ nào nghe được tin tức này đều giống như huyện lệnh cả. Tất cả đều bị dọa bệnh, có kẻ chuyển nhà sang nơi khác, có kẻ bị hù biến thành kẻ si ngốc, cái gì cũng không làm. Trong lúc nhất thời làm cho dân chúng địa phương bàng hoàng.

Vương Hạo nghe được tin này, nhất thời ngây dại ! Trong vòng một đêm giết hết tất cả Cẩm Y Vệ, ngoại trừ hai người Mạc Bắc Song Hùng ra thì kẻ khác không có lý do gì làm như thế, cũng chưa chắc có lá gan giết những Cẩm Y Vệ này. Án mạng lớn như vậy, rõ ràng động chạm tới mi mắt triều đình, nhất định sẽ làm tổ chức Cẩm Y Vệ triều đình khiếp sợ. Vì vấn hời mặt mũi, tất nhiên bọn hấn sẽ phải ra số lớn nhân thủ truy bắt hung thủ.

Ai không có việc gì đi triều chộc triều đình ? Hương vị bị khắp thiên hạ truy đuổi không dễ chịu chút nào. Cho dù là Đồng Phụng Bất Bại cũng không địch lại thiên quân vạn mã. Cho nên người có đầu óc chắc chắn sẽ không làm loại chuyện như vậy, chỉ có Mạc Bắc Song Hùng bị đuổi giết nên sôi gan nóng máu làm việc bất chấp hậu quả như thế.

Vừa nghĩ tới Mạc Bắc Song Hùng có thể còn sống, Vương Hạo lại kích động lên . Hấn vội vàng vào trong thị trấn tìm người. Nhưng làm sao còn có thể tìm thấy chứ ? Chỉ cần không phải kẻ ngốc đã sớm chạy trốn đi, hấn làm sao dễ dàng tìm được như vậy ? Nha dịch nơi này vì muốn thoát khỏi cảnh tội ngập đầu mà phát động toàn bộ người trong quan phủ truy lùng, kết quả còn chưa tìm thấy được, Một mình Vương Hạo có năng lực tìm thấy sao ?

Vương Hạo không tìm được người, nhưng mau chóng bị biến thành đối tượng theo dõi của nha dịch. Bây giờ bọn hấn nhìn thấy người liền hoài nghi là hung thủ. Vương Hạo sau lưng đeo trường đao, vừa nhìn liền biết người giang hồ, há có thể bỏ qua hấn ? Không cần hỏi liền bắt người, dù người có động thủ thật hay không, bắt được một kẻ đến lúc đó để hấn gánh tội thay cũng tốt. Vương Hạo không có tâm trạng làm khó bọn họ, chỉ có thể một đường đi ra khỏi thị trấn

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Con Người Rắn Rỏi.

Sau khi rời khỏi tiểu trấn, Vương Hạo ngồi trên lưng ngựa chẳng có mục đích gì, cứ theo dòng người mà đi. Trong lòng buồn phiền cũng không thể nào nói ra. Hấn tốn công sức nhiều như vậy, đuổi theo ngàn dặm đường cuối cùng phát hiện căn bản không là chuyện gì, hấn sao không khỏi cảm thấy ghen hợm chứ ?

Cũng không biết đi bao xa rồi, trước mặt bỗng nhiên hỗn loạn. Vương Hạo ngừng đầu nhìn lại chỉ thấy không xa ở đại lộ phía trước có một đại hán khôi

ngô, toàn thân mặc áo choàng che kín thân mình, trên mặt cũng quấn một mảnh vải rách. Trên toàn thân chỉ lộ ra một cặp mắt hung dữ, hấn đứng ngăn giữa đại lộ, hết lớn :

- Điều thành thật cho ta, lão tử đánh cướp ! Cái gì cũng không cần, ngựa thì để lại cho lão tử !

Vương Hạo nghe được thanh âm này, nhất thời sững sốt rồi mừng rỡ, vội vàng giục ngựa chạy tới, nói :

- Bạch Hùng đại ca, là huynh sao ?

Nam nhân mặc áo choàng kia thấy Vương Hạo, phản ứng đầu tiên không phải kinh hi mà cũng không phải lãnh đạm, hấn chỉ quay đầu nói với Vương Hạo :

- Vương huynh đệ, làm sao ngươi ở nơi này ?

Vương Hạo xác định chính là Bạch Hùng, lập tức cười lớn nhảy xuống ngựa, nói :

- Bạch ca, làm sao huynh lại ăn mặc như vậy ? Mạc Bắc Song Hùng đánh cướp khi nào lại che mặt lại chứ ? Đúng rồi, Hắc ca đâu ? Làm sao không thấy hấn ?

Bạch Hùng giọng nói có chút ngượng ngùng, nói :

- Ài, đừng nói nữa. Ngươi đi theo ta đi !

Dứt lời, hấn cũng tạm bỏ quên sự nghiệp cướp đường, mang theo Vương Hạo đi vào bụi cỏ ven đường. Những người đi đường may mắn tránh thoát một lần " Cướp " liền cảm tạ phật tổ bỏ tất, rồi sau đó vội vàng chạy trốn đi hết.

Vương Hạo dắt ngựa đi theo sau Bạch Hùng, khó khăn ở trong bụi cỏ đi được mười dặm đường. Lúc này hấn mới nhìn thấy một nhà trú ẩn nhỏ. Hai người vừa đi tới gần nhà trú ẩn, ở bên trong truyền là lời nói của Hắc Hùng :

- Lão Bạch, là ngươi trở về sao ? Làm sao mang về có một con ngựa chứ ?

Không đợi Bạch Hùng nói chuyện, Vương Hạo liền nói :

- Hắc ca, vẫn còn chưa tới mùa đông đâu. Làm sao huynh lại ngủ đông vậy chứ ? Mau mau ra đây phơi nắng nào !!!

Hắc Hùng nghe được thanh âm của Vương Hạo, vốn trầm mặc hồi lâu mới nói :

- Vương huynh đệ, làm sao ngươi cũng tới ?

Vương Hạo phát hiện hai vị này cảm xúc có chút không đúng, kinh ngạc hỏi :

- Hai vị ca ca, các ngươi làm sao vậy ? Các ngươi luôn luôn đường hoàng, sao hiện tại đều dùng áo choàng che mặt. Còn người nọ thì trốn trong nhà, các ngươi rốt cuộc bị làm sao thế này ?

Bạch Hùng nói :

- Lão Hắc, Vương huynh đệ cũng không phải người ngoài, đi ra nhìn hấn đi. Tóm lại huynh đệ chúng ta là người thua !

Không bao lâu, Hắc Hùng từ trong nhà trú ẩn " đi " ra. Ánh mắt của Vương Hạo tròn tròn, hóa ra Hắc Hùng thiếu một chân ! Hơn nữa vết thương trên người chồng hết, làn da bị bỏng một mảng lớn ! Cả người như một khối thịt nhão, nhìn qua cực kỳ thê thảm ! Vương Hạo bỏ nhào tới trước mặt Hắc Hùng, đưa tay muốn đỡ hấn, nhưng rồi lại không có chỗ để đỡ hấn cả. Trên người Hắc Hùng không có nơi nào hoàn hảo cả, Vương Hạo sợ dùng sức một chút sẽ làm bong một mảnh thịt lớn trên người Hắc Hùng xuống !

Vương Hạo quay đầu lại nhìn xem Bạch Hùng, Bạch Hùng cũng đem áo choàng cởi xuống. Hóa ra tình trạng của Bạch Hùng cũng không tốt hơn gì Hắc Hùng cả, trên người vết bỏng chất chồng. Duy nhất mạnh mẽ một chút là hai chân của hấn vẫn còn hoàn hảo !

Ánh mắt của Vương Hạo đỏ lên, rung rung nói :

- Hai vị ... ca ca , các huynh đây là đây là làm sao như vậy ?

Bạch Hùng nói :

- Huynh đệ chúng ta cũng là nhất thời khinh thường, bị đám nhóc con Cẩm Y Vệ kia tính kế. Cũng không biết bọn họ làm thế nào mà trong chốc lát bốn phía ngọn núi đồng loạt phóng hỏa. Hơn nửa thể lửa từ lúc đầu đã rất lớn. Chờ tới khi chúng ta kịp phản ứng thì không còn kịp rồi, kết quả liền rơi vào kết cục như vậy. Bất quá ta cũng không làm cho bọn chúng sống dễ dàng gì, thừa dịp bọn hấn uống rượu say liền một đao giết chết hết, coi như báo được mối thù này !

Vương Hạo thế mới biết, sở dĩ Mạc Bắc song hùng nhiều Cẩm Y Vệ như vậy, nguyên nhân vì bị thương nặng. Điều này làm cho lòng Vương Hạo khổ

sở, đôi mắt đỏ cả lên. Hắc biết, người bị bỏng toàn thân như vậy thì ít khi sống sót. Tuy rằng thương thể không trí mạng nhưng lại mang theo di chứng viêm không người nào có thể chống cự được. Ở thời hiện đại còn có kháng sinh tiêu viêm, nhưng cũng không dám bảo đảm người bị bỏng toàn thân có thể sống sót, huống chi là thời đại này. Có thể nói, Mạc Bắc song hùng chết chắc rồi ! Mất thấy hai người mạng không còn nhiều nữa, Vương Hạo làm sao không khỏi bi thương.

Thấy Vương Hạo bộ dạng như vậy, Song Hùng cũng rất rộng rãi, Hắc Hùng nói :

- Vương huynh đệ đừng học bộ dạng đàn bà như vậy chứ, làm cho chúng ta khinh thường người. Không phải chỉ bị bỏng thôi sau, sau này có biến thành xấu xí một chút mà thôi ! Có phải anh hùng tướng mạo đều không anh tuấn, đúng không ?

Wương Hạo nhin xuống nước mắt, gượng cười nói :

- Hắc ca nói rất đúng, là tiểu đệ không phải. Nhưng .. hai vị ca ca hiện giờ có tính toán gì không ?

Bạch Hùng nói :

- Còn tính toán gì nữa ? Đương nhiên là nghĩ biện pháp chữa thương rồi ! Bình Nhất Chỉ mập mạp kia, cái khác thì không dám nói chứ y thuật của hắn thật lợi hại. Thương thể của chúng ta người khác không trị được nhưng khẳng định hắn sẽ có biện pháp !

Wương Hạo nghe xong sững sốt, tiếp theo lại hung hăng vỗ đùi một cái, nói :

- Đúng thế, ta làm sao lại đem chuyện quan trọng như thế quên đi chứ ? Bạch ca, người vừa rồi đánh cướp ngựa là muốn đi tới Khai Phong sao ?

Bạch Hùng nói :

- Vương huynh đệ, nhìn người bình thường rất thông minh, nhưng hôm nay lại hồ đồ như vậy ? Ta không vì chạy đi thì cần ngựa để làm gì ?

Wương Hạo cười ngây ngô, nói :

- Tiểu đệ vốn không thông minh gì, thường xuyên hồ đồ không thôi ! Tốt lắm, không nói nữa, việc này không thể chậm trễ, chúng ta lập tức tới Khai Phong ngay ! Đệ đây còn chút tiền tài, ra chợ mua vài thớt ngựa tốt luân phiên cưỡi. Đoán chừng chỉ cần năm sáu ngày là có thể tới Khai Phong .

Mạc Bắc Song Hùng dùng tiền của Vương Hạo mua ngựa, cũng không có gì ngượng ngùng cả. Hắc Hùng bị đứt một chân, liền do Vương Hạo ôm lấy. Ba người đi tới chỗ bán ngựa gần nhất, chọn lựa chín con ngựa tốt. Vương Hạo ba người nhanh chóng lên đường, cũng không có tâm trạng cùng con buôn trả giá gì cả. Vương Hạo liền quăng một bọc tiền rồi cười ngựa phóng đi.

Bọn hắn mua chín con ngựa, hơn nữa thêm một con trước kia Vương Hạo cưỡi tới, tổng cộng là mười con. Ba người vó ngựa truy phong hướng phương nam phóng tới .

Tuy rằng Hắc Hùng bị đứt một chân, nhưng cũng may chỉ bị đứt ngang gối mà thôi. Hơn nữa thân thể của Hắc Hùng phi thường cường tráng, võ công lẫn cưỡi ngựa đều tốt cả, cho nên mới có thể ngồi vững vàng trên lưng ngựa. Nhưng thân thể của Song Hùng có cường tráng mấy đi nữa cũng không chịu được chứng viêm xâm nhập. Hai ngày đầu thì còn hoàn hảo nhưng tới ngày thứ ba, cả hai người họ liền bắt đầu phát sốt. Sốt cao làm thần trí cả hai dần dần mơ hồ, cưỡi trên lưng ngựa mà lưng lay sắp ngã.

Wương Hạo thấy bọn họ cái dạng này, cũng khẩn trương đến độ không được. Nhưng hắn không biết y thuật, cũng không biết bây giờ nên làm cái gì ? Càng nghĩ, Vương Hạo đột nhiên nhớ lại Khoái hoạt đan trước kia Kim Yến Nhi hay dùng, bây giờ còn để lại. Trong thành phần của Khoái hoạt đan có thuốc phiện, một chút thuốc phiện có thể có tác dụng giảm đau tiêu viêm. Mặc dù tác dụng phụ sẽ làm người bệnh nghiện, nhưng Kim Yến Nhi dùng nhiều năm như thế còn có thể từ bỏ, Song Hùng tự nhiên cũng không thành vấn đề ! Cho nên Vương Hạo liền cho bọn hắn dùng khoái hoạt đan.

May mắn, sau khi dùng xong khoái hoạt đan, tình trạng của Song Hùng dần dần tốt hơn nhiều. Ít nhất Song Hùng cũng không còn sốt cao nữa, đau đớn trên người cũng giảm đi phần nào, lúc này mới không bị rớt xuống lưng ngựa. Ba người một đường bốn ba, rốt cuộc ở ngày thứ sáu cũng tới Khai Phong Chu Tiên trấn. Khi tới bên ngoài nhà tranh của Bình Nhất Chỉ, Song Hùng đã muốn hôn mê rồi, nhưng vẫn dựa vào bản năng ôm chặt cổ ngựa, cho nên lúc này mới không bị rớt xuống lưng ngựa.

Wương Hạo cẩn thận tách tay bọn hắn ra, đỡ hai người xuống dưới thì phát hiện sáu ngày qua, quần áo trên người cả hai đều bị huyết nhục trên cơ thể làm ướt sũng, thậm chí có chỗ da thịt bắt đầu thối rữa !

Ngẫm lại với tình trạng da non chưa kết, ở trong sáu ngày không ngừng bị quần áo ma sát, cuối cùng bị dính thành một khối như vậy, đây là cái dạng gì đau đớn chứ ? Chỉ sợ ngàn đao vạn kiếm cũng không hơn gì cái này cả. Nhưng trước khi hôn mê, Song Hùng vẫn nói nói cười cười, trên mặt không lộ ra chút gì đau đớn cả ! Đây là hạng người cứng rắn bậc nào ?! Vương Hạo đối với hai vị huynh trưởng này thật sự hoàn toàn bội phục !

Bình Nhất Chỉ thấy Vương Hạo lại tới nữa, nhất thời sắc mặt trầm xuống. Bất quá câu nói đầu tiên của Vương Hạo làm cho hắn lập tức hành động, Vương Hạo nói :

- Bình Nhất Chỉ, thương thể của bọn hắn rất nặng. Nếu như không nhanh chóng chữa trị thì ta dẫn bọn hắn đi tìm đại phu khác.

Bình Nhất Chỉ tự xưng không bệnh gì hắn không chữa khỏi, đương nhiên hắn sẽ không chịu thua ! Hơn nữa Mạc Bắc Song Hùng bị thương kia cùng hắn có chút giao tình, cho nên không thể khoanh tay đứng nhìn. Vì thế tuy rằng sắc mặt của hắn đối với Vương Hạo không được tốt lắm, nhưng vẫn đem

Song Hùng đem đi.

Bình Nhất Chi như thế nào chữa trị Song Hùng, Vương Hạo không nhìn thấy được. Lúc này hắn đang ở bên ngoài ngủ say ! Sau ngày này, Vương Hạo chỉ biết chạy và chạy, lại luôn chiều cố chăm sóc hai người trọng thương, cơ hồ chưa từng ngủ một giấc nào. Cho nên Vương Hạo mở mắt không nổi nữa. Hơn nữa Vương Hạo hắn có lòng tin vào y thuật của Bình Nhất Chi, nếu đem Song Hùng còn sống giao cho hắn thì giá trị sống sót tới 90% ! Vì thế Vương Hạo yên tâm, rốt cuộc không chống đỡ nữa mà ngồi dưới đất dựa vào vách tường ngủ say.

Vương Hạo cảm giác không biết ngủ bao lâu, chờ tới khi hắn mở mắt ra thì bầu trời đã đầy sao. Hắn vẫn ở chỗ cũ, nhưng lại từ ngồi biến thành nằm. Quần áo trên người vẫn còn có chút ẩm ướt, tựa hồ trời đã mưa một trận.

Điều này làm cho trong lòng Vương Hạo thầm mắng, Bình Nhất Chi cũng quá đáng, trời mưa cũng không đem hắn vào trong phòng. Nhưng mà Vương Hạo cũng đành nén giận trong lòng mà thôi, lấy ân oán giữa hắn và Bình Nhất Chi mà nói, Bình Nhất Chi không nhân cơ hội này chém đầu của hắn là đã tốt rồi, còn muốn chăm sóc hắn thì cứ mà mơ đi !

Vương Hạo đứng dậy hoạt động thân thể, hắn cảm thấy đói bụng lạ thường. Nhưng trước tiên hắn vẫn tiến vào trong căn phòng nhìn xem Song Hùng ra sao. Quả nhiên Bình Nhất Chi không làm cho hắn thất vọng, Song Hùng vẫn còn sống. Nhưng bộ dáng thì có chút thảm, hai người không biết được bôi mỡ gì trên người, cả toàn thân trên dưới đều đen thui, giống như hai đứa trẻ nghịch bùn vậy. Tinh thần cả hai lại rất tốt, có lẽ vì trên đường ngủ nhiên nên hơn nửa đêm mà bọn hắn vẫn còn thức.

Vương Hạo thấy bọn hắn không việc gì, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều, cười trừ nói :

- Ai nha, hai vị ca ca, các huynh ai là Hắc ca, ai là Bạch ca đây ? Làm sao lại đen thui như nhau vậy ?!

Trong hai người có một người nói :

- Chuyện này thật có chút phiền phức, hiện tại trên người chúng ta được bôi thuốc nên không nhận dạng được. Chỉ sợ sau khi thương thể lành lặn người vẫn không thể nhìn ra được đâu. Bình Nhất Chi nói, sau này hai người bọn ta cần phải cải danh, gọi là Mạc Bắc Song Quý. Bộ dáng sau khi thương thể khỏi hẳn sẽ hù chết người !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Giang Hồ Nổi Lên Phong Ba.

Mạc Bắc Song Hùng được Bình Nhất Chi cứu chữa, dần dần thương thể cũng chuyển biến tốt đẹp. Nhưng diện tích vết bỏng quá lớn, cho dù là Bình Nhất Chi cũng phải hao phí một lượng lớn tinh lực mới miễn cưỡng khống chế không để cho vết thương chuyển sang tình trạng xấu đi. Trong hơn ba tháng, Mạc Bắc Song Hùng mới xem như khôi phục.

Tuy rằng thương thể đã không còn trở ngại nữa, nhưng Mạc Bắc Song Hùng lại biến hóa thật lớn. Trên thân thể nơi đâu cũng đầy vết sẹo thì không nói, quan trọng nhất là tâm tính của bọn hắn cũng thay đổi rất lớn. Trước kia cả hai hào khí ngất trời, không sợ sinh tử, mà hiện giờ tinh thần sa sút như một lão nhân tuổi xế chiều vậy.

Đối với biến hóa của bọn hắn, Vương Hạo không biết nên khuyên giải thế nào, mà hắn cũng không muốn khuyên giải làm chi nữa. Trước kia mặc dù Mạc Bắc Song Hùng là trang hảo hán, nhưng không hợp với tính tình của Vương Hạo. Hiện tại thì tốt rồi, Song Hùng cũng không muốn trêu chọc thị phi, nên Vương Hạo nhân cơ hội này khuyên bọn họ quy về ở ẩn, cùng hắn đi lên Hằng Sơn cùng làm bạn với Kim Yến Nhi. Nếu như là trước kia thì Song Hùng tuyệt đối sẽ không thềm làm hàng xóm với đám ni cô. Nhưng hiện tại thì không sao cả, bọn họ lo lắng một lúc liền đồng ý.

Mạc Bắc Song Hùng biến hóa làm cho Vương Hạo rất là vui mừng, chờ sau khi thân thể của hai người khôi phục liền mang cả hai trở về Hằng Sơn. Kim Yến Nhi thấy Vương Hạo trở về, đã sớm trông mòn con mắt. Tiểu nha đầu trước mặt mọi người cũng không thềm để ý, nhào vào trong lòng của Vương Hạo, làm cho Định Dật đối với Vương Hạo càng thêm bất mãn.

Vương Hạo cùng Song Hùng tự tay động thủ, ở một nơi không xa Vô Sắc am dựng lên một gian nhà cỏ có ba phòng, quyết định định cư chỗ này. Trong túi Vương Hạo bạc cũng không có thiếu, đủ cho hắn chi dùng trong thời gian lâu dài. Những năm gần đây Mạc Bắc Song Hùng cũng tích góp từng chút vàng bạc châu báu, nên tiền tài lại càng thêm vô số, đời này không thể nào xài hết. Cho nên ba người cơ bản không cần lo lắng việc ăn uống sinh hoạt. Mỗi ngày đều luyện công, tâm sự một chút. Những ngày này cực kỳ tiêu dao.

Trong bất tri bất giác, thời gian đã trôi qua hai năm.

Trong hai năm này, võ công của Vương Hạo tiến bộ thần tốc, Liệt Nhật Thần Công từ tầng thứ hai đột phá lên tầng thứ ba. Cuồng phong thân pháp cũng càng hiện lên uy lực bất phàm. Nhưng làm cho Vương Hạo đặc ý nhất vẫn là đao pháp của hắn. Đại Mạc Đao Pháp đúng là hạt nhân của bí tịch Đại Mạc Đao Quyết. Tuy rằng chiêu thức đơn giản nhưng càng luyện càng cảm thấy uyên thâm, giống như sa mạc cuồng cuồng vậy, vô cùng uyên bác lại

ngập tràn sát khí ! Nhất là việc vận dụng đao ý làm cho Vương Hạo mỗi khi tu luyện điều mừng rỡ như điên vậy !

Mà hai năm qua Kim Yến Nhi cực kỳ dụng tâm học tập, chẳng những không còn nghiện ngập nữa mà thân thể càng thêm mạnh mẽ, ngay cả công lực có thể bằng với sư tỷ muội khác từ nhỏ tu luyện. Nhất là kiếm pháp của nàng, dưới chỉ số IQ cao tác dụng, nàng ở tại Hằng Sơn phải trở thành đệ tử đòi thứ hai nổi tiếng ! Thậm chí còn xuất sắc hơn cả Nghi Lâm- người được Định Dật gửi kỳ vọng rất cao.

Điều này làm cho Định Dật vô cùng vui mừng, khuyến khích Kim Yến Nhi cạo tóc xuất gia, trở thành đệ tử chính thức của phái Hằng Sơn, tương lai có thể tiếp nhận chức vụ chương môn Hằng Sơn phái.

Phải biết rằng tục gia đệ tử không thể nắm giữ Hằng Sơn phái. Đáng tiếc dưới sự cản ngăn của Vương Hạo, " Âm mưu " của Định Dật mới không có thực hiện được.

Kỳ thật đối với lão ni cô Định Dật này, sau hai năm tiếp xúc gần gũi thì Vương Hạo cũng hiểu nàng thật tình cũng không tệ lắm. Trong Hằng Sơn tam Định, Định Nhân hiền hoà, Định Tĩnh nhã nhặn lịch sự nên không thích hợp dạy dỗ đệ tử. Chỉ có Định Dật có ân có uy mới có thể làm cho đệ tử kính phục. Cho nên Định Nhân mới đem đa số đệ tử bái làm môn hạ của bà. Kim Yến Nhi dưới sự dạy dỗ của Định Dật liền cực kỳ xuất sắc.

Còn có Nghi Lâm, tiểu ni cô này nổi danh xinh đẹp cũng không phải là một cái bình hoa. Chỉ số thông minh của nàng không dưới Kim Yến Nhi. Nhưng vì tiểu ni cô được Định Dật bảo vệ rất tốt, căn bản chưa nhìn thấy qua sự đời, nên tính tình cực kỳ tinh khiết. Cùng vì kiến thức cùng lối suy nghĩ của hai người chênh lệch nên mới khiến cho Kim Yến Nhi tới sau vượt lên trước, trở thành nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi trong một thế hệ của Hằng Sơn phái.

Nghi Lâm đối với chuyện này không hề oán hận , cũng chưa từng có cảm giác tranh đoạt với Kim Yến Nhi ngược lại bội phục Kim Yến Nhi. Tình cảm của hai nàng cực kỳ tốt, thường xuyên cùng Kim Yến Nhi đến nhà tranh thăm hỏi Vương Hạo.

Tại đây cuộc sống nhàn nhã, Vương Hạo ngẫu nhiên nhớ tới mấy kẻ muốn cướp đoạt bí tịch của mình, cuối cùng lại bị lừa tới phái Thanh Thành. Vương Hạo đối với thế giới này không có khái niệm thời gian, vốn không nghĩ sẽ lừa được bọn họ. Nhưng hai năm trôi qua hắn cũng không nghe thấy tin tức Phúc Uy tiêu cục bị diệt môn gì cả. Không biết bảy người nọ có đủ kiên nhẫn chờ tới hai năm không ?!

Trong khi Vương Hạo suy nghĩ đến tình tiết trong tiểu ngạo giang hồ thì đột nhiên Kim Yến Nhi tìm đến hắn. Người còn ở nơi xa đã nũng nịu gọi :

- Ca ca, ca ca !

Vương Hạo đang luyện Đại Mạc Đao Pháp, nghe thấy Kim Yến Nhi gọi hắn nên quay đầu lại cười nói :

- Thế nào ? Có phải vừa học xong chiêu kiếm gì mới sao ?

Kim Yến Nhi đi vào phụ cận, vui mừng nói :

- Không phải, sư phụ muốn dẫn muội xuống núi ! Nam nhạc phái Hành Sơn , Lưu Chính Phong sư bá rửa tay gác kiếm thoái ẩn giang hồ. Sư phụ muốn dẫn ta đi để hiểu biết ! Trước kia từng nghe nói người giang hồ thế này thế kia, lần này rốt cuộc ta cũng có thể đi biết một chút .

Vương Hạo nghe xong trong lòng chấn động, trầm nghĩ :

- Rốt cuộc đã tới !

Bất quá Vương Hạo biết, chuyến đi Hành Dương lần này sẽ không quá yên bình. Nếu như Kim Yến Nhi muốn đi theo, nói không chừng có thể xảy ra chuyện . Nhưng thấy Kim Yến Nhi hăng hái bừng bừng, muốn khuyên nàng buông tha lần này chỉ sợ không dễ gì.

Vương Hạo đang nghĩ ngợi làm sao mở miệng thì Kim Yến Nhi lại trước nhìn ra Vương Hạo có chút không vui, hỏi :

- Ca ca, huynh làm sao vậy ? Huynh không muốn cho muội xuống núi hay sao ?

Vương Hạo gật gật đầu, nói :

- Yên tử, tuy rằng hai năm nay người luyện kiếm pháp, sư phụ của muội cũng thường xuyên khen ngợi muội. Nhưng thật sự muốn động thủ thì muốn còn kém xa lắm. Võ công của muội cao bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là muội ... rất lương thiện, cơ bản không có lòng giết người. Ngay cả giết chết một con sâu mà muội còn khó sống cả nửa ngày. Nếu muốn muội giết người thì làm sao được ? Nếu như không có sát tâm, thì võ công của muội đã giảm sút đáng kể. Muội nói xem muội như vậy, làm sao ta yên tâm để muội hành tẩu giang hồ ?

Kim Yến Nhi nói :

- Cũng không phải mình muội hành tẩu giang hồ, không phải còn có sư phụ nữa sao ? Có sư phụ chiếu cố còn có gì phải lo sợ nữa chứ ?

Vương Hạo cười khổ, Định Dật nếu có thể chiếu cố tốt tiểu nha đầu thì cũng không để cho Điền Bá Quang bắt Nghi Lâm đem đi. Có thể Định Dật trước mặt Kim Yến Nhi không thể nói gì, nhưng muốn tìm lý do để cho Kim Yến Nhi không được đi thì cũng không dễ dàng.

Kim Yến Nhi thấy Vương Hạo thủy chung không nói, vì vậy lôi kéo tay áo hắn làm nũng :

- Ca ca, huynh cho muội đi đi ! Van huynh đấy !

Vương Hạo bị lau động nên không thể nào kiên trì nữa, đành phải nói :

- Được rồi, muội có thể đi, nhưng ta muốn đi theo, bằng không thì ta sẽ lo lắng .

Kim Yến Nhi kinh ngạc nói :

- Huynh muốn đi theo ? Cái này ... chỉ sợ sư phụ không đồng ý đâu ?

- Vậy muội phải nghĩ biện pháp đi. Muội nếu không thể thuyết phục sư phụ muội cho ta đi theo, vậy muội cũng đừng đi nữa.

- A ? Làm gì mà vô lý vậy, ca ca ngươi không phải đang làm khó muội sao ?

- Vậy cũng không còn biện pháp ... Muội có làm nũng cũng vô dụng thôi, hiện trên giang hồ người xấu rất nhiều. Nhất là có một kẻ gọi là Điền Bá Quang, hắn rất thích đâm ô những nữ tử dang hoàng. Muội nói muội lớn lên xinh đẹp như vậy , ta làm sao có thể yên tâm chứ ?

Kim Yến Nhi đỏ bừng mặt, nói :

- Ca ca, huynh nói cái gì đó ?

Miệng tuy rằng nói không thuận theo, nhưng trên thực tế Kim Yến Nhi nghe Vương Hạo âm thầm khen ngợi mình.

Lại tiếp tục khẩn cầu vài câu, Kim Yến Nhi thấy Vương Hạo thủy chung không thay đổi lời nói nên đành phải trở về cầu xin Định Dật. Lão ni cô Định Dật cùng với Vương Hạo giống như trời sinh ra làm cừu nhân vậy. Nàng nghe Vương Hạo nghi ngờ khả năng " lãnh đạo " của mình, nhất thời nổi trận lôi đình tiến thẳng tới nhà tranh mà đến. Cái này làm cho Kim Yến Nhi sợ hãi, vội vàng đuổi theo.

Đi vào nhà cô, Định Dật trực tiếp rút kiếm ra, nói :

- Tiểu tử, rút đao đi ! Chỉ cần ngươi có thể đánh thắng ta thì ta sẽ cho ngươi đi theo. Còn nếu không thì phải thành thật ở chân núi này !

Vương Hạo thấy bộ dáng của Định Dật còn muốn giải thích đôi lời. Nhưng còn chưa đợi hắn há mồm thì Định Dật liền quát to :

- Ít nói lời vô ích ! Ngươi nếu không dám rút đao thì coi như ngươi thua !

Tính tình của Vương Hạo không chịu bó tay chịu trói, hơn nữa hắn tự nhủ hai năm nay vô công tiến bộ không ít, đã sớm muốn cùng cao thủ thử một lần. Định Dật đưa mình tới cửa, đứng là cầu còn không được ! Cho nên cũng không nói gì mà rút đao cầm trong tay, nhanh chóng xuất ra thức mở đầu trong Đại Mạc Dao Quyết .

Định Dật thấy Vương Hạo chuẩn bị xong, liền thanh tiểu một tiếng. Một kiếm đâm thẳng tới vai trái của Vương Hạo. Vương Hạo sử dụng Đại Mạc Dao Quyết luôn luôn dừng mãi , căn bản không cần tránh né. Trái lại chém ra một đao vào cánh tay trái của Định Dật. Bất quá lúc này cùng trước kia bất đồng, trước kia Vương Hạo dùng mạng đổi mạng, hiện tại lại lấy công làm thủ. Nếu như Định Dật không biến chiêu thì Vương Hạo có thể chém rụng cánh tay của nàng, công kích của Định Dật cũng không thể ảnh hưởng gì tới Vương Hạo.

Định Dật tự nhiên sẽ không ngu ngốc chờ bị chặt tay, cánh tay vẽ một vòng, trường kiếm hóa thành một đường cong tránh thoát một đao này. Đồng thời mũi kiếm đâm vào cổ tay Vương Hạo. Vương Hạo biếm trảm thành đây, đem thân đao dán tại thân kiếm của Định Dật tiến nhanh về trước, muốn tước đi một ngón tay cầm kiếm của Định Dật. Định Dật chỉ đành thu kiếm bảo vệ mình.

Nhưng nàng vừa thu kiếm thì thế công của Vương Hạo càng thêm dừng mãi, giống như dòi non lấp biến hướng Định Dật áp tới. Định Dật bị buộc dần dần rơi vào thế hạ phong, một thành trường kiếm tả hữu che chắn, thế công từ năm thành giảm xuống còn ba, bốn thành... Cuối cùng chỉ có thể giữ vững , một kiếm cũng không thể xuất ra.

So với tình trạng quẫn bách của Định Dật thì Vương Hạo lại tương phản, hiện tại hắn rất là vui sướng ! Đại Mạc Dao Pháp vốn chỉ là những chiêu thức cơ bản, nhấn mạnh là trước khi địch phát huy, liền đem những chiêu số này tổ hợp lại. Điểm này cần phải có trí tưởng tượng phong phú , người đầu óc cứng nhắc thì không thể luyện đao pháp này lên mức cao cường được. Nhưng Vương Hạo đến từ hiện đại, am hiểu nhất lối suy nghĩ phân tán, cho nên bộ đao pháp này trong tay hắn như cá gặp nước !

Chỉ những chiêu thức đơn giản nhưng trong tay của hắn lại biến hóa muôn hình vạn trạng. Phối hợp thêm cuồng phong thân pháp, làm cho Định Dật cảm giác mình như đang ở trong cuồng phong sa mạc vậy. Thế công của đối phương thì vô cùng vô tận, trong đó còn kèm theo những tảng đá sắc lẹm. Làm cho nàng chỉ có thể tận lực duy trì mà không thể phản kích lại

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nghi Lâm Bị Bắt.

Dù sao thì Định Dật cũng lớn tuổi hơn Vương Hạo, kiếm pháp của phái Hằng Sơn cũng có chỗ độc đáo của nó. Vương Hạo điên cuồng tấn công gần nửa canh giờ cũng không thể phá phòng tuyến của Định Dật. Kim Yến Nhi bên cạnh thấy Định Dật tựa hồ tràn đầy nguy cơ, liên tục la hét chói tai để Vương Hạo dừng lại. Đáng tiếc Vương Hạo đang lâm vào trạng thái hóa cuồng, làm sao còn nghe được nữa ?!

Nhưng mặc kệ Vương Hạo có nguyện ý hay không, giống như cuồng phong thân pháp vậy, đặc điểm của Đại Mạc Dao Pháp cũng không có lực bền bỉ. Nửa canh giờ hẳn không đủ bại Định Dật, bản thân hẳn đã mệt mỏi dần, thế công cũng dần dần yếu bớt. Định Dật phát hiện điểm này nhất thời mừng rỡ, đem nội lực truyền vào trong thanh kiếm, ngạnh kháng một đao của Vương Hạo, ý năng muốn chấn bay trường đao Vương Hạo rời khỏi tay.

Nhưng Định Dật lại không ngờ được, ngay khi nội lực của nàng xâm nhập vào cánh tay Vương Hạo, lập tức khơi dậy sự phản kích của Liệt Nhật Thần Công. Một cỗ nội lực nóng rực từ trường đao Vương Hạo truyền tới, trên thân đao bắt đầu tản mát ra nhiệt lượng nóng bức.

Gặp tình hình này, Định Dật nhanh chóng thu kiếm, nói :

- Dừng ! Không cần đánh nữa, ta nhận thua .

Vừa lúc này Vương Hạo rất mệt mỏi, lập tức thu đao nói :

- Định Dật tiền bối kiếm pháp cao cường, vẫn bối bại phục.

Định Dật lại không thêm đề ý tới mặt mũi hân, nói :

- Ở trước mặt ta đừng nói lời vô nghĩa, thua chính là thua. Vương Hạo, trong lớp người trẻ tuổi thì võ công của ngươi có thể nổi tiếng. Bất quá ngươi cũng không nên kiêu ngạo, giang hồ rộng lớn. Người tài ẩn dật vô số, người mạnh hơn ngươi có rất nhiều, ngươi cũng đừng đắc ý vênh vao.

Mấy câu nói đó, tuy rằng mang ý dạy dỗ nhưng rất thân thiết. Dù sao Vương Hạo chính là ca ca của Kim Yến Nhi, lại sống trên Hằng Sơn lâu như vậy, cũng coi như người một . Với tính tình hay bao che khuyết điểm của Định Dật, quan tâm tới hân một chút cũng là chuyện thường.

Đương nhiên Vương Hạo có thể nghe ra sự thân thiết của Định Dật đối với hân, cho nên cũng cung kính nói :

- Đa tạ tiền bối dạy bảo, vẫn bối ghi nhớ trong lòng.

Định Dật hừ lạnh một tiếng, xoay người muốn đi. Kim Yến Nhi ở bên cạnh xem choáng váng, nàng còn chưa hiểu vì sao lại như thế ?! Rõ ràng Vương Hạo sức cùng lực kiệt, làm sao mà Định Dật lại nhận thua ? Nàng nhìn Vương Hạo rồi lại nhìn sang bóng lưng đi xa của Định Dật. Cuối cùng Kim Yến Nhi vẫn quyết định đi theo sư phụ. Tâm tình sư phụ bây giờ không tốt, cần phải được an ủi.

Nhưng Kim Yến Nhi đuổi theo Định Dật liền thấy vẻ mặt tối sầm của nàng, lại không biết nên nói gì cho phải. Nàng vài lần muốn nói nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ đành yên lặng theo sát phía sau Định Dật, trở lại thiện phòng của nàng.

Định Dật ngồi ở trên bồ đoàn, im lặng một lúc lâu mới thở dài một tiếng, nói :

- Kim Yến Nhi, con đi chuẩn bị nước tắm, vì sư cần tắm rửa.

Định Dật cùng Vương Hạo đánh nửa canh giờ, tuy rằng thế lực không tiêu hao như Vương Hạo nhưng mồ hôi lại ướt đầm cả người, sau lưng áo đã ướt đầm rồi. Kim Yến Nhi đi phía sau nàng trở về cũng biết nên đáp lời một tiếng, nhanh chóng chạy đi chuẩn bị.

Rất nhanh nước tắm đã được chuẩn bị xong xuôi, hai thầy trò đều là phụ nữ nên cũng không kiêng dè gì cả. Định Dật dưới sự hầu hạ của Kim Yến Nhi nhanh chóng cởi quần áo, ngồi vào trong thùng bắt đầu tắm rửa. Kim Yến Nhi đứng ở sau lưng xoa lưng cho Định Dật, thấy vẻ mặt của sư phụ cũng buồn lòng dần, lúc này nàng mới hỏi :

- Sư phụ, vừa rồi ca ca hân rõ ràng đã muốn lực bất tòng tâm, người vì cái gì lại chủ động nhận thua ?

Định Dật mỉm cười nói :

- Ta sẽ biết con không nhận được muốn hỏi, có thể chờ tới bây giờ coi như định lực của con không tồi rồi. Muốn nói vì có gì ta lại nhận thua, đó là vì ta không phải là đối thủ của ca ca con. Đại Mạc Dao Pháp của ca ca con cần phối hợp với nội lực mới có thể phát ra uy lực mạnh nhất. Nếu hân sử dụng nội lực thì trường đao của hân biến thành một cái bàn ủi vậy, nóng bức kinh người. Giả dụ ngay từ đầu ca ca con sử dụng nội lực phối hợp với đao pháp, chỉ cần ba mươi chiêu ta đã thua cuộc.

Kim Yến Nhi mặc dù biết đặc điểm võ công của Vương Hạo, nhưng vẫn thực kinh ngạc hỏi :

- Thật lợi hại như vậy sao ? Sư phụ người có đánh giá cao ca ca hân không đó ?!

Định Dật nói :

- Ta một chút cũng không đánh giá cao hân, hiện giờ thì hân có thực lực đó rồi. Ta đã từng nói qua với các con, minh chủ của Ngũ Nhạc kiếm phái - Tả

Lãnh Thiên, nội lực của hắn có tính lạnh lẽo băng giá rất mạnh. cùng với nội lực ca ca con có cách vận dụng khác nhau nhưng lại giống nhau đến kỳ diệu. Kiểm pháp của Tả Lãnh Thiên cũng không mạnh mẽ gì, nội lực của hắn cũng không cao thâm hơn người khác. Nhưng hắn là đệ nhất cao thủ của Ngũ Nhạc kiếm phái hoàn toàn vì nội lực hàn tính của hắn .

Cùng đối địch với Tả Lãnh Thiên hay ca ca của con , đó là một chuyện rất đau đầu. Bởi vì nội lực của bọn họ có công dụng kiềm chế uy lực người khác, một thân võ công chỉ sử xuất ra sáu bảy thành là rất không tồi rồi.

Kim Yến Nhi nghe Định Dật đem Vương Hạo so sánh với đệ nhất cao thủ Ngũ Nhạc kiếm phái- Tả Lãnh Thiên, trong lòng của nàng không khỏi vui vẻ, lại hỏi :

- Sư phụ, vậy người nói ca ca ta cùng với Tả Lãnh Thiên ai lợi hại hơn ?

Định Dật oán trách trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, nói :

- Ca ca của con còn kém rất xa ! Thời gian tu luyện của hắn quá ngắn, nội lực còn chưa thâm hậu. Nhất là võ công của hắn rất bá đạo, trong khoảng thời gian ngắn thì rất lợi hại nhưng lực bền bỉ không nhiều. Ca ca ngươi nếu thật giao thủ với Tả Lãnh Thiên, trong vòng trăm chiêu còn có thể duy trì đáng ngang tay là không sai rồi.

Kim Yến Nhi "a" một tiếng, sau khi suy nghĩ một chút mới nói :

- Bây giờ ca ca không phải là đối thủ của Tả minh chủ, nhưng tiến cảnh của hắn rất nhanh. Con tin tưởng trong tương lai không xa hắn sẽ lợi hại hơn Tả minh chủ !

Định Dật không có tiếp lời, nhưng trong lòng đã thầm khẳng định như vậy. Hiện tại võ công của Vương Hạo cũng không kém gì cao thủ trên giang hồ. Xem võ công của hắn, ai có dám tin hai năm trước còn là một người không biết võ công đây ?! Tốc độ tiến cảnh như vậy, ở trên đời thật là đáng sợ !

Hai thầy trò vừa đàm luận về Vương Hạo. Trong lúc đó Vương Hạo lại chuẩn bị hành lý, chuẩn bị cùng đám người phái Hằng Sơn đi xa. Hắn một bên thu dọn, một bên cáo biệt với Mạc Bắc Song Hùng.

Mạc Bắc Song Hùng vừa rồi đã nhìn thấy hắn cùng với Định Dật luận võ, đối với võ công tiểu huynh đệ này thật sự không phản đối gì cả. Võ công như thế đi lại trên giang hồ, đã không còn mấy người là đối thủ của hắn nữa. Nghe hắn nói muốn đi theo bảo hộ Kim Yến Nhi, Mạc Bắc Song Hùng cũng chỉ là dặn dò một câu " Đi sớm về sớm ".

Ngày hôm sau, Định Dật dẫn theo dẫn theo hơn chục đệ tử xuống núi hướng Hành Dương mà đi. Trong đó tự nhiên có hai người Kim Yến Nhi và Nghi Lâm. Vương Hạo tự giác đi sau các nàng nửa dặm, nhìn như không quan hệ gì, nhưng thật ra là đồng hành. Định Dật thấy hắn biết điều nên cũng mặc kệ hắn.

Nhưng Vương Hạo rất yêu quý Kim Yến Nhi, thỉnh thoảng mua vài món ăn vặt linh tinh đưa cho nàng. Kim Yến Nhi cùng với mấy nữ đệ tử ở cùng một chỗ, tự nhiên nàng đều phân chia cho mọi người cũng thưởng thức. Vì vậy, đa phần nữ đệ tử Hằng Sơn phải đều quen biết Vương Hạo, chốc chốc có vài người cùng với Kim Yến Nhi cố ý đi chậm lại cùng trò chuyện với Vương Hạo, thuận tiện lấy vài món ăn vặt. Định Dật đối với chuyện này không cảm được, hơn nữa lúc này không còn ở nhà nên cũng mất nhắm mắt mở cho qua.

Đoạn đường này đi tới, bởi vì Định Dật cần rèn luyện đệ tử. Cho nên nàng đem đệ tử chỉ làm năm tổ chia nhau mà đi. Mỗi tổ cách nhau xa nhất vài dặm mà thôi. Định Dật dẫn tổ ở giữa , cứ như vậy có thể để cho chúng đệ tử độc lập xử lý tình huống, vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì cũng dễ dàng cứu viện. Vốn dụng ý của Định Dật rất tốt, nhưng Vương Hạo biết, kể sách chia nhỏ của nàng làm xuất hiện khe hở dẫn Điền Bá Quang tới bắt Nghi Lâm đi. Suýt chút nữa hắn đã phá hủy trình tiết của nàng.

Vương Hạo vốn định giúp tiểu ni cô Nghi Lâm này một phen, nhưng Nghi Lâm không được phân cùng một tổ với Kim Yến Nhi. Nếu Vương Hạo đi giúp Nghi Lâm thì bên người Kim Yến Nhi sẽ không có người bảo vệ. Sau một hồi ngâm nghĩ, Vương Hạo vẫn quyết định đi theo Kim Yến Nhi thật là tốt. Nghi Lâm không phải còn có một cái Lệnh Hồ sư huynh dựa vào sao ? Chuyện này đành để Lệnh Hồ Xung nhận công lao thôi !

Một đường đi tới, cả đoàn người lặn lội gần ngàn dặm mới đi tới phụ cận Hành Dương. Đến nơi này là đã đến phạm vi thế lực của phái Hành Sơn. Bởi vậy đoàn người của Định Dật cũng thoải mái hẳn, phòng bị không còn nghiêm mật như trước nữa. Hai tổ đi trước đề đi chậm tốc độ lại, cùng Định Dật tụ lại cùng một chỗ sau đó mới đi tới trước cửa phủ của Lưu Chính Phong. Đệ tử tiếp khách của Lưu phủ từ xa xa đã nhìn thấy Định Dật đi tới. Bọn hắn nhanh chóng phái thủ hạ thông báo cho Lưu Chính Phong, còn bản thân thì nhanh chóng chào đón.

Trong khi Định Dật đang hàn huyên với người tiếp khách của Lưu phủ vài câu, thì hai tổ phía sau vội vàng chạy tới. Có mười mấy ni cô đồng thời thi triển khinh công, đem dân chúng trên đường dọa sợ thất sắc. Định Dật thấy các nàng kích động như thế, nhất thời có chút không vui nói :

- Nghi Hòa, con đã quên môn quy hay sao ? Trước mặt thường dân làm sao lại thi triển khinh công, con đáng tội gì ?

Nghi Hòa bị quở trách liền vội vàng cúi đầu, chấp tay trước ngực nói :

- Sư phụ thứ tội, đệ tử thật sự là chuyện gấp gáp cần báo lại cho người. Nghi Lâm bị người bắt đi rồi !

Định Dật nghe như chấn động, phải biết rằng tổ cuối cùng cần phài đoàn hậu, nên Định Dật đặc biệt tăng cường thực lực tổ này. Kiểm pháp của Nghi Lâm tương đối tốt, hai sư tỷ muội bên người đều làm việc cẩn trọng, kiểm pháp đều cao cường. Tại sao lại còn bị bắt đi chứ ?

Sau khi Lưu Chính Phong nhận được đệ tử bẩm báo lại, liền tự mình nghênh đón Định Dật. Hắn không nghĩ tới mình còn chưa kịp nói chuyện liền nghe thấy tin tức như thế. Hắn cũng bất chấp hần huyền, nói với Định Dật :

- Định Dật sư tỷ, trước tiên không nên gấp gáp. Trong Hành Dương này trải rộng đệ tử phái Hành Sơn, ta tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức truyền về. Bản thân ta muốn xem, ai lại to gan lớn mật ở trên địa bàn phái Hành Sơn của ta làm vậy như thế !

Còn không đợi Lưu Chính Phong hạ lệnh, một đệ tử phái Thái Sơn vội vàng chạy tới, hướng Lưu Chính Phong bẩm báo :

- Lưu sư thúc, sư phụ của ta Thiên Tùng đạo trưởng lệnh ta tới bẩm báo với người. Chúng ta vừa rồi tận mắt nhìn thấy Lệnh Hồ Xung sư huynh cùng Nghi Lâm sư muội ở trong Hối Nhạn lâu uống rượu. Nghi Lâm sư muội hiển nhiên là bị Lệnh Hồ Xung sư huynh bắt cóc, nên không dám không uống, vẻ mặt rất là buồn rầu. Cùng đi với hai người bọn hắn có một người không chuyện ác nào không làm - Điền Bá Quang !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lưu Phủ

Định Dật vừa nghe, nhất thời kinh hãi nói :

- Cái gì ? Nghi Lâm làm sao bị rơi vào tay đám tặc Điền Bá Quang , ta phải đi cứu nó ngay !

Thái Sơn đệ tử kia đột nhiên nói :

- Định Dật sư bá, Điền Bá Quang kia cùng Lệnh Hồ Xung sư huynh cùng nhau uống rượu, chi sợ đã cấu kết cùng một chỗ. Sư bá ngài vạn lần phải cẩn thận !

Định Dật nói :

- "Lệnh Hồ Xung cùng Điền Bá Quang cấu kết với nhau, Hằng Sơn phái cũng không có sợ ! Người dẫn đường cho ta, chúng ta đi tới Hối Nhạn Lâu !

Nói xong, cũng không đợi đệ tử Thái Sơn kia trả lời nàng liền bắt hắn chỉ đường. Thái Sơn đệ tử nọ không dám không nghe, vội vàng chỉ điểm phương hướng. Định Dật nóng vội phi thân lên nóc nhà hướng Hối Nhạn Lâu mà đi. Ngoài nàng ra có vài đệ tử Hằng Sơn thấy thế cũng học theo, một đoàn ni cô xuyên phòng vượt nóc nhà mà đi. Vương Hạo tự nhiên cũng đi theo, nhưng lại oán thầm trong bụng :

- Lão ni cô này, mới vừa rồi còn giáo huấn đệ tử hoành tráng lắm. Vậy mà hiện tại còn hoành tráng hơn mấy người Nghi Hòa !

Khi tới Hối Nhạn lâu, Định Dật phát hiện nơi này đã sớm không có người. Ngoại trừ vũng máu tươi trên sàn nhà, Nghi Lâm, Lệnh Hồ Xung cùng Điền Bá Quang một kẻ cũng không thấy ! Định Dật gấp đến độ bất lấy cổ áo tiểu nhị, lớn tiếng hỏi :

- Ta hỏi người, vừa rồi mấy kẻ đánh nhau trong này đi đâu rồi ?

Tiểu nhị kia bị Định Dật một phát bắt được, nhất thời không thể động đậy. Hắn sợ tới mức mặt không còn giọt máu, nơm nớp lo sợ nói :

- Bọn hắn ... Bọn hắn đều đi ... đi rồi.

Định Dật lại hỏi :

- Tiểu ni cô kia đâu ? Nàng cũng đi theo sao ?

Tiểu nhị nói :

- Đi ... đi rồi ... cái kia, tiểu ni cô ... ôm người chết đi rồi ...

Định Dật nghe hắn nói cái hiểu cái không, lại hỏi vài câu cũng chưa nắm rõ mấu chốt vấn đề. Rơi vào đường cùng, Định Dật đành phải buông hắn ra, mang theo chúng đệ tử đi dạo một vòng trong thành, hy vọng có thể tìm được Nghi Lâm. Nhưng Nghi Lâm lại không biết chạy đi đâu, các nàng tìm mãi cũng không tìm thấy được. Trên trời càng lúc càng âm trầm, sau đó nổi lên một trận mưa to. Nhưng Định Dật vẫn như cũ đi trong mưa tìm kiếm. Vẫn là Nghi Hòa lớn tuổi một ít, lập tức phân công mấy sư muội đi tới tiệm tạp hóa bên đường mua mấy chục cái áo dầu đi mưa, để mọi người mặc vào. Lúc này mới không bị xấu hổ vì tang bào dính vào cơ thể.

Tìm tới tìm lui không tìm được Nghi Lâm, lại tìm thấy Lao Đức Nặc dẫn đầu đệ tử phái Hoa Sơn, bọn họ đang ở trong một quán trà trú mưa. Định Dật trong lòng đang nóng như lửa, khi nhìn thấy bọn hắn liền tự nhiên không tốt lành gì, đứng chống nạnh trước cửa quán trà hét lớn :

- "Lệnh Hồ Xung, đi ra !

Vương Hạo đứng ở chỗ xa xa, nhìn thấy Định Dật bày ra bộ dáng trưởng bối đi giáo huấn đám đệ tử phái Hoa Sơn này, trên mặt vui vẻ như người xem kịch vậy. Trong đám người này, hắn chú ý nhất tới hai người là Lao Đức Nặc cùng Nhạc Linh San. Nhưng hai người này đều giống như người bình thường, Lao Đức Nặc dáng người như nông dân, nếu như không biết hắn là Lao Đức Nặc thì chỉ sợ Vương Hạo còn cho rằng hắn là một lão nông già vùng nông thôn. Nhạc Linh San tuy rằng xinh đẹp, nhưng so sánh với Kim Yến Nhi, Nghi Lâm thì còn kém một ít.

Xem qua đệ tử Hoa Sơn, ánh mắt Vương Hạo chuyển về những người khác phía trong quán trà. Trong những người này, bắt mắt nhất là một người gù ngồi trong góc phòng. Vương Hạo từ sau khi cùng Mộc Cao Phong kết thành cừu oán, liên đới với người gù cực kỳ miễn cảm. Cho nên khi hắn vừa thấy người này liền lập tức cảnh giác. Nhưng tiếp tục nhìn kỹ, mới phát hiện người gù này tuy rằng lưng còng nhưng trên mặt còn dán ba bốn miếng cao dán. Có vẻ rất đáng khinh tởm, nhưng trên thực thể hắn là người trẻ tuổi. Vương Hạo cảm thấy người này có chút kỳ quái, liền có gắng nhớ lại tình tiết trong nguyên tác mà hắn quên gần một nửa. Suy ngẫm nửa ngày mới nhớ tới, người này hắn là Lâm Bình Chi !

Vương Hạo nhìn thấy Lâm Bình Chi trong lòng lộ vẻ do dự. Lâm Bình Chi này kỳ thật cũng là một người đáng thương, vì báo thù diệt môn mà hắn ném mặt nằm gay bái làm môn hạ Nhạc Bất Quần. Thật không ngờ Nhạc Bất Quần cũng ngấp nghé bí tịch gia truyền nhà họ Lâm - Tịch Tà kiếm phổ . Cảnh ngộ cực kỳ bi thảm, có thể nói là tột đỉnh. Tuy rằng Vương Hạo đã sớm quyết tâm không tham dự vào chuyện giang hồ, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không đành lòng.

Trong khi Vương Hạo đang thất thần thì đột nhiên Kim Yến Nhi kéo kéo tay áo của hắn, nói :

- Ca ca, huynh nghĩ gì thế ? Sư phụ bọn họ đều đi rồi, chúng ta theo sau đi.

Lúc này Vương Hạo mới tỉnh ngộ, hóa ra Định Dật đã bắt được Nhạc Linh San đi rồi. Vương Hạo nhún nhún vai, vẫn bình thường như cũ theo sát phía sau người phái Hằng Sơn, theo bọn họ trở về Lưu phủ. Mà bọn họ đi ở phía trước, Lâm Bình Chi cũng lẻn đi theo đằng sau. Vương Hạo lại do dự một chút, cuối cùng cũng không quan tâm tới người này nữa.

Sau khi tới Lưu phủ, người phái Hằng Sơn được cung kính đón vào. Vương Hạo theo sau phái Hằng Sơn tự nhiên không ai dám hỏi hắn là ai. Sau khi Vương Hạo vào cửa, còn đặc biệt quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Lâm Bình Chi cũng lẻn đi vào. Chắc là mấy tên đệ tử tiếp khách tuy rằng không biết hắn, nhưng không dám tùy ý đắc tội khách nhân đi vào, cho nên mới cho Lâm Bình Chi đi vào dễ dàng như vậy.

Hằng Sơn phái được an bài vị trí phía bên trái. Định Dật lại được mời đi vào nhà sau, nơi này chỉ còn lại những người trẻ tuổi. Lúc này Vương Hạo có chút khó xử, hắn là một đại nam nhân nếu trong lúc này cùng đám ni cô ngồi chung một chỗ, vậy cũng quá rõ ràng thân phận. Rơi vào thế bí, hắn đành phải tìm một góc ngồi xuống. Dù sao khách tới đây phần lớn đều không biết nhau, hắn ngồi ở chỗ này cũng không ai đi quản hắn.

Nhưng làm cho Vương Hạo ngoài ý muốn chính là Lâm Bình Chi theo sau đi vào, mà xui quý khiến thế nào cũng ngồi xuống bàn của Vương Hạo. Điều này làm cho Vương Hạo có chút cười khổ, hắn không muốn người ta chú ý mà ý tưởng của Lâm Bình Chi cũng giống như thế, cho nên cùng ngồi cùng bàn cũng không gì lạ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên ngoài cửa xôn xao một hồi, vài tên đệ tử mặc áo xanh nâng lên hai mảnh ván cửa, vội vàng tiến vào. Trên ván cửa có hai người nằm, trên người đều đắp vải trắng, máu tươi thấm đẫm một mảnh. Mọi người bên trong vừa thấy đều đi lại gần nhìn. Nghe thấy có người nói :

- Là người phái Thái Sơn !

- Đây chính là Thiên Tùng đạo nhân bị trọng thương, còn kẻ nọ là ai vậy ?

- Là đệ tử của chương môn phái Thái Sơn, họ Trì. Hắn đã chết rồi sao ?

- Đã chết , người xem này. Một đao này chém xuyên thấu lồng ngực, còn không chết mới là lạ !

Mọi người lớn tiếng bàn tán, hai người một chết một bị trọng thương được mang vào phòng khách riêng, liền có rất nhiều người đi theo vào. Mọi người sôi nổi bàn tán nghị luận :

- Thiên Tùng đạo nhân của phái Thái Sơn cũng là một tay hảo thủ, ai có gan lớn như vậy. Lại có thể đánh trọng thương hắn chứ ?

- Người có thể đánh trọng thương Thiên Tùng đạo nhân tự nhiên võ công cao hơn rất nhiều. Kẻ nào tài cao thì gan cũng lớn, chuyện này không có gì là lạ !

Mọi người bên trong đại sảnh sôi nổi nghị luận. Hướng Đại Niên vội vàng đi tới chỗ đệ tử phái Hoa Sơn ngồi vây xung quanh trên chiếu, hướng phía Lao Đức Nặc thấp giọng nói nhỏ vài câu gì đó. Lao Đức Nặc vội vàng đứng dậy cùng đi với hắn. Vương Hạo biết mấy đại môn phái cần thương lượng xử lý chuyện của Lệnh Hồ Xung, loại chuyện như thế này liên quan tới danh dự của Ngũ Nhạc kiếm phái. Cho nên không thể trước mặt mọi người mà xử lý được. Trong đệ tử phái Hoa Sơn, thì thân phận của Lao Đức Nặc là cao nhất, tự nhiên muốn hắn đại biểu phái Hoa Sơn mà đi.

Lao Đức Nặc vừa đi không bao lâu, chợt nghe bên ngoài có tiếng truyền tới :

- "Lệnh Hồ Xung đâu ?

Một câu này thanh âm cực vang, tựa như sét đánh giữa trời vậy. Mọi người trong đại sảnh nghe thấy đều biến đổi sắc mặt. Vương Hạo cũng âm thầm lắc

đầu, đám người danh môn chính phái đều là kẻ có dã tâm, âm mưu. Còn lại đa số đều là những kẻ giả áo túi com, chân chính có bản lĩnh hành hiệp trượng nghĩa chỉ sợ là rất hiếm. Nhưng mà chuyện này không liên quan tới hân, hân chỉ ngồi uống rượu dùng bữa.

Sau một lúc lâu, những người bên trong thương lượng không có kết quả gì. Vương Hạo chợt nghe thấy đám nữ ni phái Hằng Sơn sôi nổi kinh hô. Hân ngẩng đầu nhìn liền thấy Nghi Lâm từ bên ngoài đi vào. Nhưng nàng vừa ly khai sư tỷ muội không có bao lâu vậy đã tiêu tụy đi không ít. Nghi Lâm vốn thanh tú tuyệt luân nhưng lúc này dung nhan tiêu tụy. Chẳng những không có hao tổn nhan sắc của nàng mà còn tăng thêm vài phần diễm đam đáng yêu.

Đám người Kim Yến Nhi, Nghi Hòa thấy nàng trở về đều ngênh đón hỏi han ân cần. Nhưng Nghi Lâm chỉ lắc đầu không đáp, hỏi ngược lại :

- Sư phụ đâu ?

Nghi Quang chỉ chỉ vào hậu viện, nói :

- Sư phụ ở phía sau cùng các sư thúc sư bá thương lượng chuyện gì đó. Muội muốn tìm sư phụ thì tự mình đi vào đi.

Nghi Lâm gật gù đầu, đi vào hậu viện . Cho tới khi thân hình của nàng biến mất không còn nhìn thấy nữa thì giang hồ hào kiệt trong đại sảnh sôi nổi thảo luận lên. Có kẻ khinh thường tiểu ni cô xinh đẹp như vậy lại xuất gia đi tu, thật sự là đáng tiếc. Nhưng vì có những đệ tử khác của phái Hằng Sơn cũng ở nơi này, nên mấy kẻ này không dám nói quá phận. Chính là nghị luận vài câu là xong. Vương Hạo nhìn theo bóng lưng Nghi Lâm, trong lòng cảm khái. Tiểu ni cô này có một tâm hồn thiếu nữ lại bị buộc vào trên người Lệnh Hồ Xung .

Trong lúc hân đang miên man suy nghĩ, ở bên ngoài cửa lại có một người đi vào. Vương Hạo vừa thấy người này liền lấp bắp kinh hãi. Nguyên lai người này không phải ai khác mà chính là Tái Bắc Danh Công Mộc Cao Phong ! Vương Hạo cùng Mộc Cao Phong hai lần giao thủ, hai lần đều bị đánh trọng thương. Tuy rằng Mộc Cao Phong cũng là tay hảo thủ , nhưng mà Vương Hạo dùng kế sách mà đánh lại công thêm Mộc Cao Phong khinh địch nên mới có thể đánh trọng thương hân được. Nếu chân chính đánh nhau thì Vương Hạo căn bản không phải đối thủ. Có hai lần ảnh hưởng như thế nên khi Vương Hạo vừa nhìn thấy hân, trong lòng không khỏi có chút không yên. Nếu như không cần ra tay thì hân cũng không muốn xuất đầu lộ diện làm cho. Cho nên Vương Hạo quay lưng về phía Mộc Cao Phong, tránh cho hân phát hiện.

Mộc Cao Phong cũng không biết trong một góc sáng sủa có một " người quen ", hân chỉ mờ mờ nhìn một chút , không phát hiện thấy nhân vật trọng yếu. Liền thừa lúc Lưu phủ bận rộn, nhanh chóng phi thân vào hậu viện mà đi. Vương Hạo chờ hân đi khỏi mới xoay đầu lại, cân nhắc lỗ như bị Mộc Cao Phong phát hiện, chính mình nên làm cái gì. Nhất là Mộc Cao Phong nếu đem chuyện Đại Mạc Dao Quyết của hân tuyên truyền ra ngoài, chỉ sợ người tới lấy bí tịch sẽ sắp thành hàng mà tới. Nếu thực như vậy thì phiền phức to lắm !

Còn không đợi Vương Hạo nghĩ ra biện pháp ôn hòa, thì bên trong hậu viện truyền ra một trận tiếng ồn ào, tiếp theo một đạo sĩ thân hình thấp bé di chuyển một vòng Lưu phủ. Vương Hạo vừa nhìn thấy hân liền biết chắc người này chính là Dur Thương Hải. Hai năm trước Vương Hạo tính kế hân một phen, cho tới hôm nay mới nhìn thấy bản thân hân. Bất quá võ công của đạo sĩ lùn này thật đúng là không còn gì để nói. Chỉ cần nhìn khinh công của hân , trong nháy mắt đã đi khắp Lưu phủ, Vương Hạo cảm giác mình không nắm phần chắc thắng.

Người trong đại sảnh đột nhiên thấy Dur Thương Hải phát uy, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhất thời liền nghị luận sôi nổi lên. Qua không bao lâu, Dur Thương Hải liền từ hậu viện đi nhanh ra, đôi mắt đảo qua mọi người. Ánh mắt của Dur Thương Hải giống như hóa thành thực chất, tất cả mọi người trong đại sảnh đều bị ánh mắt ấy làm kinh sợ. Tất cả đều nhanh chóng im lặng, một tiếng cũng không dám nói ra.

Dur Thương Hải quét mắt một lần , ánh mắt di chuyển tới bàn của Vương Hạo thì đột nhiên sáng ngời. Vương Hạo bị hân nhìn thì trong lòng cả kinh, nghĩ thầm hân liếc mắt nhìn thấu võ công của mình, Thật không ngờ tới Dur Thương Hải lại không lại đây, Lưu Chính Phong đã đi tới, chấp tay với Lâm Bình Chi nói :

- Tại hạ Lưu Chính Phong, xin hỏi cao tính đại danh của các hạ .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thù Hận

Lâm Bình Chi chưa bao giờ nghĩ tới có người hỏi tính danh của mình, nên ngập ngừng vài câu, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Lưu Chính Phong lại nói :

- Các hạ cùng Mộc đại hiệp ...

Lâm Bình Chi tâm hồn vừa động, nghĩ : "Ta họ Lâm, nếu viết một nửa chữ Lâm thành chữ Mộc, vậy giả mạo họ Mộc cũng tốt lắm. " Vì thế hân thuận miệng nói :

- Tại hạ họ Mộc.

Lưu Chính Phong nói :

- Mộc tiên sinh quang lâm Hành Sơn, quả nhiên là dát vàng trên mặt của Lưu mỗ. Không biết các hạ cùng với " Tái Bắc Danh Công " Mộc đại hiệp xưng hô ra sao ?

Lâm Bình Chi không muốn bại lộ thân phận nên lúc này chỉ đành ứng phó nói :

- Tái Bắc Danh Công Mộc đại hiệp sao ? Đó là ... là trưởng bối của tại hạ.

Hắn vừa nói xong, Dư Thương Hải càng thêm xác định người có bản lĩnh quấy rối chỉ là người mù trước mặt này thôi. Cho nên lúc này hắn lạnh lùng nói :

- Phái Thanh Thành cùng với Tái Bắc Mộc tiên sinh không có liên quan, không biết đã đắc tội như thế nào với các hạ ?

Lâm Bình Chi đối mặt với đạo nhân lùn này, nhớ tới mấy ngày trước hắn phá tan cả nhà họ Lâm, cha mẹ bị bắt đi cho tới bây giờ còn không biết sống chết. Tất cả đều vì đạo nhân lùn này dựng lên. Tuy biết võ công của hắn cao hơn mình trăm lần, nhưng nhiệt huyết trong ngực Lâm Bình Chi dâng trào, nhịn không được muốn rút binh khí đâm vào hắn. Nhưng mà trải qua mấy ngày gian nan cực khổ, Lâm Bình Chi đã không còn là một thiếu niên chọi gà cười ngạo như ở Phúc Châu trước kia nữa.

Hắn lập tức đè nén lửa giận trong lòng, nói :

- Phái Thanh Thành làm việc tốt lắm nha . Mộc đại hiệp gặp chuyện bất bình tự nhiên phải xen vào. Lão nhân gia ông ta thực lòng nhiệt tình, yêu nhất trừ bạo giúp kẻ yếu, cần gì quản người có đắc tội người hay không ?

Lưu Chính Phong vừa nghe, không khỏi âm thầm buồn cười. Mộc Cao Phong là ai, hắn đương nhiên biết rất rõ ràng. Lâm Bình Chi nói như vậy, thật sự dát vàng lên mặt Mộc Cao Phong. Nhưng Mộc Cao Phong người này không nên đắc tội hắn, cho nên lúc này Lưu Chính Phong cười nói :

- Dư quán chủ, Mộc huynh, hai vị đi vào nhà tại hạ thì chính là khách quý của tại hạ. Hãy để họ Lưu tôi bày tỏ tình chủ khách, mọi người uống một chén rượu tình cảm nào. Người đâu, đem rượu ra !

Bọn gia đình lớn tiếng đáp ứng, châm đầy chung rượu. Dư Thương Hải mặc dù không để người gù trước mặt này vào mắt, nhưng khi nghĩ tới trên giang hồ truyền lưu thủ đoạn của Mộc Cao Phong âm độc, vô lại. Cho nên hắn cũng không dám tùy tiện không nể mặt. Thấy gia đình Lưu phủ châm đầy chung rượu, cũng không đưa tay đón lấy mà muốn xem hành động của đối phương thế nào.

Lâm Bình Chi vừa hận vừa sợ, nhưng dù sao lòng căm hận lại chiếm thượng phong, suy nghĩ : " Nói không chừng giờ phút này cha mẹ ta đã trúng phải độc thủ của đạo nhân này. Ta thà rằng bị người đánh một chưởng chết đi, chứ cũng quyết không thể cùng người uống rượu. "

Trong ánh mắt hắn lộ vẻ giận dữ, nhìn chằm chằm Dư Thương Hải, cũng không đưa tay cầm chén rượu. Hắn vốn muốn nhục mạ vài câu, nhưng dù sao cũng khiếp sợ uy thế của đối phương, không dám mắng thành tiếng.

Dư Thương Hải thấy hắn đối với chính mình tràn đầy địch ý liền tức giận xông tới. Khẽ vươn tay, liền thi triển cảm nã pháp bắt được cổ tay Lâm Bình Chi, nói :

- Tốt ! Tốt ! Tốt ! Nhìn mặt mũi Lưu tam gia, ai cũng không thể vô lễ trong Lưu phủ. Mộc huynh đệ, chúng ta thân cận một lát nào !

Lưu Chính Phong đứng ở một bên đang muốn hòa giải, chợt nghe thấy một thanh âm bén nhọn nói :

- Dư quán chủ tại sao lại hăng hái như vậy, lại dám bắt nạt cháu của âm thầm kêu khổ Mộc Cao Phong này ?

Nghe được cái thanh âm này, Vương Hạo luôn luôn âm thầm ngồi bên cạnh nhất thời kêu khổ : " Mộc Cao Phong đến đây ! Ta thật sự đúng là hồ đồ, tại sao lại quên chuyện này đi chứ ! Ta sớm nên đổi chỗ ngồi khác mới phải ! "

Đáng tiếc lúc này hắn muốn đổi chỗ ngồi cũng không còn kịp nữa rồi, hắn tất nhiên càng bất đắc dĩ. Rơi vào đường cùng, Vương Hạo chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Nếu Mộc Cao Phong nhận ra hắn chẳng qua cùng hắn liều mạng một lần ! Hai năm qua, Vương Hạo đã sớm không còn là Vương Hạo trước kia nữa rồi. Nếu như liều mạng, chẳng biết hươu sẽ chết về tay ai ?!

Mộc Cao Phong một câu vừa dứt, thân hình chợt lóe tới trước mặt Lâm Bình Chi, một chưởng áp lên vai của hắn, nói :

- Cháu ngoan ! Cháu ngoan ! Người quảng cáo gia gia, nói gì hành hiệp trượng nghĩa, trừ bạo giúp kẻ yếu. Gia gia ta nghe vào tai thực khoái làm sao !!!

Lâm Bình Chi bị hắn vỗ một chưởng, thân thể kịch liệt chấn động một cái. Dư Thương Hải cầm lấy tay của Lâm Bình Chi cũng chấn động, vội vàng nắm chặt lại một ít. Mộc Cao Phong thấy Dư Thương Hải không buông tay, tiếp đó lại vung một chưởng vào vai Lâm Bình Chi. Lần này thì Dư Thương Hải không giữ chặt được nữa, đành buông tay lui về sau từng bước. Từ đây có thể thấy, nội lực của Dư Thương Hải kém Mộc Cao Phong một bậc.

Mà Lâm Bình Chi bị đem làm chiến trường chiến đấu của hai người, đương nhiên thật không dễ chịu gì. Sắc mặt của hắn ửng đỏ, yếu hèn nhảy nhót vài cái, máu nóng trong cơ thể muốn xông ra. Nhưng tính tình của Lâm Bình Chi quật cường, mãnh mẽ đem máu nóng nuốt trở lại vào bụng, nỗ lực cười ha

ha :

- Dur quán chủ, võ công phái Thanh Thành cũng rất bình thường mà thôi. So với vị Tái Bắc Danh Công Mộc đại hiệp còn kém xa lắm. Ta coi người không bằng bái làm môn hạ Mộc đại hiệp đi, thỉnh hấn chỉ cho mấy chiêu, mới có thể ... có thể ... kiếm một chút ... bổ ích

Lâm Bình Chi nói còn chưa hết lời, thân hình đã lung lay sắp đổ. Vương Hạo ngồi bên cạnh thấy thế thật sự nhịn không được, bèn đưa tay đỡ lấy hấn. Vương Hạo khẽ vươn tay, nhất thời làm cho Mộc Cao Phong chú ý. Tuy rằng hai năm hai người không gặp mặt, nhưng Vương Hạo lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Mộc Cao Phong. Hấn vừa liếc mắt một cái liền nhận ra, nhất thời giận dữ quát :

- Hóa ra là người , để mạng lại cho ta !

Nói xong,, Mộc Cao Phong vung một chiêu đánh tới Vương Hạo. Vương Hạo hai năm tu luyện đao pháp, có thể nói tiến dần từng bước. Nhưng công phu quyền cước cũng chưa luyện qua, hiện tại cùng Mộc Cao Phong giáp lá cà, hấn làm sao có thời gian rút đao chứ ? Rơi vào thế bí, Vương Hạo đành phải lấy chiêu thay đao, đâm thẳng vào lòng bàn tay Mộc Cao Phong.

Song chiêu hai người va chạm liền chấn động ầm ầm. Vương Hạo lùi lại vài bước , đem mấy cái bàn phái sau ngã lăn ra, đáng vẻ rất chật vật. Mà Mộc Cao Phong thì vận đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ có khuôn mặt biến thành đỏ bừng. Vương Hạo không có lợi thế nên lần này không thể nào sống sót được, đây vốn là cơ hội ngàn năm có một của Mộc Cao Phong. Nhưng Liệt Nhật Thần Công của Vương Hạo có tính chất quái dị, rất khó ngăn cản. Mộc Cao Phong bị nội lực hỏa tính xâm nhập vào trong cơ thể, liền cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị thiêu cháy vậy/ Hấn đành đứng tại chỗ vận công hóa giải, nên vô lực truy kích tiếp.

Vương Hạo sau khi đứng vững , khoe miệng cũng chảy ra tơ máu. Lòng sợ hãi của hấn đối với Mộc Cao Phong cũng bị đánh bay ! Lúc này đây hấn không cần dùng mưu kế, mà Mộc Cao Phong cũng không có một chút ý nghĩ khinh địch. Hai người đối nhau một chiêu. Vương Hạo chỉ cảm giác ăn một chút mệt mỏi mà thôi.

Thậm chí vừa rồi nếu Vương Hạo có sự chuẩn bị trước, thì hấn hoàn toàn có thời gian thừa dịp Mộc Cao Phong hóa giải nội lực hỏa tính trong cơ thể mà phản công. Khiến cho Mộc Cao Phong không rảnh mà hóa giải nữa. Nếu vẫn tiếp tục giao thủ thì nói không chừng còn có thể đem nội lực hỏa tính xâm nhập vào trong cơ thể Mộc Cao Phong . Trong tình trạng như thế, người thắng chỉ có thể là Vương Hạo. Kể từ đó, Vương Hạo còn có gì mà sợ hấn nữa chứ ?!

Mộc Cao Phong hiển nhiên cũng hiểu được điểm này, cho nên hấn chỉ đành cầm tức Vương Hạo, cũng không dám ra tay. Trên thực tế hấn cũng âm thầm kinh hãi, tiểu tử trước mắt này đã không còn " non " như hồi hai năm trước nữa. Lúc này cảm xúc của Mộc Cao Phong phức tạp vô cùng, mắt thì tham muốn đoạt lấy Đại Mạc Đao Quyết của Vương Hạo, nhưng lại sợ hãi Vương Hạo tìm hấn báo thù. Nếu vài năm sau nữa Vương Hạo càng thêm lợi hại, nhưng bây giờ ra tay cũng không thể giết chết hấn. Mộc Cao Phong rất là khó xử, không biết nên xử lý cục diện trước mặt ra sao.

Trong lúc hai người đang giằng co, chợt một thanh âm đột nhiên vang lên. Có hai người đột nhiên bay ra, rồi phịch xuống đất, tứ chi bất động. Hai người này mặc áo dài xanh lam, trên móng đích cả hai đều có một dấu giày. Chỉ nghe một thanh âm của cô gái thanh thủy vang lên :

- Đây chính là bản lĩnh xuất chúng của phái Thanh Thành. " Mông đất chống lên , Bình Sa Lạc Nhạn " !

Dur Thương Hải giận dữ, vừa quay đầu. Còn không đợi ai nói chuyện hấn liền theo hướng thanh âm mà vọt tới. Chỉ thấy một cô gái nhỏ mặc áo xanh lá cây đứng ở ngoài rìa hoa viên, hấn liền giương tay bắt lấy cánh tay của nàng. Cô gái kia quát to một tiếng :

- Má ơi !!!

Rồi nàng òa khóc.

Dur Thương Hải lấp bắp kinh hãi, mới nhớ ra người này chỉ là một cô gái nhỏ, vì vậy liền buông tay ra. Nhưng lại thấy tiểu cô nương kia càng khóc to hơn :

- Người đoạn nát xương tay của ta. Má ơi ... Tay của con bị đứt rồi .. ! Ô ô , đau quá , đau quá ! Ô ô ...

Dur Thương Hải thấy trăm ngàn ánh mắt đều nhìn về phía mình, trong đó tràn đầy vẻ khinh bỉ, không khỏi trên mặt phát sốt, lúng túng nói :

- Đừng khóc, đừng khóc, cánh tay chỉ bị gãy chứ không bị đứt.

Cô gái càng khóc to hơn :

- Đã bị chém đứt, người bắt nạt ta . Người lớn đánh con nít , thật không biết xấu hổ , ai ui ... Đau quá , đau quá ... a a ô ô ô ô !

Dur Thương Hải thấy mình nói không khả thi. Có một nam nhân áo dài xanh từ trong đám người đi ra, đây chính là Phương Nhân Trí đệ tử phái Thanh Thành. Hấn hướng cô gái kia nói :

- Tiểu cô nương đừng giả vờ. Sự phụ ta ra tay ngay cả ông tay áo của người còn chưa chạm tới. Làm thế nào lại chém đứt tay người chứ ?!

Cô gái kêu to :

- Mẹ , mẹ . Có người muốn đánh ta !

Định Dật sur thái ở một bên đã sớm giận dữ, đi lên một bước liền vươn tay chụp tới mặt Phuong Nhân Trí, quát to :

- Lớn hiệp nhỏ, thật không biết xấu hổ .

Dur Thương Hải thấy Định Dật dám ra tay với Phuong Nhân Trí, đương nhiên không thể đứng nhìn mặc kệ được. Hắn lập tức đánh tới phía sau lưng Định Dật . Định Dật bất đắc dĩ đành phải buông Phuong Nhân Trí ra, trước tiên ứng phó đòn tấn công của Dur Thương Hải . Mà Dur Thương Hải cũng không có ý cùng nàng động thủ, thấy nàng buông Phuong Nhân Trí ra cũng thu tay lại, lui về sau nói :

- Đắc tội !

Lúc này, cô gái nhỏ nọ đã bị Kim Yến Nhi tràn đầy tình cảm yêu thương ôm vào trong lòng, nói :

- Tiểu muội muội, người làm sao lại bị thương ? Để ta chữa cho người .

Kim Yến Nhi kéo ống tay áo của nàng, chỉ thấy trên làn da trắng như tuyết in rành rành bốn ngón tay màu đỏ. Định Dật thấy vậy giận dữ, hướng Phuong Nhân Trí quát :

- Tiểu tử nói dối ! Sự phụ người không đụng tới cánh tay của nàng, vậy thì bốn dấu tay này là ai nắm ?

Bọn hắn ở nơi này náo nhiệt, Mộc Cao Phong cùng Vương Hạo bên này tự nhiên không biết. Mộc Cao Phong tự biết động thủ với Vương Hạo không có lợi gì cả, vì vậy thấp giọng nói :

- Tiểu tử, lần này trước bỏ qua cho người. Lần sau bị ta gặp lại, ta sẽ cho người biết cái gọi là " Sống không bằng chết " !

Vừa dứt lời, hắn liền xoay người rời khỏi Lưu phủ. Vương Hạo cũng không muốn đánh nhau với Mộc Cao Phong trong này, nhất định sẽ có nhiều người chú ý tới hắn. Đây cũng không phải ý hắn muốn, cho nên cũng không nói thêm cái gì. Mộc Cao Phong đi rồi, hắn liền tiếp tục ngồi xuống nghỉ ngơi ăn uống.

Nhưng Lâm Bình Chi ở cạnh bên lại luôn theo dõi hắn, Lâm Bình Chi tự giác võ công của mình thấp kém. Nếu muốn báo thù cho cha mẹ cũng lực bất tòng tâm. Cho nên vừa rồi hắn có ý muốn bái làm môn hạ của Mộc Cao Phong, cũng không quản Mộc Cao Phong là ai. Hiện tại Mộc Cao Phong bị Vương Hạo bức lui, hắn lập tức đem mục tiêu chuyển sang Vương Hạo. Lâm Bình Chi bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt Vương Hạo, ánh mắt ướt đầm lệ nóng , nói :

- Vị đại hiệp này, xin người thu ta làm đồ đệ đi !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ra Tay

Vương Hạo bị một chiêu này của Lâm Bình Chi làm cho sợ ngây người, vội vàng nói :

- Trước tiên tuổi của người cũng sần sần với ta, ta nào có tư cách thu người làm đồ đệ chứ ?

Lâm Bình Chi cực kỳ bướng bỉnh, nói cái gì cũng không chịu buông tha cơ hội lần này, quỳ gối trước mặt Vương Hạo cuống quýt dập đầu, trán va vào mặt đá chảy máu tung tóe, nói :

- Đại hiệp, cha của ta mắc phải một án oan thiên cổ, thỉnh đại hiệp chủ trì công đạo giúp ta ! Đệ tử nguyện tan xương nát thịt cũng báo đáp ân huệ của ngài !

Vương Hạo vốn tồn tại ba phần thương tiếc đối với Lâm Bình Chi, lúc này lại thấy hắn khóc thê lương như vậy, thật sự không đành lòng nhìn cảnh này. Hắn do dự nửa ngày, rốt cuộc nói :

- Chuyện bái sư sau này người không cần phải nhắc lại, ta sẽ không đáp ứng. Bất quá mối thù của gia đình người, ta sẽ thay người tìm biện pháp, nhất định sẽ giúp người hoàn thành ước muốn.

Sau khi được Vương Hạo hứa hẹn, Lâm Bình Chi lại càng lệ tuôn như suối, lại dập đầu thêm mấy cái nữa rồi mới đứng dậy, tự giác đứng đằng sau lưng Vương Hạo. Vương Hạo thấy bộ dạng này của hắn, cảm thấy không được tự nhiên, lại khuyên bảo vài câu. Nhưng thái độ của Lâm Bình Chi thực kiên

quyết, Vương Hạo cũng chỉ để hấn làm theo ý hấn mà thôi.

Sau đó, Dur Thương Hải vẫn cùng lục y thiếu nữ nọ dây dưa không rõ. Người thiếu nữ này khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi, lớn lên trắng ngần làm cho người người yêu mến. Mồm mép của nàng lại cực kỳ hoạt bát, dựa vào sự che chở của Định Dật, nàng liền chọc Dur Thương Hải mặt không còn chút máu, trở thành trò cười của mọi người.

Dur Thương Hải then quá hoá giận, đột nhiên ném một quả phi trùy về phía Nghi Lâm. Định Dật kinh hãi, vội vàng phi thân chắn trước người Nghi Lâm, muốn đỡ ám khí thay cho nàng. Nhưng lại không ngờ phi trùy nọ bay tới trước người của nàng khoảng chừng hai thước liền xoay vài vòng rồi rơi xuống đất. Định Dật đưa tay đón không trúng, đó là trước mặt người khác bị thua một chiêu. Cho nên sắc mặt của nàng không khỏi đỏ lên, rồi lại không thể nào phát tác ra được.

Liền vào lúc này, chỉ thấy Dur Thương Hải lại giơ tay lên, phóng một đoàn giấy tới cô bé nọ. Trên giấy vẽ một con ô quỳ màu xanh. Cô bé nọ đang được Kim Yến Nhi ôm vào trong ngực, thấy Dur Thương Hải lại vô si đánh lén đàn bà con gái. Nàng liền lập tức huy chương đón đỡ đoàn giấy nọ. Nhưng công lực của Dur Thương Hải há Kim Yến Nhi có thể chống đỡ được. Tuy rằng đoàn giấy bay nhẹ nhàng, nhưng Kim Yến Nhi vẫn bị chấn lùi về phía sau từng bước. Sắc mặt trong phúc chốc biến thành trắng bệch.

Vương Hạo nhìn thấy một màn này, nhất thời nổi trận lôi đình, quát lên một tiếng chói tai. Đầu ngón chân điểm nhẹ trên bàn một cái, thân hình như đại bàng tung cánh bay tới Dur Thương Hải, đồng tới quát :

- Đồ vô si, đón ta một đao !

Dur Thương Hải làm sao dự đoán được hấn đánh nữ đệ tử phái Hằng Sơn, lại trêu chọc sát tinh Vương Hạo ? Hấn nghe thấy tiếng quát của Vương Hạo, nhìn lại thấy Vương Hạo đang dùng khí thế Thái Sơn áp đỉnh , bỏ một đao về phía mình. Dù sao Dur Thương Hải cũng là tông sư một phái, hấn rút kiếm nhanh như chớp. Mũi kiếm điểm vài chục cái lên trên thân đao, đem một đao uy mãnh của Vương Hạo đánh sang một bên. Chờ khi Vương Hạo đáp xuống đất, lại thừa dịp sơ hở này mà phản kích, một tay kiếm pháp tuyệt vời thể còn gì nữa !

Nhưng Vương Hạo cũng không phải trái hồng mềm, đối với một kiếm này của Dur Thương Hải đâm tới hấn cũng không chút nào để ý, một đao vẫn như trước bỏ về đỉnh đầu Dur Thương Hải. Đao của Vương Hạo dài hơn những loại đao khác. Một đao này hấn bỏ ra có thể gây tổn thương cho Dur Thương Hải, mà kiếm của hấn lại không tổn thương gì tới Vương Hạo cả.

Dur Thương Hải thấy kiếm của mình còn không đợi đâm trúng Vương Hạo, thì trán của mình đã muốn bị chém làm hai rồi. Cho nên hấn đành thu kiếm tự bảo vệ mình. Mà Vương Hạo lại không cho người như ý muốn, một đao trăm, một đao chém. Hơn nữa trên thân trường đao tán mát hơi nóng kinh người, kiếm của Dur Thương Hải mỗi lần va chạm với trường đao của hấn, liền bị một cỗ nội lực nóng rực xâm nhập vào cánh tay của hấn. Làm cho cơ thể của hấn càng lúc càng khô nóng, cần phải dùng nhiều nội lực hơn áp chế xuống. Mà nội lực phân ra áp chế luồng khí nóng này càng nhiều, thì nội lực dùng để đối địch lại càng thiếu. Kiếm pháp cũng vì thế mà càng ngày càng chậm lại. Sau hơn mười chiêu ngắn ngủi, Dur Thương Hải liền hoàn toàn rơi xuống thế hạ phong.

Vương Hạo phát huy như máy ủi, làm cho giang hồ hào kiệt trong đại sảnh không ai hiểu sao cả, lại trong lòng hoảng sợ. Thanh danh của Vương Hạo trên giang hồ không có nghe qua, nhưng hấn vừa ra tay đã đánh cho Dur Thương Hải chi thủ không công, hoàn toàn không có lực hoàn thủ, cái này không làm cho người ta khiếp sợ sao ? Nhất là Lâm Bình Chi càng xem càng sôi trào nhiệt huyết, hận Vương Hạo một đao chém Dur Thương Hải thành hai khúc ! Mà trong đám hào kiệt, cũng có vài người kiến thức uyên bác. Bọn họ nhìn qua mấy chiêu, đã có người cả kinh nói :

- Đại Mạc Cuồng Đao ! Đúng là Đại Mạc Cuồng Đao !

Người bên cạnh nghe thấy Đại Mạc Cuồng Đao, liền lập tức khiên tồn thỉnh giáp. Người này nhận ra đao pháp của Vương Hạo tự nhiên không bỏ qua cơ hội khoe khoang kiến thức của mình, liền đem sự tích Đại Mạc Cuồng Đao sáu mươi năm trước nói lại một lần. Nhất là đao pháp của Đại Mạc Cuồng Đao, tất cả chiêu số tiền thủ cùng sức nóng kinh người từ thân đao tán mát ra đều giảng giải. Người này nói chuyện nước miếng tung bay, mọi người nghe thể đều xưng kỳ tích !

Nhưng có người còn không biết Đại Mạc Cuồng Đao là ai, liền đi hỏi thăm tư liệu của hấn, ngay cả tên họ họ hàng cũng hỏi thăm. Còn có người cũng không biết Vương Hạo là ai. Cuối cùng có mấy người giao hảo với nữ đệ tử phái Hằng Sơn liền đi tới đám nữ nì này hỏi thăm, thế mới biết hóa ra người này là nghĩa huynh của Kim Yến Nhi, tên là Vương Hạo. Lúc này mọi người mới hiểu vì sao đột nhiên Vương Hạo lại giận dữ như thế, hướng Dur Thương Hải ra tay. Một người vì bảo vệ muội muội của mình, vừa ra tay đánh chương môn phái Thanh Thành chặt vật không chịu nổi. Nhất thời, thanh danh Vương Hạo bay cao, tin tưởng không bao lâu sẽ truyền lưu khắp chốn giang hồ.

Mọi người ở đây nghị luận sôi nổi hết sức, Dur Thương Hải đã càng ngày càng không chịu nổi, mắt thấy không thể ngăn cản được nữa. Đột nhiên Định Dật kêu lên :

- Vương thiếu hiệp, hạ thủ lưu tình !

Lời của người khác Vương Hạo hấn không để vào tai, nhưng Định Dật lại là sư phụ của Kim Yến Nhi, nàng bảo lưu tình thì Vương Hạo sao không để mặt mũi cho nàng chứ ? Sau khi bỏ ra mấy đao, thoải mái thoát khỏi vòng chiến, Vương Hạo đi tới bên người Định Dật hỏi :

- Tiền bối, vì sao kêu ta dừng tay ?

Định Dật thấp giọng nói :

- Vương thiếu hiệp, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Tuy rằng Dur Thương Hải hành động đáng giận, nhưng dù sao lịch sử Thanh Thành nhất phái đã

lâu, tiềm lực vô cùng. Người giết chương môn của bọn hán, tất nhiên sẽ bị bọn họ đuổi giết. Võ công của người có cao tới đâu cũng chỉ có một mình người, làm sao chịu nổi uy lực cả một môn phái chứ ?

Vương Hạo lắc đầu nói :

- Phái Thanh Thành hẹp hòi ít kỷ. Năm đó Lâm Viễn Đồ của Phúc Uy tiêu cực bất quá chỉ thắng chương môn đòi trước phái Thanh Thành một chiêu. Vậy mà hiện giờ Dur Thương Hải liền đem cả nhà Phúc Uy tiêu cực giết sạch. Làm sao biết mấy chục năm sau, phái Thanh Thành có hay không tiêu diệt hậu nhân của ta ?

Định Dật bị Vương Hạo nói làm cho á khẩu không nói được gì, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng. Vương Hạo lại cười nói :

- Tiền bối yên tâm đi, nếu tiền bối nói chuyện thì văn bối tự nhiên sẽ nể mặt mũi ngài mà buông tha Dur Thương Hải.

Định Dật nghe xong liền sững sốt, nằng cho tới giờ cũng không tin mình lại có mặt mũi lớn như thế. Cho nên phản ứng đầu tiên Vương Hạo muốn dùng ám chiêu, liền vội vàng nói :

- Vương thiếu hiệp, người cũng không nên làm xằng bậy. Giang hồ hào kiệt kết giao thân mật với phái Thanh Thành nhiều vô số kể. Người đừng có phạm sai lầm hồ đồ. Người còn vì đa số muối muối mà ngẫm nghĩ lại.

Vương Hạo nói :

- Tiền bối yên tâm đi, ta sẽ không làm xằng bậy.

Nếu hán đã nói như vậy, Định Dật cũng không thể khuyên bảo gì nữa. Lúc này, Dur Thương Hải khó khăn lắm mới luyện hóa xong nội lực Hóa tính trong cơ thể, nội lực bản thân tiêu hao hơn phân nửa. Hắn thấy Vương Hạo không có ý động thủ, tự nhiên sẽ không làm mình mất mặt thêm. Nhưng trước khi đi còn làm một mặt hung dữ nhìn chăm chăm Vương Hạo, giống như không thể nuốt tươi Vương Hạo là không được vậy. Định Dật thấy thế, đành phải nói với Kim Yến Nhi :

- Kim Yến Nhi, cha mẹ của tiểu muội muội này không biết đã đi nơi nào. Con đi với nàng tìm thử xem, miễn cho nàng không ai chăm sóc, làm cho người ta bất nạt.

Ý của Định Dật là muốn đem Kim Yến Nhi đuổi đi. Vương Hạo cực kỳ bảo vệ Kim Yến Nhi dĩ nhiên cũng phải rời đi theo. Như vậy hắn cùng với Dur Thương Hải không thể nào đánh tiếp nữa. Tuy rằng Kim Yến Nhi không hiểu ý tứ của Định Dật nhưng nàng luôn luôn nghe lời, lập tức đáp ứng một tiếng, nắm lấy tay tiêu cô nương muốn đi. Cô bé kia lại nói với Nghi Lâm :

- Vị tỷ tỷ này, người cùng chúng ta đi chung đi, có được không ?

Nghi Lâm nghĩ đến Lệnh Hồ Xung đã chết, đang mất hết can đảm làm gì có tâm tình mà đi đây đó nữa ? Nàng nghe vậy liền lắc lắc đầu. Tiểu cô nương kia lại quay lại nắm lấy tay nàng, kéo nàng đi ra ngoài, một bên vừa cầu khẩn nói :

- Hào tỷ tỷ, ta là một đứa bé lẻ loi hiu quạnh, không ai chơi với ta. Người chỉ đi theo ta một chút thôi.

Tiểu cô nương này tuổi tuy nhỏ nhưng sức lực lại không nhỏ. Nghi Lâm lại nghe thấy nàng nói đáng thương, nên thân bất do kỷ bị bắt đi theo ra ngoài. Kim Yến Nhi không biết tiểu cô nương này vì sao lại dựa vào Nghi Lâm như vậy. Nhưng Định Dật đã phân phó nàng chăm sóc tiểu cô nương này. Nàng cũng chỉ đi theo ra ngoài. Bây giờ Vương Hạo là bảo tiêu của Kim Yến Nhi đương nhiên phải đi theo. Mà Vương Hạo rời đi thì Lâm Bình Chi cũng lập tức đi theo lại đây. Một tiểu nha đầu dẫn một đoàn người đi ra ngoài. !

Tới ngoài cửa, chợt nghe Nghi Lâm nói :

- Tiểu muội muội, người đừng kéo ta. Để cho vị tỷ tỷ kia đi chơi với người, được không ? Ta đang đau đầu, thật sự có chút không thoải mái.

Cô bé kia cười nói :

- Đau đầu không thoải mái cũng phải đi. Tỷ không muốn biết thi thể của Lệnh Hồ đại ca ở nơi nào sao ?

Nghi Lâm vừa nghe, nhất thời tinh thần tỉnh táo, vội vàng bắt lấy tay trái của nàng, hỏi :

- Muội ... Cô nương nếu có thể cho biết ... ta ... ta ... thật sự cảm kích vô cùng.

Tiểu cô nương nói :

- Muội không biết, nhưng có một người biết. Người này đang bị trọng thương, tánh mạng nguy hiểm trong sớm tối. Tỷ tỷ nếu có thể dùng Thiên Hương Đoạn Tục Giao cứu sống hắn, hắn liền có thể đem thi thể của Lệnh Hồ đại ca nói cho tỷ nghe.

Nghi Lâm lập tức hỏi :

- Người nọ hiện giờ ở đâu ? Muội mau dẫn ta đi !

Tiểu cô nương nói :

- Nơi mà chúng ta muốn tới, cũng không phải là chỗ tốt đẹp gì.

Nghi Lâm vì muốn tìm được thi thể của Lệnh Hồ Xung cho dù leo núi đao xuống biển kiếm cũng không từ nan. Nàng còn quản gì địa phương tốt đẹp hay không tốt đẹp chứ. Vì thế Nghi Lâm gật đầu nói :

- Chúng ta đi thôi !

Nghi Lâm nắm tay Tiểu cô nương đi ở phía trước. Kim Yến Nhi cùng Vương Hạo, Lâm Bình Chi theo ở phía sau. Mấy người đều đi đến cửa lớn ,thấy bên ngoài trời vẫn còn mưa, bên cạnh còn đặt hơn mười cái dù giấy dầu. Năm người mỗi người lấy một thanh, ra khỏi cổng theo hướng đông bắc mà đi.

Lúc đó đêm đã khuya, người đi trên đường cực kỳ thưa thớt. Hai người đi vào sâu trong một ngõ hẻm liền có hai tiếng cho sủa vang lên. Tiểu cô nương đi vào một con đường hẻo lánh. Trong lòng của Nghi Lâm đang tưởng tượng nơi thi thể Lệnh Hồ Xung , cũng không biết cô nàng dẫn mình đi nơi nào. Kim Yến Nhi lại càng ngày càng cảm thấy quý dị, thấp giọng dò hỏi Vương Hạo :

- Ca ca, người xem tiểu cô nương này đi con đường gì vậy ? Muội làm sao lại cảm thấy có điều gì không ổn ?

Vương Hạo cười nói :

- Tiểu nha đầu này tinh linh cổ quái, nhưng nàng sẽ không hại chúng ta. Chúng ta cứ đi theo là được.

Kim Yến Nhi thấy Vương Hạo nói như vậy, rồi mới nhớ tới võ công của Vương Hạo mà tin tưởng. Vì thế nàng cũng trầm mặc không nói nữa. Lâm Bình Chi thì tin nhiệm vô điều kiện đối với Vương Hạo, thủy chung luôn đi theo phía sau không nói lời nào.

Năm người đi một hồi lâu, Tiểu cô nương lắc mình đi vào một cái ngõ chật chội, bên trái có một căn nhà treo một chiếc đèn lồng màu hồng . Tiểu cô nương đi tới gõ cửa ba cái. Có một người từ bên trong bước ra, mở cửa dùng ánh mắt thăm dò năm người. Tiểu cô nương thấp giọng nói gì đó bên tai người nọ, lại rút một món đồ vào trong tay của hắn. Người kia nói :

- Vâng, vâng. Tiểu thư mời vào.

Tiểu cô nương quay đầu lại vẫy vẫy tay, mọi người đi theo nàng vào cửa. Người nọ thấy nhiều người đến vậy, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên, quay đầu dẫn đường. Hắn đi qua một cái sân nhà, vén rèm cửa một căn phòng, nói :

- Tiểu thư, chư vị khách quan, bên này mời ngồi .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ngạo Giang Hồ Đại Mạc Cuồng Dao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.